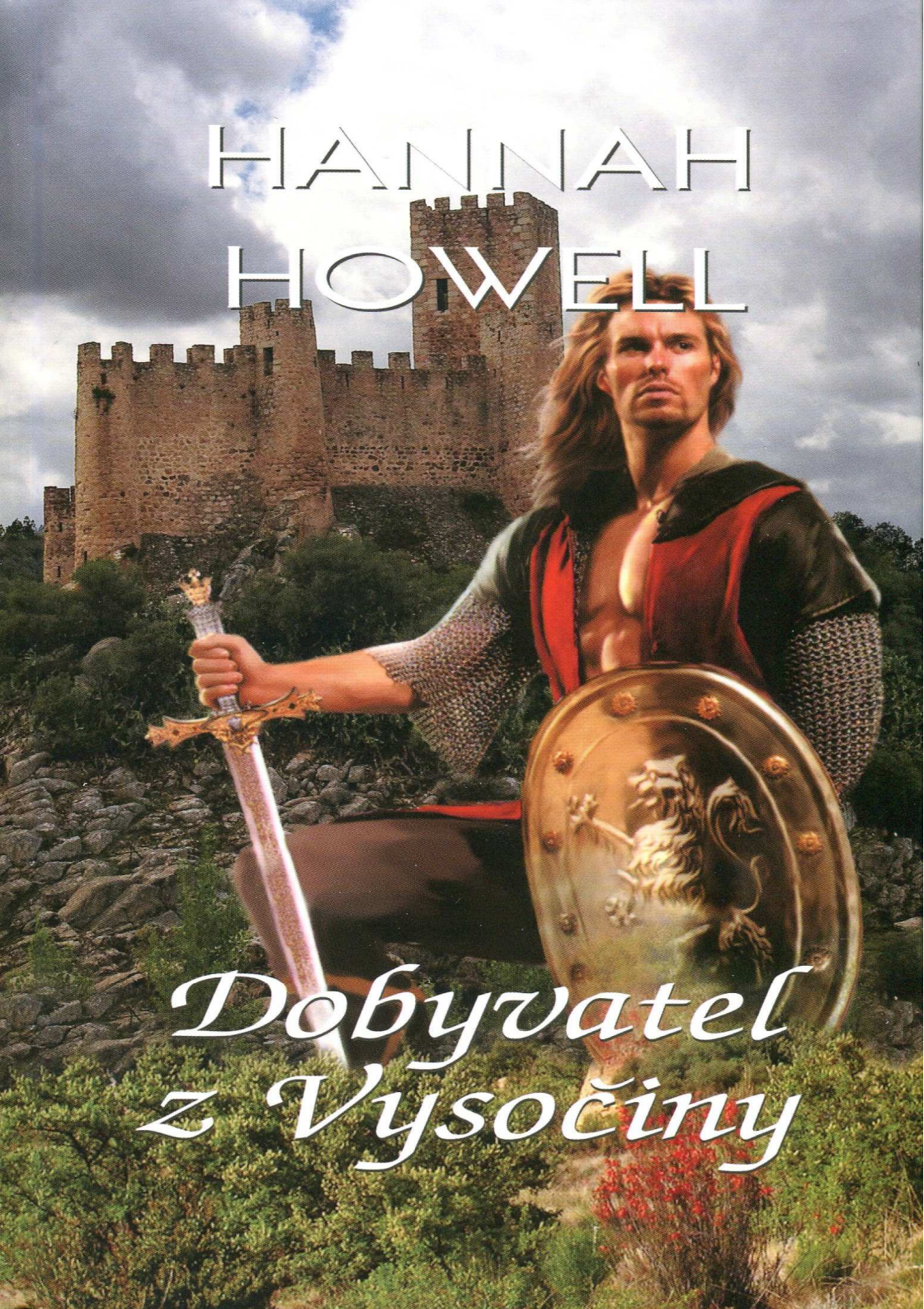

A man with long brown hair and a beard, wearing a red tunic and chainmail arm guards, stands in a rocky landscape. He holds a sword with a golden hilt in his right hand and a large, round, brass shield with a lion emblem in his left. In the background, a large stone castle with multiple towers sits on a hill under a cloudy sky.

HANNAH
HOWELL

*Dobyvatel
z Vysočiny*

HANNAH
HOWELL

*Dobyvatel
z Vysočiny*

Oldag

Hannah Howell

HIGHLAND CONQUEROR

Copyright © Hannah Howell, 2005

All rights reserved

Translation © Irena Palová, 2009

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být bez písemného svolení nakladatele reprodukována jakoukoliv formou ani prostředky mechanickými nebo elektronickými, ani fotokopírováním nebo zaznamenáváním na jakýkoliv nosič informací.

ISBN 978-80-7411-021-4

1. kapitola

Anglie, jaro 1473

„Nehleď tak na mě.“

Liam Cameron nad nerudnou výzvou bratrance Sigimora pozvedl obočí. „Jen čekám na tvoji představu, jak nás chceš dostat z téhle kaše.“

Sigimor něco zahučel a opřel si hlavu o vlhkou kamennou zeď, k níž byl přikován. Věděl, že ho Liam podezírá, že žádný záchranný plán nemá. On, jeho mladší bratr Tait, švagr Nanty MacEnroy a bratrance Liam, Marcus a David byli v řetězech přikováni ke zdi hladomorny hluboko ve sklepeních anglického hradu. Aby odtud vyvázli, potřebovali víc než plán. Potřebovali zázrak. Sigimor měl však pocit, že si ho nezaslouží.

Tohle bylo naposledy, co se pokusil udělat dobrý skutek, přísahal si a ušklíbl se. Na Drumwich ho však nepřivedla touha páchat dobré skutky, nýbrž dluh. Lord Petr Gerard mu zachránil život, a když ho požádal o pomoc, nebyla jiná možnost, než ji poskytnout. Zpráva přišla naneštěstí příliš pozdě a nesváry, jež mu Petr popsal, ho stály život dva dny předtím, než Sigimor provedl svoje muže branami Drumwiche. Brzy jim bylo jasné, že Petrův bratranec Harold nemínil ctít závazky svého mrtvého příbuzného. Sigimor uvažoval nad ironií osudu, který ho patrně zahubí v sídle muže, jemuž kdysi zachránil život.

„Ty ještě žádný plán nemáš, že?“

„Ne, Liame, nemám,“ odpověděl Sigimor. „Kdybych věděl, že Petr zemře dřív, než sem dojedeme, připravil bych si řešení, ale taková možnost mi vůbec nepřišla na mysl.“

„Ježíši,“ zamumlal Nanty. „Jestli mám zemřít v téhle prokleté zemi, raději bych volil smrt v bitvě než potupné oběšení. Jako bych byl nějaký loupeživý Armstrong nebo Graham.“

„Není náhodou tvoje Gilly s Armstrongy spřízněna?“ zeptal se Sigimor.

„Ano, zapomněl jsem na ně. Jsou to Armstrongové z Aigbally. Vůdce jejich klanu Cormac se oženil s Gillinou sestřenicí Elspeth.“

„A jsou to lupiči?“

„Ne. No, ne všichni. Proč?“

„Jestli se stane zázrak a my unikneme z této kobky, možná budeme cestou domů potřebovat spojení.“

„Sigimore, jsme v prokleté Anglii, ve vězení prokletého anglického hradu, přikovaní k téhle tříkrát prokleté stěně a za dva dny nás mají pověsit. Myslím, že si nemusíme dělat starosti s tím, co budeme nebo nebudeme potřebovat na cestě domů. Žádná cesta domů nebude – pokud se ten bastard Harold nerozhodne poslat naše mrtvolu příbuzným, aby je mohli pohřbít.“

„Vidím, že na tebe se nebudeme obracet, kdybychom si chtěli zlepšit náladu.“ Sigimor si nevšímal Nantyho zaklení. „Rád bych věděl, proč tady není žádná stráž, která by nás hlídala.“

„Možná proto, že jsme přikovaní ke stěně,“ zavrčel Liam.

„Možná bych dokázal vytrhnout řetězy ze zdi,“ zamumlal Sigimor.

„Ha! Tyhle zdi musí být silné tak tři metry.“

„Jsou dost silné. Přesně je to dvě stě padesát pět centimetrů,“ ozval se pojednou jasný ženský hlas.

Sigimor hleděl na drobnou ženu, která náhle stanula před silnými železnými mřížemi jejich vězení. Netušil, jak se tam mohla objevit, aniž by ji uviděli nebo uslyšeli přicházet. Najednou mu myslí prolétlo slovo *moje* a on na ni jen beze slova zíral. Dívka stojící před ním se nepodobala žádné jiné, po které kdy během dvaatřiceti let života zatoužil. Byla to Angličanka.

Kdyby jen nebyla tak drobná. Musela být o dobrých třicet centimetrů menší než on, který měřil sto devadesát centimetrů, a byla velmi štíhlá. Sigimor měl rád ženy vysoké a vyvinuté; takové považoval za vhodné k muži svého vzrůstu a mohutnosti. Vlasý měla Angličanka tmavé, skoro černé. On dával přednost světloláskám. Ale teď se zdálo, že jeho tělo je najednou lhostejné k původním zálibám. Pociťl prudkou touhu. Zřejmě se mu ve vězení popletly smysly.

„Břevna, k nimž jsou přikovány řetězy, byla zasunuta do hloubky sto pěti centimetrů,“ dodala.

„Zřejmě jsi nás sem nepřišla rozveselit,“ řekl Sigimor.

„Nejsem si jistá, jestli lze rozveselit muže přikované ke zdi a čekající na oběšení. Určitě ne šest bardů ze skotské Vysočiny, kteří sedí ve vězení anglického hradu.“

„To je pravda. Kdo jsi?“

„Jsem lady Jolena Gerardová.“

Pokud si myslela, že když se při představení narovná, bude vypadat impozantněji, velmi se spletla, uvažoval Sigimor. „Jsi Petrova sestra, nebo jeho žena?“

„Sestra. Petra zabil Harold. Přišli jste příliš pozdě.“

Třebaže v jejím tónu nezaznívalo obvinění, Sigimor pocítil píchnutí viny. „Vyjeli jsme z Dubheidlandu v den, kdy jsme obdrželi Petrovu zprávu.“

„Já vím. Obávám se, že Harold vytušil, že Petr poslal pro pomoc. Nechal hlídat všechny cesty k našim příbuzným, proto poslal bratr pro vás. Zatím netuším, jak Harold přišel na to, že se Petr chtěl zachránit.“

„Máš důkaz, že Petra zabil Harold?“

Jolena si vzdychla a pomalu zavrtěla hlavou. „Bojím se, že ne. Ale ani v duchu o tom nepochybuji. Harold chtěl Drumwich, a teď ho má. Petr byl zdravý jako řípa, a teď je mrtvý. Když umíral, křičel bolestí a držel se za břicho. Harold prohlásil, že ryba, kterou Petr snědl, byla zkažená. Spolu s bratrem zemřeli ještě dva lidé.“

„To je možné.“

„Máš pravdu. Podobné tragédie se stávají. Ale ještě než sloužící zbytky zkažené ryby spálili, sežrali pár kousků dva Haroldovi psi. Nejen že nepošli, ale nebylo jim ani nevolno. Samozřejmě že Harold neví, že jsem si toho všimla. Psi ukradli zbytky ryby z Petrova talíře, když jeho náhlá nevolnost přilákala Haroldovu pozornost. Uviděla jsem to díky tomu, že než jsem přiběhla k Petrovi, musela jsem psy obejít.“

„A kdo zemřel kromě Petra?“

„Dva jeho nejvěrnější přátelé. Kuchař předložil rybu jako specialitu pro tyhle tři muže, protože to byl jejich oblíbený pokrm. Řekli, že ryb nenalovili dost, aby je mohli připravit všem. Podávalo se k nim to nejlepší víno. Jsem přesvědčená, že otrávené bylo právě

víno, ale nenašla jsem žádné stopy po jedu. Ani na džbánu, ani na pohárech, z nichž pili. Nedostala jsem se k nim včas a někdo je rychle umyl.“

„Vyslechla jsi kuchaře?“ zeptal se Liam.

„Ten zmizel,“ odpověděla dívka.

Sigimor zaklel a zavrtěl hlavou. Pak rychle představil Angličance své muže. „Obávám se, že Harold potrestán nebude. Nemáš žádný důkaz o jeho vině a já jsem za mřížemi a nemohu ti pomoci. Možná by bylo moudré, kdyby sis našla jiné útočiště, když je tu teď pánem Harold.“

„Ale on *není* pánem Drumwiche. Ještě je tu jedna malá překážka.“

„Jaká překážka?“

„Petrův syn.“

„Legitimní?“

„Samozřejmě. Reynardovi jsou teď tři roky. Jeho matka zemřela při porodu.“

„Pokud jsi si jistá, že Harold zabil tvého bratra, raději bys měla toho malého odvést z jeho blízkosti,“ řekl Liam.

Sigimor si všiml, že Jolena vrhla na Liama krátký pohled a pak se opět podívala na něho. Liam nevypadal zrovna nejlépe, protože byl špinavý a tělo měl samou modřinu, ale Sigimora překvapilo, že drobná anglická lady se vůbec nepozastavila nad Liamovou všemi vychvalovanou krásou. Na okamžik se zdálo, že ji Liam zaujal, ale pak se zase podívala na Sigimora. To se stávalo málokdy a Sigimora její chování mystifikovalo.

„Reynarda jsem schovala,“ prohlásila dívka.

„A Harold se z tebe nepokusil dostat, kde chlapce skrýváš?“ zeptal se Sigimor.

„Ne. Jsem si jistá, že by to udělal, ale dobře jsem se před ním ukryla. Harold nezná veškerá tajemství Drumwiche.“

„Jsi chytrá dívka, ale takto se můžete skrývat jen dočasně, víš? Liam má pravdu. Ty i dítě musíte odtud pryč.“

Jolena se dívala na velkého muže, kterého sem Petr přivolał v domněnku, že ho zachrání. To, že vůdce klanu z Vysočiny ctil starý dluh natolik, že přijel do Anglie, bylo znamením, že je čestný. Je to

muž, který dodrží slovo. Obdivovala i to, že žádný z uvězněných ji o nic nepožádal, třebaže byli v zoufalé situaci, ale že jí naopak rychle radili, aby se ona a Petrův syn a dědic rychle ztratili z Haroldova dosahu. Byli to urostlí a silní muži, kteří by se určitě rychle vrátili na Vysočinu a pro Harolda by nebylo jednoduché je pronásledovat.

Trochu ji znepokojovalo, že se nemůže přestat dívat na největšího muže jménem Sigimor. Většina žen by určitě bez dechu hleděla na krasavce Liama. Ačkoli byl špinavý, snadno rozpoznala jeho mužnou krásu, zdůrazněnou mihotavým plamenem loučí, které byly zasunuty do držáků na stěnách. Ale ona se na něho jen podívala, ohodnotila jeho kouzlo a okamžitě stočila pohled k Sigimorovi. Ve svých třidvaceti už dávno překročila věk, kdy mohla podlehnout okamžitému pobláznění nějakým mužem, ale najednou se obávala, že právě to se stalo. A protože Sigimora neviděla v přítmí jasně, připadal jí jeho vliv na ni ještě podivnější.

V duchu pocítila strach. Měla by myslet jen na jediné – jak dostat Reynarda do bezpečí. Tři dny a tři noci prohledával Harold Drumwich a vyslýchal lidi. Včera v noci se vystupňovala Haroldova brutalita a v chodbách znělo úpění mučených nebožáků. Brzy se některý z mála sloužících, kteří znají tajemství Drumwiche, nechá zlomit a poví Haroldovi, kde ji a Reynarda najde. Bolest rozváže jazyk i těm nejvěrnějším. Bylo nutné odvést chlapce pryč, a protože Jolena neměla jinou možnost, jak se dostat ke své rodině, byli její jedinou nadějí tito muži.

„Ano, musím uprchnout s chlapcem pryč odsud na nějaké vzdálené místo, kam bude pro Harolda příliš nebezpečné vstoupit,“ řekla a podle toho, jak se na ni Sigimor podíval, usoudila, že už začíná chápat, proč za nimi přišla.

Sigimor se napjal, protože pocítil naději. Řekla jim, že se skrývá, ale stála před mřížemi a vůbec se nestarala o to, že by ji tu mohl někdo překvapit. Mluvila i o tom, že musí chlapce odvést na vzdálené místo, kam se Harold nevydá, a její upřený pohled Sigimorovi prozradil, že má v úmyslu požádat ho o pomoc. Všiml si, že jeho příbuzní zpozorněli stejně jako on a všichni se zájmem hledí na lady Jolenu. Sigimor nebyl jediný vězeň, který náhle pocítil naději.

„V Anglii je spousta míst, kam se můžete uchýlit a kam vás Harold nebude následovat,“ řekl Sigimor.

„Ne, je jich tu velmi málo. Vlastně žádné. Chtěla jsem se dostat ke svým příbuzným, ale jeden muž kvůli tomu přišel o život. Takhle cesta je pro mě zavřená stejně, jako byla pro Petra, takže teď musím najít jinou.“

„Děvče, to není hezké, navádět muže přikované ke zdi, kteří čekají na smrt.“ Náhle Sigimor zadržel dech, protože dívka se usmála – úsměv dodal jejímu něžnému drobnému obličejí neobyčejnou krásu, která ho zcela oslnila.

„Možná jsem se jen pokusila přimět vás, abyste mi nabídli pomoc dřív, než vás o ni budu muset požádat. Jestli mi ji nabídnete, zvážím to, pak nabídku rychle přijmu a vzpomenu si na spoustu uklidňujících důvodů pro svůj skutek. Jestli vás budu muset požádat, pak otevřeně přijmu porážku a přímo připustím, že sama to nezvládnu. Ale bude to pro mě trochu hořká pilulka.“

„Tak ji spolkní.“

„Sigimore!“ Liam se podíval na bratrance a pak se na lady Jolenu sladce usmál. „Má paní, jestli nás vysvobodíš z tohoto temného vězení, přísahám, že ti pomůžeme a odvedeme tebe i dítě, kamkoli si budeš přát.“

„To je velkorysá nabídka, pane,“ přikývla Jolena a stočila pohled k Sigimorovi. „Ale dává ti tvůj vůdce právo pronést takovou přísahu? Je připraven ctít ji a sdílet s tebou?“

Sigimor něco zavrčel a dlouhou chvíli se nepodíval na svoje příbuzné. Pak přikývl. „Ano, souhlasím. Odvezeme chlapce.“

„A mě.“

„Proč bychom měli brát i tebe? Ty přece nepředstavuješ pro Harolda a tento hrad hrozbu, jako jeho bývalý pán.“ Sigimor samozřejmě čekal, že dívka bude chtít odejít s nimi, ale chtěl znát její důvody.

„Ach, já tedy *jsem* pro Harolda hrozba,“ řekla tichým hlasem. „A on to moc dobře ví. Kdyby nebylo Reynarda, zůstala bych tady a přinutila ho zaplatit za Petrovu smrt tu nejvyšší daň. Slíbila jsem však Petrovi, že budu Reynarda celý život chránit. Vychovávala jsem

chlapce od smrti jeho matky, a zatím jsem ho nijak výjimečně chránit nemusela, ale přesto jsem Petrovi ten slib dala.“

Tohle je důvod, proč ji vzít s sebou, uvažoval Sigimor. Chlapce sice neporodila, ale v srdci byla Reynardovou matkou a on ji za matku určitě považuje. To byla také možnost, jak ji bude moci ovládat, ačkoli veškeré instinkty mu našeptávaly, že to nebude snadné. Na tom však nezáleží. Nepodařilo se mu zachránit Petra, ale teď se mu nabízí šance zachránit jeho sestru a syna. A když to udělá, osvobodí své muže, které vtáhl do smrtelné pasti.

„Tak nás vysvobod', děvče,“ vyzval Angličanku Sigimor, „a my všichni se podělíme o břemeno oné přísahy.“

Joleně se mírně zachvěly ruce, jak z ní spadla nervozita. Začala do zámku postupně zasouvat klíče, navlečené na velkém kovovém kruhu. Naděje je opojná věc, uvažovala. Na krátký okamžik si opravdu myslela, že ztratí vědomí, a tiše poděkovala Bohu, že se neznemožnila před těmito muži projevem slabosti.

„Nevíš, který sem patří?“ Sigimor cítil směs rozrušení a pobavení, když ji pozoroval, jak se snaží.

„Proč bych to měla vědět?“ zamumlala. „Já jsem nikdy nikoho nevsazovala do kobky.“

„A to ses nemohla zeptat toho, kdo ti dal ten kruh, který klíč máš použít?“

„Ne. Spal.“

„Chápu. Raději se pomodleme, aby se nějaký jiný strážný nepřišel na nás podívat, než se ti podaří mříž otevřít.“

„Žádný sem nepřijde. Spí.“

„Všichni.“

„Doufám, že všichni.“

„I zbrojnoši?“

Přikývla.

„To všichni na Drumwichi spí?“

„Skoro. Nechala jsem vzhůru jen ty, kteří by rádi hrad opustili, kdyby měli tu možnost.“ Vzápětí triumfálně vykřikla, protože konečně odemkla mřížové dveře. Otevřela je a usmála se na Sigimora.

Sigimor jen nadzvedl jedno obočí a jemně zachřestil řetězy, kterými byl připoután ke zdi. Přísný pohled, který na něho vrhla, když k němu vykročila s velkým kruhem cinkajících klíčů, ho přinutil k úsměvu. Dlouze a hlasitě vzdychl, protože postupně zasouvala klíče do zámku pout. Slyšel ji mumlat něco anglicky a měl podezření, že jsou to nadávky.

Jeho pobavení však pominulo v okamžiku, kdy se k němu přiblížila ještě víc. Přestože byla tak útlá a drobná, jeho tělo zareagovalo na čistou a opojnou dívčí vůni. Sigimor pohlédl na malé ruce, jemná zápěstí a dlouhé štíhlé prsty a snažil se připomenout si, že je příliš křehká. Ale jeho tělo přehlíželo pravdu. Také nebralo ohled na skutečnost, že její vlasy spletené do tlustého copu a spadající jí po štíhlých zádech až k útlým bokům, jsou černé. Nikdy nemiloval černovlásky. Stejně tak pomíjel fakt, že mu sahá s bídou k prsům. Ta dívka vůbec neodpovídala Sigimorovu vkusu, ale jeho tělo nesouhlasilo s myslí. Byla to hádanka, o níž si nebyl jist, zda ji někdy vyřeší.

„Jsi si úplně jistá, že Haroldovi muži spí?“ zeptal se jí, protože chtěl zaujmout svoji mysl něčím jiným, aby mohl ignorovat křivky jejího dlouhého hrdla.

„Ano. Do každého jsem kopla, jen abych se přesvědčila, že opravdu spí.“ Jolena shledala, že je obtížné soustředit se na vyhledání správného klíče v těsné blízkosti velkého muže.

„A čím jsi je uspala?“

„Přidala jsem jim do vína a piva, které pili k večeři, uspávací prostředek. Požádala jsem dvě věrné služebné, aby přinesly stejně upravené nápoje ostatním mužům v době, kdy ti důležitější usedali ve velké síni k večeři. Téměř všichni usnuli ve stejnou dobu.“

„Téměř všichni? A co se stalo s těmi, kteří neusnuli?“

„Stačil pořádný úder do hlavy, a bylo to. Bum!“ Usmála se na něho a konečně odemkla pouta. Zamračila se však, protože Sigimor jí vytrhl klíče z ruky. „Udělám to sám.“

Rychle vysvobodil své příbuzné z pout. „Jak dlouho si myslíš, že bude tvoje uspávací na Harolda a jeho zbrojnoše působit?“

„Do úsvitu nebo o něco déle,“ odpověděla a hlavou jí prolétla myšlenka, že šest mužů v řetězech bylo méně nebezpečných, než šest mužů bez okovů, kteří teď před ní stáli a zírali na ni.

„Kolik hodin zbývá do soumraku?“

„Nanejvýš dvě hodiny.“

Sigimor si dal ruce v bok a zamračil se na ni. „Proč jsi čekala tak dlouho, než jsi pro nás přišla?“

„Musela jsem pozamykat několikery dveře, ošetřit raněné, které mučil Harold, a pomoci těm, kteří mi pomohli připravit se na útěk z Drumwiche. Pak jsem si musela nachystat zásoby a další věci. A vzhledem k tomu, že já, slabá žena, jsem uspala všechny bojeschopné muže na Drumwichi s pomocí dvou služebných, mám za to, že tvoje ostrá slova nejsou na místě.“

„Nebyla ostrá.“

„Sigimore,“ vyštěkl Liam a usmál se na Jolenu. „Vedla sis výborně, děvče.“

„Děkuji, laskavý pane,“ odpověděla Jolena a vrátila mu úsměv.

Sigimor jemně, ale pevně odstrčil Liama stranou. Možná nechápal, co ho k té drobné a štíhlé Angličance přitahuje, ale nepřál si – než se z jejího vlivu vymaní –, aby si s ní kdokoli jiný vyměňoval úsměvy. Zejména ne Liam, který získal lásku poloviny žen ve Skotsku.

„A jak nás chceš odsud dostat?“ zeptal se jí.

„Můžeme projet přední branou, jestli chcete,“ odpověděla Jolena. „Pokud po našem útěku nezůstanou žádné zřetelné stopy, může chvíli trvat, než bude objeven.“

„Já si ovšem myslím, že až Harold přijde na to, že hrad je plný právě se probouzejících mužů, pojme okamžitě podezření.“

„To jistě. Máš pravdu. I já vím, že chybějící koně a to, co jsem provedla ve stájích, ho na myšlenku o útěku přivede.“

Zní to, jako by se mu vysmívala, pomyslel si Sigimor a pocítil vztek. „Tak nás tedy ved'. Chci, aby byla mezi námi a Haroldem co největší vzdálenost, až se probudí.“

Jakmile Jolena vyšla z kobky s muži v patách, řekla: „Ano, čím dříve dojedeme do Skotska, tím dříve se Harolda zbavíme.“ Sigimor pochyboval, že to bude snadné, ale mlčel a následoval ji temnou

úzkou chodbou. Harold už vraždil, aby mohl ovládnout Drumwich. Lady Jolena se bojí o život svůj i o život synovce. Křik mučených svědčil o tom, že Harold neváhá používat brutální metody, aby zjistil, kde se Jolena s chlapcem ukrývá. Takový muž ji nepřestane pronásledovat jen proto, že přestoupila hranice země, kde nemají Angličany zvlášť v lásce. Sigimor si tím byl jist. Harold je může dost dlouho ohrožovat. Díval se na houpající se štíhlé boky před sebou a tiše zaklel. Harold nebude jediný, kdo bude mít v následujících dnech potíže.

2. kapitola

Náhlý záblesk světla louče Sigimora oslnil. Rychle zamrkal, aby si oči přivykly, a díval se, kam je malá Angličanka vede. Dokud nebudou za branami Drumwiche a nezamíří do Skotska, bude pro něho rozumnější mít se před ní na pozoru. Netušil, co by mohlo být horší, než být připoután řetězy v temné cele a čekat na smrt, ale teď o tom nechtěl přemýšlet. Měl po boku pět mužů, kteří věnují veškerou sílu, rozum a zkušenosti, aby se z Drumwiche dostali domů zdraví.

Došli k malé komůrce a nahlédli dovnitř. Zpod pokrývek a kožešin rozprostřených na zemi se ozval tenký hlásek. Sigimor přistoupil blíž a nahlédl pod ně. Díval se na malého chlapce. Měl husté kudrnaté vlasy, černé jako Jolena, ale jeho oči byly velké a jasně modré. Chlapec se na Sigimora usmál a on úsměv opětoval.

„To je zázrak,“ řekla Jolena a vzala synovce do náruče. „Vůbec se tě nebojí.“

„Proč by se mě měl bát?“ zeptal se Sigimor a zamračil se na ni.

„Ach ano, proč? Možná proto, že jsi cizinec vysoký jako hora a páchneš, jako bys přespal v chlévě.“

„Já *nepáchnu* jako z chléva.“ Sigimor převzal zbraně od usmívajícího se Liama. „Kde jsou zásoby?“

Jolena ukázala na sedm vaků. „Tady. Je tam všechno. Starý Thomas nám připravil koně a sedlové vaky, do nichž sbalil všechno, co budeme potřebovat. Čutory s vínem, s vodou, pokrývky a ostatní věci máte přivázané k sedlům.“ Když k Joleně přistoupil Liam a pomohl jí ovinout kolem těla pokrývku, do níž si usadila Reynarda, usmála se na něho.

Všichni si oblékli pláště a Sigimor Jolenu mírně postrčil. „Veď nás, děvče.“

Přikývla a Sigimor vzal její vak. Jolena zvedla louč a vyšla z malé, příjemné komůrky jako první. Jeden z mužů také vzal zapálenou louč a Jolena byla ráda, že mají další světlo. Přestože našla v těchto temných chodbách bezpečí, nenáviděla jejich dusivou atmosféru. Jen ve své malé komůrce se odvážila posvítit si loučemi a svícemi, aby zaplašila tmu. Jediný důvod, proč se pohybovala v

chladných útrobách hradu, byl její strach z Harolda. Teď však měla za sebou šest silných mužů a už se nebála ani Harolda, ani temného místa, kde si našla úkryt.

Jakmile došli k těžkým dubovým dveřím zapuštěným hluboko do kamenné zdi, Jolena se ohlédla na Sigimora. „Tyto dveře vedou do tunelu, jenž ústí do stáje.“ Zamračila se. „Bude dost těsný pro muže vašich postav.“

„Ne tak těsný jako oprátka,“ zabručel Sigimor a otevřel dveře.

Jolena se zachvěla při závanu chladu, který sem pronikl. Tunel si prohlédla pouze jednou – krátce poté, co Harold přijel na Drumwich –, jen aby se ujistila, že ho v případě nutnosti může použít. Byl temný, vlhký a úzký a v některých místech byl strop velmi nízko. Třásla se v něm tenkrát strachem a raději riskovala návrat do hradu přes stáj. Doufala, že dnes jí přítomnost šesti velkých mužů cestu tunelem usnadní. Napřímila se a vkročila dovnitř. Přesto ji obešla hrůza, když uslyšela, jak se dveře za posledním mužem zavřely.

Nerovný povrch jim znemožňoval rychlou chůzi a Jolena stále bojovala s nutkáním běžet, prchnout z místa, které ji děsilo k smrti. Než došli ke dveřím do stáje, celá se chvěla. Sigimor ji chtěl předejít a otevřít, ale ona nedokázala počkat na jeho dvorné gesto. Opřela se do dveří, vpotácela se do zadní části stáje a málem klesla na hromadu sena, která maskovala dveře.

Chvilí trvalo, než se uklidnila a uvědomila si, že tu není sama. Sigimor už kráčel ke koním a nevypadal nijak rozrušený tím, že právě opustil místo, které připomínalo hrobku.

„Zatraceně, Sigimore,“ zamumlal Nanty, který zrovna vyšel z tunelu. „Nic tě netrápí?“

„Ano, myšlenka na smrt oběšením,“ odpověděl Sigimor.

Sigimor se díval na dva muže, kteří leželi na hromadě sena a hlasitě chrápali. Obdivoval, co Jolena dokázala, aby jim umožnila útěk. Poněkud ho však zneklidňovalo, že jedna malá drobná žena uvedla všechny bojeschopné muže z hradu do stavu úplné bezmoci. Tušil, že kdyby Harold vydal rozkaz, aby je zbrojnoši pronásledovali, mnozí z nich by se chtěli za svou potupu pomstít.

Sigimor viděl, že Liam chce Joleně pomoci do sedla, a odstrčil ho. Sevřel Jolenu kolem štíhlého pasu a vysadil ji na koně. Vrh

obdivný pohled na její nožku v punčoše a pak jí stáhl sukni, aby ji zakryl. Z nějakých neznámých důvodů, které nechápal, si nepřál, aby dalších pět mužů zahlédlo její nohu. Její překvapený pohled a Liamův úsklebek ho rozzlobily. Nebyl si vědom ničeho, co by ji mělo překvapit, a Liam toho viděl příliš mnoho. Zabručel, že jen ztrácí čas, nasedl na koně a v čele malého průvodu vyjel ze stáje. U otevřené brány uviděl dva muže a okamžitě sáhl po meči.

„Ne!“ vykřikla Jolena a přiklusala k němu. „To je starý Thomas se synem.“ Předběhla Sigimora a kývla na podsaditého, šedivého Thomase. „Řekla jsem vám, abyste odjeli.“

„Odjedeme až po tobě, má paní,“ uklonil se muž. „Napadlo mě, že po tvém odjezdu by měla zůstat brána zavřená, a vy nemůžete ztrácet čas. Nevím, jestli vám to pomůže, ale bude-li brána řádně zavřená, bude muset Harold hledat někoho, kdo by mu řekl, že jste utekli, ne?“

„Myslíš na všechno, Thomasi. Díky. Jen se odtud ve zdraví dostaňte a jeďte co nejdál.“

„Určitě, má paní. Odjedu hned, jakmile se ujistím, že ve stáji je všechno tak, jak jsi poručila. Dávej na sebe pozor a neboj se, ten bastard za všechno zaplatí.“

„Doufám, že tohle přání dojde k Božímu sluchu. Mějte se dobře.“

Sotva vyjeli z brány, Sigimor se zeptal: „A co má ještě na práci ve stáji?“

„Přeřezat sedlové řemeny a sedla pomazat hnojem,“ odpověděl Nanty a usmál se na Jolenu.

„Chytrá dívka,“ zamumlal Sigimor. „Tím získáme nejméně den, možná dva.“

Jolena přikývla. „To doufám, i když rozzuřený Harold umí být velmi praktický.“ Políbila Reynarda na temeno. „Jakmile tenhle chlapec opustí Drumwich, Harold se nebude moci prohlásit za majitele hradu a panství.“

Sigimor pomalu přikývl. „Vztek a chamtivost by mohly toho lotra vyburcovat. Musíme se co nejrychleji vzdálit.“

Pobídl hřebce do klusu a ostatní ho následovali. Sigimor proklínal tmu, protože je zpomalovala a nutila je udržovat koně v mírnějším tempu, než bylo třeba. Toužil po tom, aby mohl k hranici uhánět

cvalem, ale věděl, že si to nebude moci ještě několik hodin dovolit. Když pohlédl na Jolenu a chlapce, věděl, že budou muset zastavovat častěji a postupovat mnohem pomaleji, než by si přál. I kdyby takových přestávek bylo málo, mohli by rychle ztratit náskok, který získali. Cesta do Dubheidlandu bude zřejmě velmi náročný závod s časem.

Jolena s Nantého dvornou pomocí rychle usadila neposedného Reynarda do závěsu z pokrývky a znovu nasedla na koně. Bylo teprve poledne, ale Jolenu už bolelo z dlouhých hodin strávených v sedle celé tělo, protože na jízdu nebyla zvyklá. Její průvodci si nestěžovali, ale Jolena věděla, že se jim nelíbí zastávky, které musejí dělat kvůli jejímu synovci. Tahle byla teprve druhá a ona dítě opatřila jak nejrychleji dokázala, ale netrpělivost z mužů téměř vyzařovala. Jolena si v duchu říkala, že kdyby nebylo jí a Reynarda, muži by se zastavovali jen kvůli koním. S potížemi se přizpůsobila, když Sigimor pobídl koně do cvalu. Zvířata podle něho odpočívala dost dlouho, aby vydržela dalších pár hodin rychlého klusu.

Modlila se, aby je Harold nepronásledoval, ale měla tísnivý pocit, že její modlitby vyslyšeny nebudou. Harold se dovrtí, že neutekla sama, a vytuší, že se pokusí vystrnadit ho z Drumwiche, když si teď našla silné spojení. On nedovolí, aby Petrův syn žil, aby vyrostl v muže a přišel žádat zpět své dědictví. Jolena věděla, že se nebude dvakrát rozmyšlet a rozjede se za nimi do Skotska, aby je tam chytil. Nahrávalo jí jediné – až Harold přestoupí hranice se Skotskem, bude se muset mít na pozoru a nepokusí se získat další spojení ze strachu, že by mohl být objeveny jeho zločiny.

Ale ona má spojení, říkala si při pohledu na šest mužů s vážnými tvářemi, kteří ji doprovázeli. I přesto, že Sigimor Cameron dlužil Petrovi za záchranu života a teď měl stejný dluh u ní, cítila se Jolena provinile. Vždyť uvedla Camerony do tíživé situace. Harold byl krutý, vychytralý a nebezpečný. Vystavila Sigimorovy příbuzné nejvyššímu riziku a teď se trápila, jestli to bylo správné a poctivé. Anglické pozemky a anglické tituly pro ně nikdy nic neznamenaly a znamenat nebudou. Tušila, že tihle Skotové by byli šťastni, kdyby viděli, jak celou anglickou aristokracii pohlcuje moře.

Reynard zamumlal něco o tom, že uviděl jelena, a Jolena si vzdychla a něco mu odpověděla. Nebylo možné věnovat dítěti tolik pozornosti, protože ji trápily výčitky a jízda k hranici byla tak náročná. Ale když se jí chlapec najednou připomněl, uvědomila si, proč všechno podstupuje. Třebaže se chce pomstít Haroldovi a nechat ho zaplatit za Petrovu smrt, teď bylo nejpřednější zachránit Reynarda. Reynard byl Petrův syn, byl živoucí vzpomínkou na bratra, človíčkem, do něhož Petr vkládal veškeré naděje na budoucnost Drumwiche. Dokud nebude Harold poražen, každý její čin a každá myšlenka budou směřovat k cíli: udržet Reynarda naživu.

Toto vědomí však nedokázalo utišit její výčitky kvůli Cameronům. Chlácholila se, že Petr se cítil oprávněn požádat je o pomoc v boji s nepřítelem, a pak tedy i ona má stejné právo. Ale opět jí přišlo na mysl, že muži zřejmě nemají zábrany chtít po jiných mužích, aby s nimi vytáhli do boje a riskovali životy. Obhajoba cti a bitevní sláva bývají pro mnohé muže důležité tak jako jídlo a pití. Jolena tušila, že nikdy dlouho neuvažují nad tím, že by mohli být poraženi, nebo dokonce usmrceni. Ona na to však bohužel myslela pořád. Ve chvíli, kdy poprosila tyto muže o pomoc, vzala na sebe zodpovědnost za jejich životy a teď si nebyla jistá, zda takové břemeno unese. Ale měla jinou možnost?

Těmito myšlenkami se trápila, ještě když zapadlo slunce a Sigimor dal pokyn, aby se zastavili a utábořili na noc. Jolenu najednou ovládla bolestná únava. Po seskoku z koně se musela na chvíli přidržet sedla a teprve pak se zmohla na pár kroků. Protože Reynard usnul hned po krátké polední pauze, až dosud jeli bez zastávky. Sotva však zpomalili tempo, chlapec se probudil a potřeboval si ulevit. Jolena byla ještě v úžasu nad tím, jak Sigimor chlapce podržel, aby mohl udělat potřebu, aniž by slezl z koně. Pak si ho nechal u sebe a Jolena si přiznala, že je mu za jeho laskavost vděčná.

Teď se Jolena zadívala na oheň, který rozdělal Liam, a uvažovala, jaké by asi byly její šance bez doprovodu Cameronů. Určitě špatné, pomyslela si. Opřela se o koně a říkala si, kdy si muži konečně

všimnou, že se k nim nepřipojila, ba že se ani nepostarala o unaveného koně.

„Myslím, že to děvče má potíže, Sigimore,“ promluvil Nanty a posadil se k ohni vedle Sigimora.

Sigimor se podíval na lady Jolenu, která od chvíle, co sesedla z koně, neudělala ani krůček. „Není zvyklá na dlouhou jízdu na koni. Určitě znala jen krátké vyjížďky po bratrových pozemcích.“

„Proboha, vždyť i já jsem unavený. Nikdy nejsem nadšený, když mám strávit v sedle celý den.“ Nanty už už vstával, aby Joleně pomohl, ale když mu Sigimor položil ruku na rameno a přinutil ho znovu si sednout, rozšířily se mu oči údivem. „Je třeba postarat se o jejího koně, když už nic jiného.“

„Jdu za ní. Pohlídej chlapce.“

Sigimor došel k lady Joleně a zkoumavě se na ni podíval. Vypadala vyčerpaně, byla bledá a ztrhaná. Přesto mu připadala přitažlivá. Její krásný obličej nebyl poznamenán únavou. Světle šedé oči lemovaly husté řasy, malý nos měla přímý a plné, božsky tvarované rty by svedly i svatého. Chtěl, aby ho její slabost rozzlobila, přál si, aby ho rozčílila její zřejmá neschopnost udržet s nimi tempo. Místo toho cítil potřebu pečovat o ni a také ji obdivoval za to, jak se jim snažila bez reptání přizpůsobit. To není dobré, pomyslel si a zamračil se na ni.

„Raději bys měla udělat pár kroků, jinak ti ztuhnou svaly a už se nepohneš,“ řekl a málem se usmál, když na něho vrhla zuřivý pohled.

„Děkuji ti za laskavou radu,“ odpověděla Jolena, neschopná zakrýt ironii v hlase. „Jakmile mě nohy poslechnou, určitě se pokusím o pár kroků.“ Pomyslela si, že by si za svůj povzdech zasloužil kopnutí do kotníku. „Co děláš?“ zeptala se, když jí ovinul silnou paži kolem ramen a donutil ji poodejít od koně.

„Projdu se s tebou.“ Předstíral, že si nevšiml, jak se zakymácela a ovinula mu paži kolem pasu, ačkoli se celý napjal. „Liame, postarej se o koně!“ nařídil bratranci a vydal se s Jolenou kolem paseky, kterou si vybrali k utáboření.

„Domnívala jsem se, že jsem na jízdu na koni zvyklá,“ zamumlala Jolena po chvíli, když překonala rozpaky.

„Člověk si na celodenní jízdy zvykne až po mnoha letech.“

„Celodenní?“

„Ano. Celodenní. Kdyby bylo potřeba, jeli bychom bez zastávky až do Dubheidlandu. Jediní spojenci, které na této cestě máme, jsou moji příbuzní MacFingalové. Pokud nás Harold nebude pronásledovat, možná si u nich na chvíli odpočineme.“

„Jak daleko je to k těm MacFingalovým?“

„Další čtyři dny jízdy, jestli vydržíme my i koně.“

Čtyři další dny jako tento, a Jolena si byla jistá, že ji do sídla MacFingalových odnesou na nosítkách. Nohy už ji konečně poslouchaly, ale teď si příliš dobře uvědomovala, jak ji bolí v zádech. Uslyšela Reynardův smích a všimla si, že si hraje s Nantym. Ten pohled jí nepomohl od bolesti, ale umlčel ji. Chlapec je budoucností Gerardů z Drumwiche. Za jeho život může zaplatit trochou nepohodlí.

„Je to lepší?“ zeptal se Sigimor, když pomalu došli k ohni. „Ano. Trochu. Je tady někde voda? Chtěla bych ze sebe smýt prach.“ Váhavě od Sigimora odstoupila, aby si zajistila určitou vzdálenost mezi sebou a jeho velkým silným tělem.

„Andělé se na tebe usmáli, má paní. Nedaleko odtud je malá říčka. Můžeš si užít koupele, ale bude dost studená.“

„Bude-li zamrzlá, vykopu si třeba díru v ledu, jen abych se řádně umyla.“

„Vezmi si, co potřebuješ, a já tě doprovodím.“

„Stačí, když mi ukážeš cestu, a já...“

„Ne. Nemůžeš tam jít sama.“

„Ale přece se nemohu koupat před mužem!“

„Otočím se k tobě zády. To je jediné, v čem ustoupím. Ty ani chlapec nebudete nikdy sami, dokud nebude jisté, že už vám nehrozí Haroldova pomsta.“ Založil si paže na hrudi a tiše čekal, co Jolena řekne.

Otevřela ústa k protestu a pak se mu zahleděla do krásných zelených očí. Ten se nenechá zvíkat. Na rozdíl od ostatních mužů je ochoten se s ní přít a ona věděla, že by to byla ztráta času. Požádala ho o radu a ochranu a on měl zřejmě velmi přesné představy o tom, co je třeba dělat. Ale protože se už projevil jako muž, jehož slovo platí, rozhodla se uvěřit, že se na ni nepodívá, a rychle si vzala

toaletní potřeby. Toužila ze sebe smýt špínu z cesty a zápach podzemního labyrintu Drumwiche. Pohledem se ujistila, že Reynard je v péči ostatních mužů, a následovala Sigimora.

Musela téměř běžet, aby stačila Sigimorovým dlouhým nohám a tempu, které by on nepochybně označil za lehký krok. Má dlouhé a hezky tvarované svalnaté nohy, říkala si. Ačkoli si nikdy žádného muže neprohlížela příliš důkladně, teď musela připustit, že se jí líbí dívat se na Sigimorův pevný zadek. Byl oblečený podle anglické módy, třebaže ne příliš nákladně, ale oděv mu padl mnohem lépe než kterémukoli jinému muži. Buď byl Sigimor poněkud marnivý, nebo neměl vůbec ponětí, jak těsně mu kalhoty přiléhají k nohám, nebo jak hodně mu krátký kabátec při chůzi odhaluje pěkně formované hýždě. Jolena byla zaskočena tím, jak zaujatě ho pozoruje. Měla z toho smíšené pocity — rozpačité, ale i příjemné.

Prohlížela si ho celou cestu z Drumwiche. Říkala si, že nemá Liamovu krásu, ale je to hezký muž. Vlasy má husté, tmavě rezavé a dlouhé až po ramena. Má hodně společných rysů s velmi pohledným bratrancem Liamem, jen Sigimorův dlouhý přímý nos je o něco vyčnělejší, spodní čelist silnější a tvar obličeje mužnější. Liam oplývá krásou, při které se tají dech, a každý ji vidí okamžitě, zatímco Sigimorovy pohlednosti si žena všimne až po nějaké době. Oči má nádherně zelené, obočí hezky klenuté a hnědé řasy husté a dlouhé tak, že by mu je mohla závidět každá žena. Jeho ústa jsou velmi přitažlivá, ani moc malá, ani příliš velká, a rty plné, takže v ženách vyvolávají touhu po polibku. Joleně připadalo, že by se na jeho tvář mohla dívat stále. Ta představa ji podivně rozrušila.

Když došli k vodě, Sigimor jen ukázal před sebe a otočil se. Jolena neztrácela čas. Shodila ze sebe šaty a vstoupila do studené vody. Doufala, že ji trochu zchladí, protože najednou ji zalilo horko. Ponořila se a téměř se zajíkla. Koupel bude muset být rychlá. Začala si smývat prach. Pošetile prohlásila, že by si kvůli mytí vysekala třeba otvor v ledu. Teď se jí zdálo, že voda je opravdu tak ledová, jako by byla skutečně pod zamrzlou hladinou.

Sigimor si předsevzal, že se na Jolenu nebude dívat, vždyť jí to slíbil, ale vzápětí v sobě hlas svědomí rychle umlčel. Řekl přece, že se otočí zády. Nutkání zahlédnout aspoň kousek jejího těla bylo tak

silné, že mu nemohl odolat. Možná mu jeden rychlý pohled na její štíhlé tělo připomene, že se mu vždy líbily dobře vyvinuté a vnadné ženy, a zbaví ho té podivné a nevysvětlitelné touhy.

Právě když otočil hlavu tak, aby se na ni mohl podívat, vešla do vody. Sigimor zadržel dech tak rychle, že se málem rozkašlal.

Bojoval s touhou strhnout ze sebe šaty a vrhnout se za ní. Připomínal si, že ona je urozená dáma a pravděpodobně panna, a že jeho chování by v ní nepochybně vyvolalo strach a potřebu volat o pomoc. To však jen podnítilo jeho touhu. Ptal se sám sebe, proč býval slepý ke kráse menších drobných žen.

Plet' měla nádherně mléčnou a bez poskvrnky. Sigimor ještě nikdy neviděl ženu s tak útlým pasem. Něžná křivka jejích boků a stehen a kulatý zadeček byly dostatečně ženské na to, aby se mu vzbouřila krev v žilách. Stehna měla Jolena štíhlá a nahoře mezi nimi viděl malou mezírku. Při pohledu na ni se Sigimor vzrušil ještě víc. Husté černé vlasy jí spadaly na záda a sahaly až k malému pevnému zadečku. Jejich čern zdůrazňovala světlou barvu hladké kůže. Když se Jolena pootočila, spatřil Sigimor křivku prsou. Ňadra měla menší, než na jaká byl zvyklý, ale dokonalého tvaru, pevná a růžové bradavky jí v chladné vodě ztuhly. Jolena si omývala ploché břicho a Sigimor pozoroval praménky vody stékající k trojúhelníčku tmavých chloupků v údolí bílých stehen a málem zaúpěl touhou.

Raději se prudce otočil. Potřeboval ovládnout pulzující žádostivost. Módní oděv, který zvolil na cestu do Anglie, byl krátký a on ji nechtěl šokovat. Chvilí trvalo, než zchladl natolik, aby se mohl opět objevit ve společnosti dámy. Byl rád, že si vzal s sebou šaty na převlečení, protože potreboval uhasit svoji chtivost ve studené vodě. Byl si jistý, že nebude jen tak schopen zbavit se obrazu štíhlého bílého těla, a rád se převlékne do volnějších kalhot a delšího kabátce. Lady Jolena je možná natolik nevinná, že by si nevšimla zřetelné známky toho, jak je vzrušený, ale všimli by si jeho muži. Sigimor si nepřál čelit jejich posměchu.

„Právě tohle jsem potrebovala,“ řekla Jolena, když si už oblečená vysušovala vlasy košílkou, kterou si předtím svlékla. „Voda je dost studená, ale koupel stála za to.“

Její úsměv probudil v Sigimorovi nový nával touhy. Vyhrkl: „Otoč se!“ Sešel ke břehu říčky, rychle ze sebe shodil šaty a vstoupil do vody.

Jolena na něho zírala polekaná řízným příkazem. Když ho pozorovala, jak si svléká šaty, nedokázala od něho odtrhnout zrak. Jakmile ze sebe stáhl košili, kousla se do rtu, aby zadržela zajíknutí. Měl široká ramena, hladká a rovná záda a úzký pás. Kůži neměl tak světlou, jak by předpokládala u muže s rezavými vlasy, spíš nazlátlou. Na pažích se mu zřetelně rýsovaly svaly.

V horní části obou paží měl vytetované pásy složitých vzorů. Jakmile si svlékl kalhoty, Joleně se zatočila hlava a pocítila náhlý nával horka. Jeho kůže byla zlatavá po celém těle. Hýždě měl velmi dobře formované a pevné, což předpokládala, a na dlouhých nohou měl stejně pevné svalstvo jako na pažích.

Náhle si uvědomila, jak snadno si může Sigimor všimnout, že si ho prohlíží, a rychle se otočila. Rázně potlačila touhu podívat se, jak vypadá zepředu. Náhle si uvědomila, že ji změnil v nestoudně roztouženou ženu. Ještě nikdy předtím se takto otevřeně nezajímala o mužské tělo a nebyla jím tak silně ovlivněna. Bylo zneklidňující, že jakýsi rezavý Skot je první muž, který v ní probudil ženský zájem a touhu. Byla dcera, sestra a teta anglických hrabat. Dovolit si, aby jí vřela krev a prudce bušilo srdce při pohledu na nějakého zemana z Vysočiny, bylo vrcholně nevhodné. Její mrtví předkové se určité otáčejí v hrobech.

Nechápala to. Jak to, že se její pramalý zájem o muže rázem změnil v silnou touhu, která se navíc týká ryšavého Skota? Mívala dívčí sny o krásném galantním milenci, v nichž prožívala něžné potěšení, ale byly to jen opravdu jemné náznaky, na něž brzy zapomněla. Tohle byl naopak silný, prudký a spontánní pocit. Teď však není vhodná doba na takový obdiv a na opravdovou touhu.

Musí se ovládnout. Bude cestovat po Sigimorově boku několik dlouhých týdnů, a to bez ochrany jediného příslušníka svého rodu. Svoji neposkvrněnost si musí ohlídat sama. Bude-li zmítána prapodivnou horečkou, jen co se na toho muže podívá, nečeká ji lehké období. V této chvíli v ní Sigimor vzbudil tolik ženského zájmu, jako by si ho přála svést. Jolena se zařekla, že cestu využije k

tomu, aby se nevhodného citu zbavila. Za třiadvacet let života ji žádný muž tak neupoutal. Nemělo by být složité se z této nenadálé nemoci vyléčit.

Najednou se Sigimor objevil vedle ní, chytil ji za ruku a vydal se s ní zpět do tábora. Teplo z jeho ruky jí procházelo celým tělem. Bylo to nevinné spojení, a přesto jí způsobovalo jemné chvění. Teď nebylo možné zvláštní city ovládnout. Při jídle seděl vedle ní a rozechvění trvalo dál, ba bylo ještě silnější. Když si ustlala na zemi, Sigimor se uložil kousek od ní. Jestli jí bude stále nablízku, pomyslela si Jolena, zatímco se ze všech sil snažila nevnímat atraktivní mužské tělo vedle sebe, nikdy se ze zájmu o něj nevyléčí. Vypadá to, že starost o Reynardův život a bezpečí nebude jedinou těžkou a nebezpečnou bitvou, již bude muset v následujících dnech vybojovat.

3. kapitola

Jolena zaklela. Její průvodci náhle vydali divoký ohlušující výkřik a pobídlí koně do cvalu. Její hřebec nelenil a zrychlil s ostatními. Jolena se okamžitě ohlédla, ale nevšimla si, že by je někdo pronásledoval. Jeli celý den a vyhýbali se vesnicím a městům v naději, že tak znesnadní Haroldovi pronásledování. Hlasitý výkřik byl velmi podivný a ještě podivnější bylo chování Nantyho a Liama, když zastavili. Jolena dojela k Sigimorovi a nechápavě pozorovala oba muže, kteří seskočili z koní, poklekli a políbili zemi.

„Blázni,“ řekl Sigimor, ale ve tváři měl úsměv.

„Doufám, že pro tohle snad existuje rozumné vysvětlení,“ řekla Jolena.

„Jsme ve Skotsku, děvče.“

„Ach ano, chápu.“ Přála si, aby cítila stejnou radost jako její průvodci, ale byla tu cizinkou a věděla, že ať potkají kohokoli, nebude ji přijímat příliš vřele.

„Neobávej se, s námi budeš v bezpečí.“

„Ve větším bezpečí než na Drumwichi, to je jasné,“ vzdychla. „Vás v Anglii příliš přátelsky nevíтали. Nepřekvapuje mě, že jste rádi zase ve své vlasti.“

„Málo Angličanů vítá Skoty s radostí.“

„A málo Skotů vítá Angličany s úsměvem.“

„Nemyslím si, že budeš mít potíže. Vždyť jsi jen slabá dívka.“ Sigimor se zhluboka nadechl. „Je dobré být zpátky ve Skotsku. Když už nic jiného, mnohem snadněji se dozvíme, kde je náš nepřítel.“

„Jak to?“

„Ve chvíli, kdy Harold překročí hranice, bude sledován. Každý Skot, který ho zahlédne, bude vědět, kde byl, kterým směrem se dal a koho má s sebou. Dá vědět sousedům. Navíc bude mnoho zemanů v pokušení Harolda napadnout. Ten mizera to nebude mít jednoduché, pokud nás míní pronásledovat i tady. Dokonce ani ti, kteří nemají nás, Camerony, v lásce, ho nebudou šetřit. Nikdo mu nepomůže. Aspoň nikdo z těch, kteří chtějí být považováni za dobré Skoty.“

„Ano, stmělí se proti společnému nepříteli.“

Sigimor přikývl, seskočil z koně a pomohl Joleně ze sedla. „Teď se o sebe můžeš postarat. Chvilí si tady odpočineme, ale pak budeme muset jet nějakou dobu velmi rychle.“

Jolena v duchu záúpěla, ale nepostěžovala si. Poodešla kousek dál, aby si našla úkryt, kde si mohla ulevit ona i Reynard. Ještě stále cítila v pase teplo Sigimorovy ruky. Její pokusy překonat přitažlivost toho muže chladným rozumem neuspěly. To nejlepší, co mohla udělat, bylo pokusit se utajit citový zmatek, ale to bylo také obtížné, když spolu trávili tolik času. Možná by bylo bývalo lepší, kdyby se pokusila přesvědčit Skoty, aby ji odvezli k anglickým příbuzným, ale na podobné úvahy už bylo pozdě. Musí doufat, že Sigimor si nevšiml, jak ji přitahuje. Nepokusil se s ní flirtovat ani ji svádět. Během několika minut soukromí, které jí Sigimor poskytl, si Jolena předsevzala, že bude jeho nezájem brát jako požehnání.

„Myslíš, že nás bude Harold pronásledovat i ve Skotsku?“ zeptal se Liam. Přistoupil k Sigimorovi a nabídl mu svůj měch s vínem.

„Ano.“ Sigimor nespouštěl pohled ze skupiny stromů, za nimiž zmizela Jolena, a pořádně se napil. „Ten parchant neváhal zabít Petra, aby mohl vztáhnout chamtivé pracky na Drumwich. Myslím, že ho nezastaví ani hranice. Udělá cokoli, aby Drumwich získal.“

„Takže ty myslíš, že nás chce zabít?“

„Ano. Bude to boj na život a na smrt. Myslím, že lady Jolena to ví.“ Sigimor se zamračil a přetřel si bradu. „Harold neuvěří, že Jolena jen tak zmizela a že mu ze strachu o život půjde z cesty. Náš útěk z Drumwiche ho určitě přivede na myšlenku, že ona není jen slabá dívka, kterou může ovládat. Dokud ji neumlčí, bude se obávat, že Jolena si najde v Anglii spojence, kteří ho vyženou z Drumwiche a přinutí ho zaplatit za spáchané zločiny.“

„Pak bude muset pronásledovat i všechny sloužící, kteří utekli.“

„Ne, to si nemyslím. 1. kdyby se některý z nich opovážil povědět o Haroldovi nějakému šlechtici, ten by nevěřil slovům plebejce, jenž pomlouvá pána. To neznamená, že by neváhal podržnout kohokoli z nich, kdyby se mu dostal do rány, ale nemyslím si, že ve sloužících spatřuje vážnou hrozbu.“

„Zaslepuje ho arogance. Byli to přece sloužící a slabá dívka, kteří způsobili, že on a jeho lidé jsou teď bezmocní.“

„Ano, a to ho muselo velice rozlítit. Bude Jolenu vinit ze svého ponížení.“ Sigimor se znovu napil z měchu a podal ho Liamovi. „Neumím to vysvětlit, ale mám podezření, že ta dívka nám ještě něco tají.“

„Proč? Protože ji lord Harold nezabil tak jako jejího bratra?“

„Právě o tom přemýšlím. Kdyby ji zabil, stal by se poručíkem dítěte, dostal by je do výchovy a mohl by je kdykoli zabít. Kdyby to provedl chytře, nikdo by se nedivil, že dítě zemřelo. Spousta dětí umírá v nízkém věku. Bylo přece snadné předložit Joleně otrávené jídlo jako Petrovi. Pořád přemýšlím o tom, jak by mohl upevnit nárok na Drumwich skrze všemi milovanou sestru mrtvého pána.“

„Sňatkem?“ Liam se zamračil. „Vždyť je jejím bratrance
— nejsou vzdálenými příbuznými. Byl by to sňatek pokrevních příbuzných.“

„Může si požádat o povolení výjimky. Truhlice Drumwiche jsou naplněné, takže si ji může koupit. Jolena má asi také velmi pěkné dědictví, které by jinak Harold nedostal, kdyby zemřela.“

„A je to hezká dívka.“

Sigimor se na Liama zamračil. Nelíbilo se mu, jak se bratranec zadíval na Jolenu, která se právě objevila mezi stromy. „Dost hezká, ano, na tak slabou a hubenou dívku.“ Přehlédln úsměv, který mu bratranec věnoval. „Jsem si jistý, že ten neřád ji chce dříve či později zabít, ale rád bych věděl, jestli je rozhodnutý připravit ji o život už teď.“

„Máš v úmyslu se jí vyptávat?“

„Ne, ještě ne. Stejně by se tím nic nezměnilo. A Jolena si jistě uvědomuje, že kdyby ji nechtěl zabít hned, udělá to později. Udělá to určitě, protože ona mu nikdy neodpustí smrt svého bratra. Možná by mohl být tak bláhový, že by ji chtěl přinutit k poslušnosti, ale ona by mu brzy ukázala, že se pokořit nenechá.“

„A tak by ji stejně zabil. Máš pravdu. Ať by se mezi nimi stalo cokoli, stejně by čekal hrob ji i to dítě.“

Vydali se na cestu a v pravidelném tempu projížděli nebezpečným pohraničím, aby nevyčerpali koně. Tuto část země

ovládali loupežníci a Nantyho rodinné svazky s Armstrongovými by jim při střetu s nimi asi moc nepomohly. Je tady však velmi nebezpečno i pro Harolda, pomyslel si Sigimor a málem se pousmál. Pochyboval, že budou mít štěstí a dočkají se toho, že je loupežníci a vrahové zbaví pronásledovatelů. Tato myšlenka probudila nezodpovězené otázky, jež mu znovu začaly vířit v hlavě. Pohlédl na Jolenu, která jela po jeho boku.

„Proč nejsi vdaná nebo zasnoubená?“ zeptal se.

Jolena se na něho zamračila, protože ji otázka překvapila. „Byla jsem zasnoubená, ale ten muž zemřel, když mi bylo šestnáct.“

„A jiný svazek ti nesmluvili? Kolik je ti teď? Dvacet?“

„Třiadvacet,“ přiznala Jolena a nevšímala si jeho nadzvednutého obočí. „Otec zemřel dřív, než mohl zařídit další vyhovující sňatek. Petr to měl taky v úmyslu, dokonce jednou dvakrát něco domlouval, ale bezvýsledně. Petr si přál, abych s jeho volbou souhlasila. Pak mu zemřela žena a já jsem se stala chůvou malého Reynarda. Petr pomýšlel na nový sňatek a myslím, že chtěl hledat manžela i mně.“

„Ale přijel Harold.“

„Ano. Petr ho nikdy neměl rád a nevěřil mu, ale je to náš pokrevný příbuzný, bratranec.“ Pokrčila rameny. „Co mohl Petr dělat, neměl-li žádný jasný důkaz o zradě, než dovolit té zmiji, aby se vplížila do našeho hradu. Harold se hájil, že má s sebou tolik ozbrojenců proto, aby se ubránil případným loupežníkům. Netrvalo dlouho a uvědomili jsme si, že jsme vězni ve vlastním domě, ale Petr bohužel neměl čas naplánovat naši záchranu. Nechtěl se pustit do otevřeného boje, protože Harold byl ve výhodě. Všichni bychom zahynuli.“ Povzdychla si a zavrtěla hlavou. Náhle pocítila smutek. „Harold udeřil rychle a zákeřně a Petr zemřel dřív, než jsme si uvědomili zradu.“

Sigimor přikývl. „Bylo to vychytralé. Využil Petrovu čest a úctu k rodinnému poutu proti němu. Asi věděl, že dokonce i přesto, že ho Petr nemá rád a nevěří mu, nikdy neodhadne skutečnou hloubku jeho zrádnosti. Tvůj bratr byl dobrý muž, chytrý, silný a čestný.“

„Myslíš, že by mu pomohlo, kdyby byl nečestný?“

„Určitě ano. Kdyby měl aspoň trochu zkušeností s nepoctivostí, mohl odhadnout, čeho je Harold schopen, byl by lépe připraven na krutou zradu.“

Sigimor měl asi pravdu, ale Jolena cítila potřebu bratra bránit. „Musel něco tušit, když pro tebe poslal.“

„To je pravda, ale předtím pustil zrádce do svého domu.“ Bylo jasné, že Petr udělal vážnou chybu a ta ho stála život. Jolena se stále cítila povolána odrážet slova kritiky. „A ty bys to neudělal?“

„Kdyby přijel s tolika ozbrojenými muži, tak ne.“ Mrkl na ni. „*Já jsem proradný*. Moje první myšlenka by byla, nač muž, kterého nemám rád a jemuž plně nedůvěřuji, potřebuje vyzbrojenou armádu, když jede navštívit příbuzného.“

„Petr se nad tím podívoval, ale jeho zdvořilost...“

„Zdvořilost nevyžaduje, aby si člověk vpustil do domu muže, který mu pak bodne nůž do zad a uvrhne jeho dědice do nebezpečí,“ prohlásil Sigimor tiše a zahleděl se před sebe na vesele brebentícího Reynarda, který jel s Nantym. „Ať už by to byl pokrevný příbuzný nebo ne, já bych přinutil ozbrojence, aby zůstali před hradbami, a velice bedlivě bych je hlídal. Harold přece neměl vyšší titul než Petr, takže zdvořilost nevyžadovala, aby je pustil *všechny* do svých bran.“

Jolena si tím nebyla jistá, ale nepřela se. Prosila sice Petra, aby nepovolil Haroldovi a jeho doprovodu vstoupit za ochranné valy, ale on prohlásil, že je věcí jeho cti nabídnout všem přístřeší. Nebylo pochyb, že Sigimor je také čestný muž, ale zřejmě netoužil být tak dokonalý a rytířský jako Petr. Ten míval vždycky vysoké ideály. Sigimor měl zdravý rozum. Petr chtěl být dokonalým vznešeným rytířem. Pro Sigimora bylo nejdůležitější přežít. Jolena měla bratra velmi ráda, ale teď si uvědomovala, že by byla ráda, kdyby měl v sobě aspoň trochu Sigimorovy praktičnosti. Kdyby ji měl, mohl být dnes ještě naživu.

„Ty jsi nevyzpytatelná,“ řekl Sigimor a usmál se na Jolenu.

Jeho úsměv ji tak okouzlil, že jí dost dlouho trvalo, než si uvědomila, co řekl. Zamračila se na něho. „To nejsem.“

„Ale ano, jsi. To, jak jsi nás vyvedla z Drumwiche, dokazuje, že v sobě máš nevyzpytatelnost. Byl to velmi vychytralý plán.“

„Mám dojem, že si myslíš, že mi skládáš kompliment.“

„Skládám, ale protože jsi jen mladá dívka, asi to nechápeš.“

V jeho krásných zelených očích hořela světélka, která signalizovala, že ji popichuje.

„V Anglii nejsou vychytralost a nevyzpytatelnost považovány za vlastnosti, na něž by žena měla být hrdá.“

„A na co je tedy Angličanka hrdá?“

„Na vznešenost. Žena by měla umět laskavě hovořit a měla by být mírná – zejména k těm, kteří jí slouží. A taky musí umět zacházet s jehlou, dobře řídit domácnost, být poslušná a věrná družka svého pána a manžela a bdít nad klidem a mírem jeho domova.“

Jolena si nebyla jistá, jestli se jí líbí, jak se na ni Sigimor usmívá.

„A kolik z těchto předností máš?“

„Málo,“ odpověděla Jolena a snesla jeho pobavený pohled, aniž se nad lží začervenala.

Joleniny oči Sigimora varovaly, že teď by nebylo moudré smát se nebo ji prohlásit za lhářku, a proto mu bylo do smíchu ještě víc. „Dobře. Vždycky jsem si myslel, že Angličané jsou úplní blázni. Když si odmyslím šití, vedení domácnosti a šetrnost, tak musím říct, že angličtí muži chtějí, aby jejich ženy byly skoro jako moje Meggie.“

„Kdo je Meggie?“ Jolena se ptala sama sebe, zda opravdu pocítila tak prudkou žárlivost, jaká vyznívala z jejího hlasu.

„Můj pes. Ach děvče, myslím, že většina z vás aspoň o něco lépe voní.“

Jolena uviděla jen jeho široká záda, protože ji rychle předjel. Její mrzutost zvýšila nejistota, zda jí přesvědčením, že není sto procentní anglická dáma, urazil, nebo jí tím vysekl poklonu. Za všechny anglické dámy, které se snažily dosáhnout ideálu ženství, pocítovala Sigimorovo srovnání se psem jako pohanu. Měla sice stejný názor, ale jako žena, která se měla v budoucnu podřídít takovým pravidlům a požadavkům, na to měla právo. Říkala si, že Sigimorův výsměch je pokrytecký, protože on je určitě jeden z těch, kteří se snaží ženy ovládat, ale na druhé straně tomu nevěřila. Toužila zapomenout na svůj zmatek, a proto srovnala krok s Nantym a obrátila svoji pozornost k Reynardovi.

Sigimor vzhlédl. Přikryl spící Jolenu další pokrývkou a pak i Reynarda, když tu si povšiml, že Liam ho pozoruje s úsměvem. „Je zima a oni jsou příliš slabí, aby ji snesli bez újmy,“ zavrčel a vydal se s tichým klením k blízkému lesíku.

Liam ho následoval. „Ona *je* slabá a křehká dívka, to určitě,“ začal.

„Ano, a taky zhýčkaná anglická lady.“

„Ale je moc hezká. Jak má hebkou kůži! Nevšiml sis její krásně mléčné pleti?“

„Všiml,“ odpověděl Sigimor skrze sevřené zuby, protože věděl, že ho Liam popichuje. Nedokázal však skrýt, že ho to rozčiluje.

„Dobře, já moc dobře vím, že dáváš přednost vyvinutým dívkám se světlými vlasy, ale když tě tak sleduji, mám pocit, že tě ta dívka zajímá.“

„Moc přemýšlíš. To tě naučili ti tvoji mniši.“

Liam se zasmál. „Tak pokud o ni nemáš zájem, možná bych ho měl já...“

Sigimor se otočil tak rychle, že se bratranec zakymácel a nešikovně uskočil. „Možná by sis měl ty uvědomit, jak bude tvůj kouzelný úsměv působit na holky, až nebudeš mít žádné zuby. Přestaň se křenit, vypadáš jako hlupák.“ Sigimor se dlouhými kroky vracel do tábora a Liam si povzdychl, když ho dohonal.

„Proč se tak zlobíš, bratranče?“ zeptal se ho Sigimor. „Co je na tom špatného, že tě přitahuje hezká malá dívka? Určitě se ti rovná rodem, je panna a není pochyb, že bude mít řádné věno.“

„To zní podezřele. Jako bys vypočítával klady, které muž hledá u budoucí manželky.“ Sigimor si uvědomil s nelibostí, že nedokázal okamžitě a razantně odmítnout myšlenku na sňatek s Jolenou.

„Je načase, aby sis opatřil ženu.“

„Proč? Nepotřebuji dědice. Dubheidland se jimi jen hemží.“

„To je pravda, ale to neznamená, že bys neměl mít ženu a děti.“

Sigimor se zastavil, pomalu se otočil k Liamovi a paže si zkřížil na hrudi. Byl v pokušení srazit bratrance pěstí za to, že takovou myšlenku vůbec rozvíjí. Věděl, že Liam má pravdu, ale snažil se proti ní zocelit. Rozum mu říkal, že lady Jolena Gerardová by byla jeho nesprávná volba, ale všechno ostatní v něm křičelo *moje*.

„Všiml sis, jak je malá, ne? A vidíš mě?“ Fakt, že jeho ironický tón na Liama nezapůsobil, Sigimora rozzlobil. „Kdybych jí udělal dítě, roztrhlo by ji to vejpl.“

Liam také překřížil paže na hrudi a podíval se na Sigimora znechuceně. „To je nesmysl, a ty to dobře víš.“

„Je Angličanka. Sňatek s ní by asi nebyl v souladu se zákonem.“

„Možná v Anglii, ačkoli zákony přicházejí a odcházejí stejně jako příliv. Možná bys nemohl získat pozemky, které by ti mohla přinést věnem, ale ty je přece nepotřebuješ, že ne?“

„Proč mluvíš zrovna o tomhle?“

„Možná proto, že je to první urozená dívka, o niž jsi projevil zájem. Nesnaž se to popírat, i když ona může být příliš nevinná, aby to věděla. My všichni už víme, že ji chceš. Cítíme to. Je ti dvaatřicet a nikdy ses do žádné dívky nezamíloval. Kupoval sis jen příležitostně macaté děvky. Nikdy ses nezasnoubil. Bratranče, měl by ses oženit.“

Sigimor věděl, že Liam má pravdu, ale raději by si nechal polámat všechny prsty, než aby to připustil. Nevyhledával ženy příliš často. Sem tam se potěšil s nějakou boubelatou dívkou z taverny, nikdy ho však plně neuspokojila. Vždycky si příliš zřetelně uvědomoval, že ženu k němu přilákaly peníze a že za chvíli bude za pár mincí milá k jinému. Dvořil se několika urozeným dívkám, ale bez úspěchu. Tyhle ženy buď zastrášila jeho urostlá postava, nebo se jim nelíbily jeho způsoby a on sám vycítil, že ani jedna by nebyla ta pravá. Nikdy by se nikomu nesvěřil se svou představou, protože se mu zdála hloupě romantická, ale maloval si, že jednou se ožení se ženou, která bude jenom jeho. Bude si s ní povídat a sdílet s ní domov a rodinu. Moc toužil po spřízněné duši. Jen jednou, před deseti lety, měl pocit, že takovou našel, ale pak se ukázalo, že se mýlil. Proto byl nyní opatrný a raději nechtěl propadnout citu ke křehké Angličance.

„A proč myslíš, že by Jolena byla pro mě vhodná?“ zeptal se a v duchu se styděl za zvědavost, která ho přinutila vyslovit otázku.

„Pokukuje po tobě.“

„Možná se bojí, že zakopnu, upadnu na ni a vtlačím ji do země.“

„Idiote, vždyť se po tobě dívá. Nezajímá se o nikoho z nás, bere nás jen jako druhy na strastiplné cestě.“

„Ne, dokonce se nezajímá ani o tebe,“ zamumlal Sigimor a znovu nad svým soudem užasl.

„Ne, vlastně si mě ani nevšímá. Nijak ji nezastrašuje tvoje mohutnost ani se nepohoršuje nad tvými způsoby. A to, jak se na tebe dnes ráno dívala, svědčí o její odvaze postavit se ti. Mimochodem, co jsi jí řekl?“

Sigimor byl zaskočen potěšující zprávou, že po něm Jolena pokukuje, ale máchl odmítavě rukou. „Vypočítala mi, jaké kvality obdivují Angličané u svých žen, a já jsem jí řekl, že ti chytráci si pletou ženy se psy.“

„Není divu, že se tvářila, jako by tě chtěla zapíchnout. Mínil jsem, že umíš jednat s děvčaty, ale začínám se bát, že ne.“

„Ještě jsem dodal, že většina Angličanek voní trochu lépe než pes.“

„No, divím se, že neomdlela blahem,“ zamumlal Liam a potřásl hlavou. „Udělal jsi to schválně, že? Ty prostě vždycky musíš člověka popudit a pak čekáš, co přijde.“

„To patří k mému šarmu.“ Sigimor se odmlčel, protože už došli k tábořišti, a jeho pohled okamžitě zabloudil ke spící lady Joleně. „Už toho nechejme, Liame. Možná mezi námi něco je, nějaká vzájemná přitažlivost, ale nejsem si jistý, jestli je to něco víc než pouhé pohledy a myšlenky. Ona je anglická lady a já jsem skotský zeman. Chamtivý darebák usiluje o její život a život dítěte. Ten malý chlapec je anglický lord a ona je jako jeho matka – je k němu vázána pokrevním poutem a láskou. Ano, jsem přesvědčen, že nám neřekla všechno a má nějaké tajemství. Situace není jednoduchá, ale půjde to tak, jak to půjde. Nemůžu dělat nic jiného než čekat.“ Sigimor si posbíral pokrývky, rozhodnutý upravit si lože vedle Joleny.

„Dobře. Počkej, a uvidíš. Jen věz, že musíš mít oči pořád otevřené. A také mysl a srdce.“

Ve světle toho, jakých bylo posledních pár dnů, nemůžu dělat nic jiného, řekl si v duchu Sigimor. Mysl a srdce mu to nedovolí.

Sigimor se náhle probudil a zaklel. Do spánku ho udeřila malá pevná pěst. Rychle uhnul, aby se vyhnul dalšímu úderu, a uvědomil si, že žena po jeho boku se neproměnila v čarodějnici, která by ho

chtěla zabít, ale že se jí zdá zlý sen. Reynard se rozkřičel a ze tmy se okamžitě vynořil Nanty. Sigimor ho požádal, aby vzal chlapce k sobě, a otočil se k Joleně, aby ji zbavil noční můry.

Trvalo mu to déle, než předpokládal. Zalehl ji a přitiskl její tělo k zemi. Dbal však na to, aby jí neublížil. Trochu ho překvapila její síla a spousta nadávek, které na něho vychrlila, v domnění, že je nepřítel ze snu. Slepý strach jí zkřivil jemný hezký obličej a Sigimora bodlo u srdce. Konečně otevřela oči. Sigimor vždy dokázal měkkým hlasem uklidnit dorůstající synovce a bratrance, když měli zlé sny. Teď Joleně konejšivě opakoval, kdo je on a kdo je ona.

Jakmile se uklidnila, jasně si uvědomil intimitu jejich pozice, protože její štíhlé nohy byly pod jeho a klíny se tiskly na sebe. Reakce jeho těla na nečekaný stav byla okamžitá a prudká. Sigimora nepřekvapilo, že se jí oči pomalu rozšířily a tváře zrudověly. Přestože mu vnitřní hlas radil, aby to nedělal, dotkl se jemně ústy jejích rtů a zjistil, že jsou měkké a sladké.

„Co to děláš?“ zeptala se Jolena. Při teplém dotyku jeho rtů se zachvěla.

„Asi tě líbám, aby ti bylo lépe.“ Sigimor zvedl hlavu, ale jen o kousek. Stále měl nos u jejího.

„Už je to lepší, protože jsem vzhůru.“ Obrnila se před omamně silnou potřebou přitisknout se k jeho pevnému klínu, kterým se k ní tak necudně tiskl, a naladila výraz, o němž byla přesvědčena, že jde o přísné zamračení.

„Co tě pronásleduje ve snech, má paní?“ Sigimor slyšel, jak ve snu proklíná Harolda, měl však určité podezření, že to není vše, co ji trápilo, ale byl zvědav, jestli mu Jolena řekne pravdu.

Jolena netušila, proč se po lehkém polibku tak chvěje. Rozrušená odpověděla: „Zdalo se mi o Petrově smrti.“ Nebyla to úplná lež, protože ve snu se jí objevily i útržky ze dne bratrovy smrti. Prolínaly se s ostatními hrůznými vzpomínkami.

„Ach, tak proto jsi tak proklínala Harolda, ano?“

„Ano.“

„Začínám tě podezírat, že jsi mi neřekla všechno. Proto jsem rozhodl, že zaplatíš výkupné.“

„Výkup...?“ Jolena slovo ani nedokončila, protože ji Sigimor políbil. Tentokrát to nebyl jemný svádívý polibek. Byl tak vášnivý, že jí strnulo celé tělo. Snažila se bojovat s neznámými pocity blaha, ale bitvu prohrála v okamžiku, kdy ji jazykem pohladil uvnitř úst. Ani nevěděla, jak se tam dostal, ale když polibek skončil, okamžitě po něm znovu zatoužila. Ale náhle byla volná. Sigimor ulehl na bok vedle ní a otočil se zády. Zamumlal něco o tom, že Reynard je u Nantyho, a zmlkl.

Jolena se dívala na hvězdy a cítila se podivně. Pulzovala v ní bolestná touha, a přitom měla chuť Sigimora potrestat. V duchu před sebou viděla další dny plné trápení a věděla, že je nezpůsobí pouze proradný Harold.

4. kapitola

„Harold je ve Skotsku.“

Jolenu rozechvěl při Liamových slovech chlad a pronikl jí až do morku kostí. Až dosud jela vedle Sigimora a ptala se sama sebe, jestli se na něho má za včerejší polibek zlobit, nebo se pokusit svést ho, aby ji políbil znovu. Teď jí Liam drsně připomněl, proč cestuje se Sigimorem a jeho muži po Skotsku. Bezmyšlenkovitě přitáhla uzdu a kůň sebou nervózně trhl.

Sigimor popojel k ní a popleskal ji po stehně, aniž spustil pohled z Liama. Jolenu jeho dotyk kupodivu uklidnil. Bylo to přátelské připomenutí, že není sama. Občas pocítila píchnutí viny nad tím, že muže přivedla do nebezpečné situace, ale dokázala se ho rychle zbavit. Kdykoli její průvodci mluvili o Haroldovi, zaznívala v jejich hlasech nenávist a vztek a Joleně bylo jasné, že také hladovějí po pomstě. Koneckonců i oni byli v Haroldově zajetí blízko smrti. Jolena nepochybovala, že Cameroni by nikdy neváhali pomoci bezmocné ženě s dítětem, ale také mají v úmyslu nechat Harolda řádně zaplatit za to, že je uvěznil a chtěl je pověsit.

„Víš to jistě?“ zeptal se Sigimor a váhavě zvedl ruku z Jolenina štíhlého stehna.

„Ano. Je velice urputný.“ Liam se usmál a zavrtěl hlavou. „Pátrá po nás. Všem tvrdí, že hledá manželku, která mu s tebou utekla a odvedla i jejich dítě. Pravděpodobně si myslí, že tím probudí v lidech vztek a že mu pomohou nás dostihnout.“

„A pomáhají mu?“

„Naoko ano, za zády ne. Je Angličan a pro mnohé je to dostatečný důvod, aby ho podvedli. Fakt, že anglický lord přišel o ženu, která mu utekla se statečným Skotem, jen většinu našich krajanů potěší. Jen nevím, jak dlouho se Harold nechá vodit za nos.“

„Obávám se, že to dlouho nebude,“ řekla Jolena s úsměvem. Oba muži se na ni podívali. „Harold pohrdá všemi neurozenými a všemi, kdo nejsou anglické krve.“ Ušklíbla se. „Skoty považuje za ignoranty a barbary.“

„Ano, tohle nám dal zřetelně najevo, když nás zavřel do žaláře,“ souhlasil Sigimor.

„Ale není zas tak velký trouba. Brzy si *uvědomí*, že ho lidé podvádějí, a změní taktiku.“

Sigimor chvíli uvažoval a pak přikývl. „Ano, máš pravdu. Je možné, že se začne skrývat.“

„Myslíš, že to dokáže?“ zeptal se Liam.

„Aspoň tak, abychom snadno nezjistili, kde přesně je. Jestli s sebou má dost peněz, může si dokonce koupit muže, kteří mu budou pomáhat a pátrat po nás. Někteří jsou schopni udělat pro peníze všechno, dokonce i pomoci Angličanovi. Kolik má ozbrojenců?“

„Přesně nevím, ale odhadem asi tucet.“

„To je dost velká družina, ale ne zas natolik, aby vzbuzovala strach z anglického vpádu. Protože však ví, kam jedeme, nemusí se nám držet v patách.“

Jolena se zamračila a ptala se sama sebe, jak a kde se mohl Harold dozvědět, odkud Sigimor pochází. „Jsi si jistý, že ví, kam směřujeme? Nevěřím, že by Petr řekl Haroldovi, odkud jsi, protože byl vůči němu velmi podezřivý.“

„I kdyby Harold nevěděl přesně, odkud jsme nebo kde Dubheidland leží, brzy by to zjistil,“ odpověděl Sigimor. „Nás Cameronů možná není mnoho, ale okolní klany většinou vědí, kde žijeme.“

Sigimor obrátil pozornost k Nantymu a Jolena už se nezeptala, proč jsou tak dobře známí, když nejsou moc bohatí a mocní. Zcela jistě to není kvůli nějakému zvláštnímu pobuřujícímu důvodu nebo zlému skutku. Muži, kteří poskytli pomoc ženě s dítětem pocházející ze země, již Skotové nejspíš každý den proklínají, nemohou být zlí. Od první chvíle se k ní všichni chovali dvorně – až na polibek, který jí Sigimor ukradl. Špatní muži by s ní určitě nezacházeli šlechtně. Sigimor však řekl, že Cameroni z Dubheidlandu jsou známí široko daleko. Podívala se na svých šest ochránců a v duchu se ptala sama sebe, zda to není jejich zneklidňující krása, co způsobilo jejich věhlas.

Její přemítání bylo prudce přerušeno větou, kterou pronesl Sigimor k Nantymu: „Musíme mezi lidmi rozšířit, že nás Harold

pronásleduje a že nechceme, aby nás zastihl nepřipravené. Jak daleko odsud je to k Armstrongovým z Aigbally?“

„Chápu.“ Nanty se pousmál a podal Joleně spícího Reynarda. „Není to daleko.“

„Dobře. Jeď tam a pověz jim o našich potížích. Požádej je, aby si na něho dali pozor.“

„Nechceš, aby proti němu zakročili?“

„To bych si přál ze všeho nejvíc, ale bude lépe, když nikdo jiný neposkvrní meč jeho krví. Pokud je Harold takový hlupák a pozene se v naší stopě, utkáme se s ním a porazíme ho. Máme právo to udělat už jen proto, že nás ohrožuje. Nechceme, aby se boj rozšířil na ostatní klany.“

Nanty přikývl. „Vydám se tam a vyřídím to. Možná dám vědět i Murrayům a určitě svým bratrům. Kde se k vám mám připojit?“

„Asi strávíme noc nebo dvě ve Scarglasu a pak pojedeme přímo do Dubheidlandu.“

„Pokud bych vás nedostihl ve Scarglasu, přijedu do Dubheidlandu.“

Jolena i ostatní popřáli Nantymu bezpečnou jízdu. Vtom se probudil Reynard a rozplakal se. Volal Nantého a sledoval odjíždějícího muže pohledem. Jolena pocítila krátké píchnutí žárlivosti, ale pak si řekla, že nesmí být pošetilá. Reynard měl rád všechny muže z doprovodu a po strastiplných dnech na Drumwichi po Haroldově příjezdu nebylo divu, že ho odjezd jednoho z ochránců rozrušil. Jolena se snažila potlačit žárlivost, když jí Sigimor Reynarda vzal z náruče a ten se okamžitě uklidnil.

„Nanty má velmi důležitou práci,“ chlácholil Sigimor chlapce a posadil si ho před sebe do sedla. „Uvidíš ho, až splní úkol.“

„Nanty je můj přítel,“ popotáhl Reynard.

„To je,“ souhlasil Sigimor a pobídl koně do lehkého, ale pravidelného klusu. „Je to však taky muž, který má určité poslání. Poslání někdy znamená, že muž musí opustit rodinu a přátele.“

„Jako to udělal táta.“

„Ano, přesně jako tvůj táta.“

„Ale táta se už nevrátil.“

„Ne, teď musí pracovat pro anděly.“

„A kdy ho andělé pustí domů?“

„Ach chlapče, andělé ho nemohou pustit domů.“ Sigimor pohladil dítě po hustých černých kudrnách. „Z nebe se ještě nikdo nevrátil. Ale tvůj otec tě sleduje a slyší. Bude tě stále pozorovat, aby viděl, jak vyrůstáš v silného a správného muže, který se dobře postará o svoji rodinu a panství.“

„A jak potrestám strýce Harolda za to, že opanoval Drumwich a poslal tátu za anděly.“

Sigimor se usmál, když viděl Jolenin vyděšený pohled. „Ano, chlapče. Harolda potrestáme.“

Jolena se odvrátila a zadívala se do dálky, protože bojovala se slzami, které jí vstoupily do očí. Reynard chápal víc, než si uvědomovala. Zřejmě slyšel mnoho nepěkných narážek. Ještě větší pohnutí v ní vzbudil něžný způsob, jímž Sigimor vysvětlil malému dítěti otcovu smrt. Byl to velký silný muž, jenž neměl uhlazené dvorské způsoby a často říkal hrozné věci, ale uměl být laskavý a něžný k malému chlapci. Také jí ochotně pomáhal s péčí o něho a projevoval přitom nesmírnou trpělivost.

Vlastně všichni Cameroni se k Reynardovi chovali velmi dobře. Na Drumwichi nebyl nikdo na Reynarda zlý, ovšem čas s ním trávil jen Petr a jeho dva přátelé, které dal Harold také otrávit. Jolena si musela přiznat, že Petr a jeho přátelé neměli pro chlapce takové porozumění a neměli s ním tolik trpělivosti jako tito Cameroni. Chovají se téměř mateřsky, říkala si a musela se usmát, protože věděla, že kdyby někdy něco takového vyslovila, patrně by spadli ze sedel.

Nejvíce se podívovala tomu, jak se k Reynardovi choval Sigimor. Ten sice srovnal ideální anglickou lady se psem, ale k dítěti hovořil jako anděl. Jolena si dělala starosti, protože to v ní posilovalo nevhodné city, které k Sigimorovi chovala. Probouzel v ní něhu, třebaže si chtěla proti němu opevnit srdce. Hladil Reynarda po kudrnatých vlasech a hovořil k němu pěkně a mile. Jak by se proti němu mohla obrnit?

„Pár hodin jízdy odtud je vesnice,“ řekl Sigimor a srovnal krok svého koně s jejím. „S docela útulným hostincem. Přespíme tam.“

Jolena se probírala ze znepokojivých myšlenek a zamračila se. „Neupozorníme na sebe, když se zastavíme v hostinci?“

„Bude-li nás Harold následovat až do vesnice, pak ano. Ale myslím, že na tom moc nesejde. Teď, když vím, že asi objeví Dubheidland, není důvod, proč si nedopřát trochu pohodlí.“ Vzhlédl k obloze. „Zejména když se blíží bouřka.“

Jolena vzhlédla k jasné obloze, ale rozhodla se nepodrobit jeho předpověď rozboru. „Bude tam čistá postel a možná i horká koupel?“

„Ano. Je to lákavá představa?“

„Hodně lákavá. Přesto nechci, aby kvůli mému pohodlí přišel Harold až k našemu prahu. Ohrozila bych Reynarda.“

„Jak jsem řekl, děvče, Harold se brzy ocitne před našimi dveřmi bez ohledu na to, jak budeme obezřetní. Jestli se rozhodl nás najít, najde nás. A mimochodem, kdy jsi přišla na myšlenku, že přemýšlím o tvém pohodlí?“

Jolena už viděla jen jeho záda, protože pobídl koně a připojil se k Liamovi. Jednou z něho zešílí. V jedné chvíli k němu cítí náklonnost a sympatii, v další si přeje, aby se změnila v obrovského chlapa, který by ho mohl shodit z koně.

Twa Corbies Inn byl čistý a celkem hezký hostinec. Z kuchyně se linula lákavá vůně a Jolena cítila, jak se jí žaludek svírá hladem. Špatné bylo jen to, že na ni všichni zírali se směsí zděšení a údivu. Asi bude lepší, aby mlčela a nechala Sigimora, aby jí zařídil koupel sám.

„U všech svatých, to je Angličanka!“ zamumlal hostinský a pak se na Sigimora zamračil. „Ty si myslíš, že můžeš do mé hospody přivést zatracenou Angličanku? Kde jsi k ní přišel, co?“ Sigimor si překřížil paže na hrudi a díval se dolů na mnohem menšího obtloustlého hostinského. Jolena pocítila k muži téměř soucit, přestože byl neuvěřitelně drzý. Ohlédla se na další čtyři velké siláky, kteří stáli za ní, a udivilo ji, jak si může majitel hostince Dunbar dovolit takovou neomalenost. Síla podmracených mužů mohla Dunbara změnit ve chvějící se hromádku neštěstí. Zřejmě si nevšiml, na jak tenký led vstoupil. Ačkoli hosté ji pozorovali pohledy, které měly daleko k srdečnosti, měli alespoň tolik zdravého rozumu, že

mlčeli. Jolena se cítila trapně, styděla se za svou přítomnost zde a doufala, že Sigimor nebude příliš dlouho váhat a odkáže hostinského do příslušných mezí.

„Ano, je to Angličanka,“ zavrčel Sigimor. „Slabá, příliš křehká anglická dívka.“ Jolena měla zase chuť se ohradit. „Neuvědomil jsem si, že tak mnoho statečných chlapů se bude v její přítomnosti třást strachy.“ Sigimor pokrčil rameny. „Ale protože se ti hrůzou svírají vnitřnosti...“

„Ale to určitě ne,“ vyštěkl Dunbar tak hlasitě, že ho bylo slyšet i přes rozčilené mumlání hostů. „Slabá dívka jako ona nemůže být pro muže hrozbou. Je tvoje?“

„Ano.“ Sigimor měl co dělat, aby se neusmál Joleninu přísnému pohledu nebo nevytál zdvořilostní políček hostinskému. Bohužel ani jedno by mu nezajistilo měkkou postel a koupel, po níž toužil.

„Neumíš si najít hezkou skotskou dívku? Vypadáš na správného muže.“

„Ano, ale jsem k ní vázán dluhem. Její bratr mi zachránil život.“

„To je vysoká cena.“

„To ano.“ Sigimor mrkl po Joleně a pokračoval. „Není to tak špatné. Angličané vychovávají svoje dívky dobře. Vychovávají je, aby dovedly zábavně hovořit a vybraně se chovat, byly ke všem laskavé, uměly šít a vyšívát, byly zběhlé v řízení domácnosti, poslušné, skromné a věrné svému pánovi a aby zajistily klid a mír jeho domovu.“

„U všech svatých! Copak si ti pitomci myslí, že cvičí psy?“

„Vypadá to tak.“

Jolena měla chuť udeřit Sigimora do brady za jeho pitvoření. Když si všimla, že se jí všichni hosté pošklebují, vjela do ní ještě větší zlost. Ne však proto, aby ukázala odvahu... Cítila, že je to spíš kvůli tomu, že dokonalá anglická lady byla opět přirovnána k psovi.

„Myslím, že se nenaučila všechno,“ zamumlal Dunbar.

Sigimor potlačil smích, když viděl, jak si Jolena rozhořčeně změřila hostinského Dunbara. Ovinul jí paži kolem úzkých ramen, přitiskl si ji k boku a pak začal s hostinským vyjednávat cenu za pronájem pokojů a za koupel. Konečně zamířili do pokojů, kam je

avedla boubelatá dívka. Sigimor byl zvědavý, kdy si Jolena uvědomí, že bude pokoj sdílet s ním.

Rychle zkontroloval postel, je-li opravdu čistě převlečená, a Jolena posadila unaveného Reynarda na hrubou pokrývku. Bude hezké strávit noc pod společnou střechou a ve společné posteli, pomyslel si Sigimor.

Jolena si svlékla plášť, přehodila ho přes pelest postele a konečně si všimla, že Sigimor je stále v pokoji. Opíral se o dveře skříně s pažemi zkříženými na hrudi a pozoroval ji vyčkávavým pohledem. Jolenu najednou přepadla tíseň. „Pokoj je přijatelný, můj pane,“ řekla. „Nemusíš tady už prodlévat. Můžeš se odebrat k sobě.“

„Tohle je můj pokoj,“ odpověděl Sigimor s úsměvem.

Jolena ohromeně zamrkala a zavrtěla hlavou. „To je zcela nepřijatelné. Nemohu spát v jedné místnosti s mužem. To by bylo velmi nevhodné.“

„A sdílet tábor se šesti muži je přijatelné?“

Samozřejmě že nebylo, ale Jolena si říkala, že by si raději nechala opékat nohy, než by připustila tohle. Určitě mu neprozradí pravý důvod, proč s ním nechce být v jedné ložnici. To, že se těšila na samotu, na to, že nebude vedle něho a oddechne si od jeho přitažlivosti, bylo to poslední, co chtěla, aby věděl. Dobře si uvědomovala, že být s ním v jedné ložnici je mnohem intimnější, než vedle něho spát na tvrdé zemi.

„Je tady jen jedna postel,“ řekla a ptala se sama sebe, proč se při pouhém vyslovení této skutečnosti začervenala.

„Ano, ale neboj se. Je velká.“

Než mohla odpovědět, ozvalo se zaklepání a děvče ohlásilo, že je připravena koupel. Jolena chtěla pokračovat v rozhovoru, ale instinkt ji varoval, aby to před dívkou a dvěma hochy, kteří jí pomáhali, nedělala. Bylo jí jasné, že všichni si myslí, že ona je Sigimorovou ženou a Reynard jejich synem. Když si Jolena vzpomněla na nevraživé přivítání, kterého se jí v hostinci dostalo, řekla si, že bude nejlepší je při domněnce nechat. Jakmile dívka roztáhla před dřevěnou kádí paraván, Jolena se na Sigimora zamračila. Tušila, že Sigimor nemá v úmyslu opustit pokoj, i když se ona bude koupat.

Sotva se se Sigimorem ocitla sama, dala si ruce v bok a zamračila se na něho. „Takže?“

„Jaké takže?“

„Copak se nepůjdeš také vykoupat?“

„Jistě, ale kád' je tady. Chlapci přinesou za chvíli další vědra teplé vody pro mě. Ostatní se také chtějí vykoupat a v celé hospodě jsou jen dvě kádě.“ Sigimor se rozvalil na postel vedle Reynarda, zvedl obočí a podíval se na Jolenu. „No tak, vlez si tam, děvče. Nečekej, až ti zchladne voda. A prosím tě, ať nevoní po květinách.“

Jolena otevřela ústa, aby ho okřikla, ale pak je zavřela. Řekla si, že Sigimorem už nic nepohne, a teplá koupel, po níž toužila, čekala. Vrhla na něho varovný pohled, vzala si levandulové mýdlo, vybalila si čisté šaty a zašla za paraván. Představoval lepší ochranu než jeho slib tehdy u říčky, že se k ní otočí zády. Na této cestě jsou její stydlivosti uštěďrovány kruté rány.

Přestože byla rozzlobená, ponořila se do teplé vody a blaženě vzdychla. Na chvilku se nezpůsobně rozvalila, ale pak jí vrozený smysl pro slušnost velel posadit se a vztyčit hlavu. Sigimor by si zasloužil koupel ve studené vodě, pomyslela si a začala se mýt. Aspoň mu ji řádně provoní levandulí. Dokončila koupel, oblékla se a začala si sušit vlasy. Nálada se jí zlepšila. Čichla si k vodě a usmála se – stoupala z ní silná vůně levandule. Pak vyšla zpoza paravánu.

„Cítím květiny,“ řekl Sigimor a převzal od chlapců vědra, která právě přinesli. Přistoupil ke kádě.

„Levandulové mýdlo z Francie,“ přikývla Jolena a usadila se před krb. Klidně si kartáčovala vlasy. „Velmi jemné.“

Sigimor si hlasitě vzdychl, postavil vědra vedle kádě, přistoupil k ní a natáhl ruku. „Já žádné nemám.“

„Nechala jsem je na stoličce vedle kádě.“ Pohlédla na jeho zamračený obličej se sladkým úsměvem a opanovala nutkání rozesmát se.

Sigimor zašel za paraván a vylil do kádě vodu z jednoho vědra. Druhé si nechal na spláchnutí mýdla z vlasů. Svlékl se, posadil se do kádě a znovu vzdychl, když se kolem rozšířila levandulová vůně. Pokud se nevyhne bratrovi a bratrancům, než z něho vůně vyprchá, určitě bude terčem jejich posměchu. Vzal do ruky mýdlo, přivoněl si

a zaklel. Pak tiše zaklel podruhé, když uslyšel Jolenin tichý smích. Zatímco se myl, přísahal si, že příště si na cestu přibalí své obyčejné mýdlo.

Když dokončil koupel, pomohl Joleně vykoupat Reynarda a rozvěsit ručníky. Pak jim přinesli jídlo. Sigimor se na Jolenu přísně podíval, aby utišil jakékoli protesty, a usedl na postel vedle Reynarda. Počkal, až hoši odnesou kád'. Nemohl odtrhnout pohled od Joleny, která si splétala vlhké vlasy. Nikdy si nevybíral tmavovlasé ženy, ale Joleniny husté a zářivě černé vlasy v něm probouzely touhu. Chtěl je vidět rozpuštěné na bílém prostěradle pod jejím štíhlým tělem a představoval si, jak k němu Jolena vztahuje paže. Liam měl asi pravdu. Pravděpodobně po ní prahne. Touha učinit ji svou je příliš silná, než aby s ní dokázal bojovat.

S obavou skryl vzrušení a obrátil pozornost k Reynardovi. Pomohl Joleně chlapce nakrmit a pak ho položil do dětské postýlky, kterou jim chlapci přinesli. Potom se sám posadil ke stolu, aby se najedl. Zahleděl se přes malý, hrubě opracovaný stůl na Jolenu, která si slízla ze rtu kapku vína. V duchu zaúpěl, protože touha se vrátila s plnou silou.

„Podařilo se Liamovi zjistit, jak daleko je Harold?“ zeptala se Jolena a začala loupat jablko zvláště zdobenou dýkou, kterou jí Petr věnoval k osmnáctým narozeninám.

„Je blíž, než se mi líbí,“ odpověděl Sigimor.

„Takže jsme ztratili náskok?“

„Ano. Ten šílenec snad musel uhnat koně, nebo je během cesty mění.“ Sigimor sledoval, jak Jolena zbledla, a obdivoval, jak se snaží vyrovnat se strachem, který jí viděl v očích. „Nebud' tak vyděšená. Zcela jistě nás bude pronásledovat velice urputně. Bude těžké takové tempo vydržet.“

„Kvůli mně a Reynardovi.“

„Hlavně kvůli Reynardovi. Kdyby šlo o tebe, řekl bych ti, ať stiskneš koně stehny a tiše trpíš. Reynard je sice silný, zdravý chlapec, ale přece jen je příliš malý, aby vydržel náročný závod s Haroldem do Dubheidlandu.“

Jolena se podívala na spícího Reynarda a vzdychla. Chlapec byl už teď velmi zesláblý. Chyběl jen krůček k tomu, aby dítě dostalo

horečky. Ráda by prchala před Haroldem co nejrychleji, ale Sigimor měl pravdu. Malé dítě může na takové cestě snadno utrpět.

Děvče odneslo talíře se zbytky jídla a Jolena se snažila vymyslet nějaký kompromis. Bylo načase jít spát a Jolenu stále strašilo, že je tady jen jedna postel. Pohled na Sigimorův obličej jí řekl, že k žádnému ústupku nedojde, chtěla mu však alespoň dát najevo své námitky.

„Mohl bys spát na zemi,“ prohodila.

„Když je po ruce čistě povlečená velká postel? Ne,“ odpověděl a zavrtěl hlavou. Jolenu jeho slova popudila a vypadala, že se s ním pustí do hádky. „Harold je nám v patách, děvče. Tebe ani Reymonda nemůžu ponechat bez ochrany. Ne, nemůžu tě opustit v místě, kde všichni vědí, že jsi Angličanka. Nejsou tím nadšeni. A teď jdi spát. Potřebuješ si odpočinout stejně jako já. Budu spát na pokrývce a ty budeš v bezpečí pod ní.“

Ačkoli byla Jolena stále nespokojena, poodešla k posteli a svlékla se do košile. Ta byla velmi cudně střižená a odhalovala jen o něco víc než šaty, ale Jolena cítila, jak jí hoří tváře. Rychle se zavrtala pod pokrývku. Říkala si, že stydlivost teď není na místě. Než dorazí do Dubheidlandu, bude muset být stále v blízkosti Sigimora a ostatních mužů. Bylo nesmyslné očekávat od nich, že se budou uklánět před dobře vychovanou ženou a uznávat její přehnanou cudnost.

V duchu se ušklíbla a rychle zavřela oči, protože Sigimor si svlékl kalhoty. Už ho viděla téměř v celé jeho mužné kráse a to jí jen připomnělo skutečný důvod, proč s ním nechce sdílet lože. Pokušení dotknout se jeho krásného těla bylo silné. Kdyby mu podlehla, přineslo by jí to řadu dalších těžkostí. Jen se podívovala, je-li tohle nějaká božská zkouška její morálky. Vtom ucítila, že se k ní přiblížil. Otevřela oči, aby ho pokárala, a zjistila, že se nad ní sklání. Jeho hezký obličej byl těsně u jejího. Pod pohledem zelených očí se v ní všechno sevřelo sladkou touhou.

„Chceš mi před usnutím něco říct?“ zeptala se a byla potěšena tím, jak klidně a zdvořile to znělo.

„Ne. Chci jen malý polibek na dobrou noc.“ Usmál se, když se její oči rozšířily překvapením, a pak ji políbil.

Jolena ho chytila za ramena, protože měla v úmyslu ho od sebe odstrčit, ale zcela ji zaskočila jeho hladká, teplá kůže, jíž se najednou dotkla dlaněmi. Proti své vůli ho objala kolem krku a cítila, jak zoufale ho chce mít blíž. Vtom se od ní odtrhl, krátce se usmál a popřál jí dobrou noc. Otočil se k ní zády. Má krásná záda, pomyslela si, zatímco se snažila utišit bušící srdce a ovládnout roztoužení. Jsou široká, svalnatá a bez poskvrnky. Pozorovala, jak se pomalu pohybují při pravidelném a klidném oddechování, a pomyslela si, že by vypadala ještě lépe, kdyby z nich mezi lopatkami trčela její dýka.

5. kapitola

Jolena se prodírala podrostem a hledala vhodné místočko, kde by si ulevila. Zastavila se s mohutným zívnutím, při němž si málem vykloubila čelist, a do očí jí vstoupily slzy. Byla to Sigimorova vina, že byla tak unavená. Políbil ji, rozohnil, a pak se od ní odvrátil a usnul. Napjatá touhou, již vůbec nechápala, a vědoma si toho, jak snadno by mu dala svoji poctivost, kterou si celých třidvacet let chránila, nemohla až do úsvitu usnout. Nespala víc než dvě hodiny, když ji veselý a čiperný Sigimor vyhnal z postele. Nechápala, jak to, že v ní dokáže probudit nepoznanou vášň, a v příští minutě ji přiměje uvažovat nad tím, jak by mu nejlépe mohla ublížit, nebo ho dokonce zabít.

Když vykonala potřebu, rozhlédla se a pocítila zmátek. Nikde neviděla ani neslyšela hlasy Cameronů. A co bylo horší, byla tak unavená a natolik ponořená do myšlenek, že se ani nedívala, kam a jak daleko jde. Podívala se na oblohu a snažila se vybavit si Petrovy lekce, aby odhadla, kde je sever. Protože směřovali k Vysočině, Jolena věděla, že se musí dát na sever. Modlila se, aby si vybrala správně, a pustila se tam.

Uplynula dlouhá doba, než si uvědomila, že jde špatným směrem. Les houstl, zatímco tam, kde opustila svou družinu, byl řidší. Nadechla se, aby uklidnila rostoucí strach. Vykročila dál a říkala si, že asi zašla hlouběji do lesa, nebo jen sešla ze správné cesty.

Když už pomyslela na to, že by bylo moudřejší zastavit se a začít volat o pomoc, začaly stromy řídnout. Uslyšela jemné cinkání koňských postrojů a tlumené mužské hlasy. Tíseň z ní spadla a ona se rozběhla za hlasy a nevšímalá si vnitřního hlasu, jenž ji upozorňoval, aby se měla na pozor. Varovný hlas nabyl na síle, když před sebou spatřila paseku, ale ona ho odmítla poslechnout. Vyvolal ho jen strach z toho, že se ztratí, říkala si. Na rtech se jí objevil mírný úsměv, protože si pomyslela, že její tíseň asi způsobilo pomýšlení na Sigimorovu lekci, kterou očekávala.

Úsměv jí zmizel ze rtů v okamžiku, kdy vběhla na paseku. Měla poslechnout instinkt. Podvědomě si totiž povšimla něčeho alarmujícího na hlasech, ke kterým se blížila. Mluvily anglicky.

Říkala si, že později by se možná dokázala i zasmát tomu, jak udiveně zírala na tři muže na pasece, kteří zase v údivu hleděli na ni. Napadlo ji, že někdo by měl naučit Skoty počítat. S Haroldem tu byli jen dva muži, a ne dvanáct. Pak jí proběhla hlavou druhá myšlenka – na rychlý úprk. Tělo zareagovalo a Jolena se rozběhla, ale Harold i jeho muži se v jediném okamžiku probrali a byli rychlejší než ona. Jolena tušila, že závod nevyhraje, ale nechtěla se jen tak vzdát. Vždyť Harold musí zaplatit za svůj hřích! Její jedinou útěchou bylo, že Reynard je mimo Haroldův dosah.

Harold a jeho muži ukázali, že dokáží být mnohem rychlejší, než se domnívala. Zablokovali jí cestu k úniku. Jolena brzy zjistila, že jen obíhá v kruzích. Pak zahlédla v lese cestičku. Rozběhla se tam a Harold se pustil za ní. Vzápětí do ní narazil, Jolena zaklela a dopadla na zem. Chtěla se vymanit z jeho sevření, ale zjistila, že ztratila dech.

„Ani nemůžu uvěřit, že jsi mi tak pěkně přišla do rány,“ řekl Harold, vytáhl jí z pochvy u pasu dýku a vstal.

V této chvíli Jolena nemyslela na důstojnost. Obrátila se na záda a několikrát se zhluboka nadechla. „Nebylo to jednoduché,“ podařilo se jí ze sebe vypravit.

„A kde je Petrův malý bastard?“

„Petrův *dědic* se má skvěle a je v dobrých rukou.“ Jolena konečně chytila dech a pomalu se posadila.

„Opravdu? Ale já mám tebe. Teď bude mnohem snadnější vyřídit záležitost s dítětem.“ Harold ji pevně chytil za paži a trhnutím ji postavil na nohy. „Kde jsou tvoji prokletí ochránci?“

„Opravdu si myslíš, že bych byla tady, kdybych to věděla? Prostě jsem se od nich odpojila a ztratila se v lese.“ Věnovala mu chladný úsměv. „Mám je zavolat?“

„Zkus to, a budou to poslední slova, která ze sebe vypravíš, protože ti vyříznu jazyk. Vlastně bych to měl zvážit, protože mám pro tvůj jazyk jiné příjemné využití. Ale nebylo by špatné utišit tě navždy.“

Jeho hrozba ji zastrašila jen na chvíli. Harold ji přitáhl k malému ohni. Strčil do ní tak prudce, že upadla. Zaklela, protože tvrdě dosedla na zadek. Na rožni nad ohněm se opékali dva králíci a Jolena si uvědomila, že muži se rozhodli na pasece strávit delší dobu. Takže je ve výhodě. Věděla určitě, že Cameroni ji brzy začnou hledat.

„Můj pane,“ řekl vysoký hubený chlapík s tváří poďobanou od neštovic, „neměli bychom odtud odjet?“

„Proč?“ zeptal se Harold a přisedl si k Joleně.

„Ti Skotové mohou být někde blízko.“

„Jsou dost daleko, a kdyby se blížili, slyšeli bychom je. Počkáme tu na zbytek družiny, jak bylo v plánu.“

„Můj pane...“

„Počkáme tady. Ježíši, Martine, máme tu ženu! I kdyby nás Skotové objevili dřív, než přijdou ostatní muži, použijeme ji jako rukojmí. Teď mi podej měch s vínem.“

Jolena si ulehčeně vydechla. Martin byl umlčen, jeho rozumné důvody smeteny. Jolena byla ze srdce vděčná za Haroldovu hloupou sebedůvěru, protože díky ní zůstanou na pasece a Cameroni ji snadněji vypátrají. Teď si jen dělala starosti s očekávanou posilou a s Haroldem. Modlila se, aby ji Sigimor našel dřív, než ji Harold začne ohrožovat.

„Je pryč už dlouho,“ zamumlal Sigimor a zadíval se na lesík, v němž Jolena zmizela.

„Ženám to trvá déle,“ řekl Liam a nabídl Sigimorovi víno ze svého měchu.

„Ale tak dlouho ne.“ Sigimor se zhluboka napil, podal měch zpátky Liamovi, a mimovolně se poškrábal na bradě. Pak se dál zamračeně díval mezi stromy.

„Možná je nemocná. Byla velmi bledá a unavená.“ Liam se na Sigimora pozorně podíval.

„Proč se na mě tak díváš?“

„Strávil jsi s ní noc v pokoji s jednou postelí. Ty jsi...“

„Ne! Ležel jsem na pokrývkách a ona pod nimi. Nic se nestalo.“

Pokoušel se nemyslet na to, jak hodně chtěl víc, a stále chce. Ležet s ní v jedné posteli pro něho byla muka a už by si je hned tak

zopakovat nechtěl. Jedině že by leželi pod pokrývkou spolu a nazí. Mohl by se dotýkat její hebké kůže, sevřít v dlaních dokonalá ňadra... Sigimor rychle představu vyhnal z hlavy. Nebylo rozumné poddávat se pokušení a líbat ji. Nejenže byl tak vzrušený, že dlouho nemohl usnout, ale celý den myslel na její ústa. Jedinou útěchou mu bylo, že si byl téměř jistý, že Jolena je k němu přitahována stejnou vášní.

Při té myšlence se zamračil a znovu se zamyslel. Jolena byla urozená dáma a panna. Z jejích nevinných polibků se dalo soudit, že touhu předtím neznala. Mohla před ním prchnout? Bála se ho tolik, že od něho utekla? O chvíličku později však myšlenku zavrhl. Jolena je možná nevinná, ale není zbabělá. Kdyby cítila stejnou touhu jako on, buď by s ní bojovala, nebo by ji přijala, ale neutíkala by před ní. Také by neopustila Reynarda a neriskovala by, že by jeden z nich padl Haroldovi do drápů. Něco se stalo. Tím si byl Sigimor jistý.

„A proč jsi s ní nespal?“ zeptal se Liam. „Chceš ji.“

Sigimor se zamračil na bratrance. „Je to anglická lady a panna. Já nejsem krásný a dvorný svůdce jako ty...“

„Proč to zní jako urážka?“ zamumlal Liam a mírně se usmál. „Já dobře vím,“ pokračoval Sigimor, jenž jeho otázku pominul, „že není příliš ušlechtilé svést děvče jako ona. Vlastně jsem nikdy neměl rád svádění dívek. Je to trochu zkažené a taky nepoctivé. Určitě je dost dívek, které jsou ochotné jít s mužem jen pro zábavu nebo pro peníze. A pak jsou dívky, které mají hry lásky v oblibě.“

„Jolena není tak lehkomyslná.“

„Ne, ta ne. S dívkami, jako je ona, se muži žení.“

„A tahle dívka nám teď chybí. Musím se po ní podívat.“

„Jestli ji přistihneš v choulostivé situaci, propadne se studem.“

„Z toho se vzpomíná. Nemůžu tady nečinně stát, jen abych ji neztrapnil, zatímco ona někde bloudí, nebo je jí špatně – anebo něco horšího.“

Sigimor byl rád, že mu Liam už neodporuje. Nařídil bratrancům Davidovi a Marcusovi, aby zůstali s Reynardem u koní. S Taitem a Liamem vešel do lesa, aby našel Jolenu. Instinkt mu říkal, že něco není v pořádku.

Starost a strach o Jolenu ho překvapily. Byly silné a hluboké a měly kořeny v něčem jiném, než byl dluh k Joleninu bratrovi nebo přirozená potřeba chránit ženu. Znali se jen několik dní, a už pro něho byla důležitá. Chápal by, že náhle zatoužil po atraktivní ženě, ale tohle bylo podivné. Aby cítil takový strach a starost o její bezpečí, měl by ji přece znát déle, důkladněji a intimněji.

Trochu ho také mátlo, že se nechce zvláštního pocitu zbavit. Určitě neměl nutkání postavit mezi nimi stěnu, aby jejich vztah nebyl ještě horší nebo komplikovanější. Od chvíle, kdy Jolenu uviděl, k ní měl vlastnický přístup. Byla malá, červovlasá a trochu drzá, ale on měl už při prvním setkání v hlavě myšlenku *moje*. A stále ji má. Cítil se *správně* dokonce i tehdy, když se na něho dívala se vztekem v stříbrošedých očích.

Sigimor věděl, že až ji bude zas mít bezpečně po boku, bude se muset mnohem usilovněji zamyslet nad tím, co je před nimi. Bylo snadné předvídat komplikace způsobené tím, že je Angličanka, ale je načase uvažovat, zda je správné, že ho přemáhá tak silná touha, až se mu třesou kolena. Takhle se ještě nikdy necítil. Získá ji *zpět*, přísahal si, když si prohlížel její stopy.

„Ta popleta se odsud vydala úplně opačným směrem,“ zabručel.

„Myslíš, že zamířila zpět do Anglie?“ zeptal se Tait a byl to žert jen zčásti.

„Za Haroldem? Ne, asi se jen zmýlila. Možná se nedívala, odkud přišla, a prostě se ztratila.“ Sigimor se podíval na Liama. „Byl Harold blízko?“

„Ano a stále hnal koně v našich stopách,“ odpověděl Liam. „Přesto jsem si nemyslel, že už nám dýchá na krk.“

„A ona míří právě k němu, že?“

„Takže bychom ji raději neměli volat jménem,“ zamumlal Tait. Přistoupil k Liamovi a Sigimorovi a prohlížel si stopy. „Možná proto nenaříká jako ztracené jehně.“

„Může to být jen z pýchy,“ řekl Sigimor. „Jakmile jsme vyšli z pokoje v hostinci, zamířila místo doprava ke schodům doleva. Když jsem ji nasměroval správně, řekla mi, že chtěla jen uspokojit svou zvědavost a podívat se, kolik pokojů je v patře.“ Sigimor se usmál na své druhy. „Ne, ztratila se a já se obávám, že ušla kus cesty, než si

připustila, že jde špatným směrem. Jen doufám, že to je to jediné, co by mě mělo trápit.“

Sledovat Joleniny stopy nebylo jednoduché, protože zřejmě šla rychle a zanechávala za sebou na cestě jen velmi nezřetelné otisky, pokud vůbec nějaké. Čas ubíhal a s každou minutou bez Joleny Sigimorův strach rostl. Kromě Harolda jí hrozila ještě jiná nebezpečnost. Nakonec Sigimor poslal Liama na výzvědy, aby zjistil, zda nepadla do rukou Haroldových poskoků. Ačkoli byl rád, že druhové s ním sdílejí jeho starost o Jolenu, jejich vážné tváře ho zneklidňovaly. Slíbil si, že až Jolenu najde, ušetří jí řádnou lekci.

Jolena pohlédla na oblohu a tiše zaklela. Den se chýlí ke konci a slunce brzy zapadne. Kdyby utekla a skryla se ve tmě lesa, možná by bylo pro Harolda obtížné ji pronásledovat. Bohužel by byla ve svízelné situaci i ona. Vždyť se jí podařilo ztratit se v lese za bílého dne. Měla by malou šanci najít cestu zpět k Sigimorovi. *Se svým špatným smyslem pro orientaci bych mohla dojít do Walesu*, pomyslela si ironicky.

Aby mohla Haroldovi a jeho bdělým mužům uklouznout, muselo by se jí podařit něco skutečně prohnáného. Potřebovala by malý zázrak. Kdyby oba Haroldovy muže něco zaujalo nebo odlákalo, byl by útěk možný. Pak by mohla uhodit Harolda kamenem, který si skryla pod sukni, a uprchnout. Musela by rychle běžet pryč, ale to by přece dokázala. Věděla, že dovede být vytrvalá. Kéž by se vyskytla jen jedna malá šance, modlila se tiše.

„Jakmile se vrátíme na Drumwich, ožením se s tebou,“ řekl Harold a významně se na ni podíval.

Mé modlitby zřejmě nebudou vyslyšeny, pomyslela si Jolena. „To snad žertuješ, bratranče.“

„Nežertuji. Jsme jen vzdálení příbuzní. Není těžké zajistit si povolení, protože naše pokrevní svazky jsou velmi slabé.“

„A nějaký chamtivý biskup se taky najde.“

„Tss, máš málo respektu k našemu kléru. Už jsem církvi věnoval dar za pomoc a pochopení.“

Jolena převrátila oči v sloup a pak se na něho zamračila. „Rozhazuješ peníze, které nejsou tvoje.“

„Mám je a mám Drumwich, takže jsou moje.“

„To všechno patří Reynardovi, synovi mého bratra. Je to jeho dědictví.“

„Zatím.“ Harold se napil z měchu a podal ho Joleně.

Žízeň jí zabránila odmítnout, ale aspoň významně otřela náústek měchu, než se napila. Podle toho, jak Harold přimhouřil světle modré oči, poznala, že vzbudila jeho hněv, ale nedokázala se přetvařovat. Pouhá blízkost muže, jenž měl na rukou Petrovu krev, v ní probouzela nenávist a hněv. A vědomí, že kdyby mohl, zabil by Reynarda, a to bez lítosti, ji jen posílilo.

„Co tím míníš?“ Nechtěla slyšet odpověď, ale cítila, že se musí zeptat. Podala mu měch zpátky.

„Tak malé děti umírají velmi často, ne?“

„Opravdu bys neváhal poskvřnit si ruce krví nevinného, bezmocného dítěte?“

„Ne, pokud se nenaskytne jiné řešení. Vlastně jsem ho chtěl prohlásit za bastarda. Ačkoli jsem ochoten zvolit snadnější a rychlejší cestu, pomůže i to, že ho prohlásím za levobočka.“

„Ale pak nedostaneš nic. Nejsi další muž v rodové linii.“

„Ale byl jsem jmenován Petrovým dědicem hned po Reynardovi.“

Na jeden krátký hrůzný okamžik si Jolena pomyslela, že Harald mluví pravdu, ale pak si všimla, že ji pozorně sleduje. Čekal, že na ní pozná, jestli mu uvěřila. Vždycky se takto díval, když lhal, toho si všimla už před lety. Trochu ji rozzlobilo, že na to málem zapomněla.

„Ne, Petr by tě nikdy nejmenoval svým dědicem,“ prohlásila pevně. „Váhal by narušit řádnou linii následnictví, a kdyby to přece jen udělal, určitě by si nevybral za dědice tebe. Nikdy ti nevěřil. Vybral by si Rogera, kterého miloval jako bratra a věřil mu.“

Když Jolena uviděla, jak Haroldovi zrudl obličej vzteky a jak stiskl pěst, čekala úder. Překvapilo ji, že vztek ovládl. Nikdy dřív nedokázal odolat nutkání uhodit člověka, který ho rozhněval. Haroldova nově získaná schopnost potlačit zlost však způsobila, že se Joleně zdál mnohem nebezpečnější.

„*Budu mít Drumwich a získám i tebe,*“ procedil skrze sevřené zuby.

„Ne, *nikdy* mě nezískáš.“

„Ožením se s tebou, upevním své postavení pána na Drumwichi a pěkně si tě vychutnám v posteli.“

Pouhé pomyslení na dotyk Haroldových krví potřísněných rukou způsobilo, že se Jolena zachvěla odporem. Zrudl ještě víc a Jolena věděla, že se jí nepodařilo skrýt, co k němu cítí. Jestli si myslí, že by se podvolila muži, který má na rukou krev jejího bratra a je připraven přidat k výčtu svých zločinů i smrt synovce, musí být šílený.

„Nevěsta musí projevit souhlas,“ připomněla mu Jolena. „Je ti snad jasné, že já ti nikdy neřeknu ano.“ Haroldův úsměv jí způsobil zamrazení podél páteře. Znovu se zachvěla.

„Při výběru oddávajícího jsem byl mimořádně pečlivý. Až budeš mojí ženou, mohu požadovat tvoje věno a získat Reynarda do péče.“

V hlase mu zněla pevná rozhodnost a Jolena cítila, že proti jeho plánu se nemůže nijak bránit. Bylo jasné, že pověřený kněz si nebude všímat jejích protestů a odmítání. Nemusí být ani příliš podplacený. Hodně kněží považovalo ženy za slaboduché bytosti, které nevědí, co je pro ně dobré. Harold by ji mohl ohrozit i na životě a ona si teď nebyla jistá, jestli by si raději nevybrala smrt, než být byt' jen krátce jeho ženou. A protože je mu jasné, že po její smrti by všechno ztratil, použije i mučení, aby ji přinutil být mu po vůli. Jolena věděla, že není zbabělá, ale netušila, zda by vydržela takovou zkoušku. Postačí malá trhlinka v její vůli, jedno zašeptané *ano* a ona bude provdána za Harolda před Bohem i právem Anglie. Ocitne se v pasti. A Harold měl pravdu, když řekl, že sňatkem s ní může získat právo na Reynarda. Zákony obou zemí to respektují a Cameroni by mohli draze zaplatit, kdyby Reynarda nevydali.

Jolena rozhodně potlačila strach, který ji zaléval. Mohl by ji oslabit a ona by se dostala těsněji do Haroldova sevření. Nesmí se stát jeho majetkem. Možná se to nestane teď, ale šance k útěku přijde. Musela věřit, že to tak bude, jinak by ztratila veškerou naději.

„Jsi poctivá nevěsta?“

Nečekaná otázka ji vytrhla z myšlenek. Podívala se na něho. Najednou pomyslela na Sigimorovy polibky a začervenala se. Vztek v Haroldově tváři ji polekal, ale opět se mu podařilo ho ovládnout.

Pravděpodobně si nepřeje přivést před kněze zmlácenou ženu, pomyslela si cynicky.

„Takže tys tomu skotskému bastardovi dovolila, aby se tě dotkl, že?“

„Jakého skotského bastarda máš na mysli?“ zeptala se Jolena sladce. Netušila, co ji nutí popichovat ho.

„Chceš, abych uvěřil, že mladá lady z Drumwiche není nic jiného než obyčejná děvka?“

„Obyčejná? Ne, vůbec nejsem obyčejná. Ale tak hezčí, milí a vysocí muži...“, začala.

„Špinaví Skoti! Ty jsi pošpinila jméno Gerardů!“ Harold se několikrát zhluboka nadechl, aby se uklidnil. „Nevěřím ti,“ řekl po několika vteřinách a v hlase mu zazníval vztek. „Ne, nikdy by ses takhle neponížila. Ne s těmi prašivými Camerony. S barbary. Vždyť jsou známí svým divokým temperamentem, jak dávají přednost ryšavým holkám a mají podivné způsoby v celé své zatracené zemi. Ten šílenec by si tě určitě nevzal.“

„Alespoň nejsou posedlí hrabivostí a vraždami příbuzných.“

„Petrovu smrt způsobila zkažená ryba.“

Jolena měla chuť rozškrábat Haroldovi tvář. „Bylo to otrávené víno.“

„To se nedokázalo. A nikdo nebude poslouchat řeči neposlušné manželky, která očerňuje manžela, lorda z Drumwiche. Až se vezmeme, tvoje slovo nebude proti mému ničím a nikdo jiný se proti mně nepostaví.“

„Moji příbuzní mě podpoří.“

„Chtějí-li zůstat naživu, raději by to dělat neměli.“

„Nemůžeš zabít všechny.“

„Dost jich zastraším hněvem Božím nebo svým.“ Harold chytil Jolenu za bradu. „A jestli mi budeš dělat potíže, umlčím tě, třebaže by pro mě bylo příjemnější mít tvoje měkké tělo pod svým. Ale ani to mě nezastaví, i když by to byla škoda,“ zamumlal a pohládl ji po tváři. Když se od něho odtáhla, zamračil se. „Raději bych poslouchal v posteli tvoje výkřiky rozkoše. My dva bychom mohli učinit z rodu Gerardů z Drumwiche největší sílu Anglie.“

Jolenu nepřekvapilo, že Harold má tak velkolepé plány. Sahaly daleko za jeho schopnosti a možnosti. Ale naučil se ovládat vztek. Jestli se naučil opatrnosti a rozvážnosti, mohl by ohrozit daleko víc lidí než ji a Reynarda. Pouhá myšlenka, že Harold získá moc nad Drumwichem, byla děsivá. Musí jeho plány zničit.

Jolena zvažovala útěk na slepo a modlila se, aby jí pomohla nebesa, když tu jeden z Haroldových mužů vykřikl. Jeho výkřik poplašil koně. Oba muži vyskočili, aby zvířata uklidnili. Jeden z nich najednou hlasitě varoval druhého před zmijí. Zdálo se, že Joleniny modlitby byly vyslyšeny. Had je sice podivný ochránce, ale díky němu Jolena okamžitě využila Haroldovy nepozornosti.

Sáhla pro kámen, který ukrývala pod sukní, a vyskočila na nohy. Harold se k ní otočil, ale měl pouze čas vykřiknout nadávku. Vzápětí ho Jolena uhodila ze strany do hlavy. Harold se svalil na zem a Jolena vytáhla dýku a rozběhla se pryč.

6. kapitola

„Poběž, děvče!“

Jolena neváhala a vběhla do lesa. Hlavou jí proběhlo, jak to, že její božský ochránce mluví jako Skot. A najednou se vedle ní vynořil z podrostu Liam. Předběhl ji, aby ji vedl, ale příliš se nevzdaloval pro případ, že by ji musel chránit před pronásledovateli. Chtěla mu říct, že potřebuje, aby jí někdo ukázal cestu, ale raději si šetřila dech.

Vtom se Liam zastavil a vyrazil ze sebe ptačí křik. Jolena ho právě chtěla pochválit za to, jak dokonale umí napodobit ptáka, když zaslechla odpověď. Poznala, že ostatní Cameroni jsou nedaleko, a okamžitě se rozběhla. Kdyby tušila, kam se pustit, určitě by Liama předběhla – tak zoufale toužila vrátit se k Sigimorovi a ostatním.

Sigimor ji přivítal zamračeným pohledem. Ale Joleně připadal krásný. Poddala se citu, nad nímž nepřemýšlela, a rozběhla se přímo k němu. K její radosti rozevřel náruč a přitiskl ji k sobě v medvědíh objetí. Ovinula ho pažemi a užívala si bezpečí.

„Nějaké nesnáze?“ Sigimor mírně uvolnil sevření. Potěšilo ho, že se Jolena od něho neodtáhla.

„Harold,“ vyrazil ze sebe Liam, když popadl dech.

„Běžel za ní?“

„To poznáme.“

Sigimor Jolenu pustil a podíval se na ni. „Zvládneš ještě další běh?“

„Ano,“ odpověděla.

„Pak si promluvíme.“

Doběhli na paseku, kde na ně čekali ostatní. Jolena podezírala Sigimora, že jeho *promluvení* bude sestávat z mnoha trapných otázek týkajících se Harolda. Pak budou asi následovat domluvy a výčitky. Aspoň získá čas a promyslí si, co říct, aby nemusela vyjavit plnou pravdu, ale také aby nelhala.

Zachytila Liamův pohled. Teď si byla jistá, že to on způsobil zmatek u koní a umožnil jí útěk. Asi vyslechl většinu jejího rozhovoru s Haroldem a určitě všechno sdělí Sigimorovi. Jolena doufala, že si na *promluvení* se Sigimorem najde čas. Netušila, co

Sigimor udělá, až se dozví o Haroldových plánech, ale obávala se, že by to pro ni mohlo znamenat další trápení, kterého měla už dost.

Sigimor vydal pár krátkých rozkazů a všichni se připravili k odjezdu. Reynarda si něžně přivinul k hrudi a Jolena neprotestovala. Byl lepší jezdec a váha malého dítěte ho nezatěžovala tak jako ji. Jakmile nasedla na koně, v duchu zaúpěla, ale nahlas si nepostěžovala. Plně souhlasila se Sigimorovým záměrem využít zbytek dne a urazit co největší vzdálenost, aby se dostali pryč od Harolda. Později bude mít čas ošetřit si modřiny a vzpamatovat se z prožitého utrpení.

Konečně je zastavil šedý soumrak. Jolena sesedla z koně a podlomila se jí kolena. Převzala od Sigimora Reynarda. Když se najedl a usnul, skoro mu záviděla. Nejen to, že byl schopen oddat se hlubokému a klidnému spánku, ale že si po celou dobu jízdy užíval teplé a bezpečné Sigimorovy náruče.

Jolena si přála, aby se také mohla přivínout k Sigimorově hrudi. Je krásná a mohutná, pomyslela si. Vydala se ke stromům a k hustému křoví za táborem, a doufala, že bude mít chvíli klid...

S rozechvěním si pomyslela, jak je jeho hrud' je klenutá, svalnatá a hladká. Vzdechla si při představě, že by přiložila tvář na teplou kůži a on by ji ovinul svalnatými pažemi, přitiskl k sobě a... Trhla sebou, protože se za ní ozvaly lehké kroky. Jolena se otočila a spatřila Sigimora. Zamračila se na něho.

„Hledám soukromí,“ řekla, ale Sigimor se nepohnul.

„Ano, já vím,“ odpověděl. „Doprovodím tě.“

„Jak můžu mít soukromí, když jsi se mnou?“

„Soukromí můžeš najít za stromem nebo v křoví. Budu stát opodál.“

V očích mu svítila veselá světlka a Jolenin ostych se okamžitě změnil ve zlost. Chtělo se jí na něho zakřičet, ale neudělala to. Zamumlala nadávku a vydala se za velký strom obrostlý hustým křovím.

Uvědomila si však, že takhle to nepůjde. Muž, který ji silně přitahuje, je moc blízko. Ačkoli rozpaky trochu ustoupily, cloumal s ní hněv nad podivnou situací, do níž ji vmanévroval. „Musíš vydávat nějaké zvuky,“ vyštěkla. „Zpívej.“

„Mám zpívat? Ach ne, děvče, to po mně radši nechtěj.“ Slyšela jeho hluboký smích a zaťala zuby. „Zpívej, jinak tu budeme celou noc a já možná utrpím vnitřní zranění.“

„Proč nezazpíváš sama?“

„Sigimore! Můžeš to pro mě udělat? Prosím!“

„Ale pak neříkej, že jsem tě nevaroval.“ Začal zpívat a Jolenu málem vyděsil. Upravila si šaty, oběhla strom a zakryla mu rukou ústa. V Sigimorových hezkých očích zářilo pobavení, viděla je dokonce i ve slabém světle soumraku. Věděla, že se nemusí bát, že by ho ranila. Pak ucítila, jak jí špičkou jazyka olízl dlaň. Ruka jí najednou zahořela a Jolena jí rychle trhla zpátky.

„Varoval jsem tě, děvče,“ řekl chraptivým hlasem a díval se na její zčervenalé tváře. Ptal se sám sebe, zda to způsobila zlost, rozpaky, nebo – jak doufal – náhlý záchvěv touhy.

Jolena se přinutila myslet na falešný zpěv, jímž zřejmě zahnal veškerou lesní zvěř, a ne na podivné pohlazení jazykem, které ji tak rozrušilo. „Nechápu, jak může muž s docela hezkým hlasem takhle strašně zpívat. Nemáš vůbec hudební sluch.“

„Vůbec,“ přikývl vesele, chytil ji za ruku a zamířil k táboru.

Nechala se vést. Dívala se na jejich spojené ruce a dumala, zda Sigimor není čaroděj. Byla to podivná myšlenka, ale ještě podivnější bylo, jak se s ním cítila dobře a jaký cit v jejím nitru rozechvíval, když ji držel za ruku. Nikdy nic podobného nepoznala, ale v této chvíli si nemohla vzpomenout ani na žádného muže, který by se kdy dotkl její ruky. Sigimor se zastavil až v táboře. Jolena si všimla, že ostatní muži se na něho mračí. Koutkem oka uviděla, že ukazuje na ni, a proto se k ní upřely jejich obviňující pohledy.

„Ty jsi ho *požádala*, aby zpíval?“ zeptal se Liam.

„Ano. V určitém momentu se zdálo, že je to dobrý nápad,“ zamumlala a pak se oba se Sigimorem posadili k ohni.

„Není dobré chtít po Sigimorovi, aby zpíval. Moc dobře ví, jakou újmu působí nevinným,“ zabručel David.

„Ach to chápu.“ Jolena se zasmála a podívala se na Sigimora. „Musím říct, že ostrá slova přijímáš velmi dobře.“

Sigimor pokrčil rameny. „Je to jen malý nedostatek.“ Přísně se na ni podíval. „Není to tak hrozné, jako když se někdo ztratí a nechá se chytit nepřáteli.“

Jolena poznala podle výrazu Sigimorovy tváře, že jí bude vyčítat, co udělala špatně, a pak budou následovat další přísné pokyny. Vzala si misku s dušeným králičím masem, které uvařil jeden ze Sigimorových mužů. Bude potřebovat sílu, aby se nepohádala a nerozčílila. V duchu věděla, že si domluvu zaslouží. Byla neopatrná a všechny ohrozila. Jen doufala, že se opanuje, až Sigimor začne vypočítávat její chyby. Prokázal mnohem větší zkušenosti s káráním než její bratr Petr a ona se musela často kousnout do jazyka, aby neodporovala.

„Liame, můžeš mi říct, jaké měla Jolena potíže?“ řekl Sigimor, spokojený s tím, jak se na něho Jolena dívá. Její pohled prozrazoval, že rozumí, proč ji peskuje.

„No, Harold ji chytil,“ odpověděl Liam. „On a dva z jeho mužů...“

„Byli s ním dva muži?“ Sigimor se na Liama zamračil. „My jsme prchali jen před třemi muži? Tebe nenapadlo, že to je vhodná příležitost k tomu, abychom s Haroldem skoncovali?“

„Myslel jsem na to, ale čekali posilu. Neměl jsem čas zjistit, zda je blízko. Asi bychom Harolda nezabili, kdyby se na nás náhle vyřítilo dvanáct chlapů. Myslel jsem, že bude nejlepší Jolenu odtamtud odvést.“

„Ano, ano, to bylo nejlepší. A jak se ti to podařilo?“

„Mezi koňmi a těmi dvěma, co ji hlídali, se proplížila zmije.“ Liam se usmál na Jolenu a pokračoval: „Jolena se rychle chopila příležitosti. Uhodila Harolda kamenem do hlavy a rozběhla se pryč. Harold na ni cosi vykřikoval a vůbec se nezmohl na obranu.“

„A co říkal?“

„Ach, plánoval, jak se zmocní Drumwicche,“ vyhrkla Jolena dřív, než stačil Liam odpovědět. Snažila se tvářit klidně, dokonce nevinně, ale podle toho, jak přivřel oči, zjistila, že asi neměla úspěch.

„Co jsi slyšel, Liame?“

„Chce si lady Jolenu vzít za ženu, upevnit svoje právo na Drumwich sňatkem a prostřednictvím Joleny obrátit zákon proti nám

a získat Reynarda,“ odvětil Liam. „Měl jsi pravdu, když sis myslel, že Harold se o nás doslechl všechno, takže přesně ví, kam míříme. Nazval nás barbary a odpornými stvůrami, posedlými rozmnožováním ryšavců. Usiluje o naše životy, stejně jako o život její a toho dítěte. Ano, zajímal se i o to, jestli si vybrala jednoho z nás, nebo má všechny za milence. Pak ovšem přesvědčil sám sebe, že by nic takového neudělala. Je to všechno, děvče?“

Jolena se na Liama podívala pohledem, kterým mu chtěla sdělit, že je *zrádce*, ale přikývla. Protože Liam slyšel všechno, musel slyšet také o věnu, ale o tom se nezmínil. Buď Haroldovu zmínku o věnu úmyslně pominul, nebo ji prostě nepovažoval za důležitou.

„Mám podezření, že ji chce z úplně jiných důvodů než Reynarda, zejména však proto, co ví o Petrově smrti.“ Sigimor se podíval na Jolenu a hlavou mu prolétla myšlenka, která ho sice překvapila, ale neznepokojila. „Takže buď se za něho provdáš, nebo zemřeš.“

„Ano,“ odpověděla. „Zdá se, že Harold získal povolení od podplaceného kněze. Pak se spolu dohodnou na zcizení Reynardova dědictví.“

„Nemůže uvěřit, že by tě po svatbě dokázal změnit v poslušnou ženu, že?“

Jolena se ptala sama sebe, zda jeho otázka není urážlivá. „Ne, ale bude se o to snažit ze všech sil a patrně by mě neváhal i mučit. Věřím, že má chuť vyříznout mi jazyk, ale nejsem si zcela jistá, čemu by dal přednost – smrti, nebo zohavení? Samozřejmě bych pak byla stále ještě schopna sepsat proti němu obvinění, ale kdyby mě při tom chytil, pravděpodobně by mi usekl ruce.“

„No, jednu určitě.“ Sigimorovi přejel mráz po zádech při představě, jaký osud by ji čekal v Haroldových rukou.

„Ne, obě. Umím psát oběma rukama, ačkoli čitelněji píši pravou. A zvládnou to i pravou nohou. Mohla bych skončit jako pouhé torzo ženy.“ Muži na ni překvapeně zírali a Jolena si uvědomila, s čím se jim právě svěřila, a začervenala se.

„Nikdo neumí psát nohama. Nemůžeš přece sevřít brk prsty na noze. Jsou příliš krátké.“

„Většina lidí je má krátké. Já ne.“

„Ukaž nám je.“

„Nechce se mi.“

„Dobře. Stejně nemáme brk ani papír. Ukážeš nám to později. Ted' to není důležité,“ řekl Sigimor. „Ted' víme, proč Harold neustoupí, proč se nevzdá a neodjede domů. Nechce jen chlapce. A nevede ho pouhý strach, že by sis našla někoho, kdo ti pomůže, abys ho přinutila zaplatit za spáchané zločiny.“ Sigimor se na Jolenu zamračil. „Měla jsi nám říct, že se s tebou chtěl oženit a hodlal tě využít, aby získal titul, uchvátil majetek a vyženil chlapce.“

„Dala jsem mu najevo, že bych se nepodvolila jeho plánu, a proto jsem doufala, že se ho vzdal.“

„Muž toužící po dívce se nevzdává tak snadno. Ano, on ví, že jsi pro něho hrozbou, ale také vidí, že bys mu mohla být užitečná jako živá, alespoň načas. Vezme si všechno, po čem touží, dokud mu nebudeš na přítěž. V jeho očích jsi téměř stejně důležitá jako chlapec. Záleží na tom, jak prudká je jeho touha po tobě, možná jsi pro něho dokonce větší výhrou než to dítě.“

„Harold zatoužil od doby, kdy mu zmužněl hlas, téměř po každé ženě, kterou potkal.“

„A já mám podezření, že se celý ten čas pokoušel o tebe.“ Jolena to chtěla popřít, ale nezmohla se na lež. Protože Sigimor získal *podezření* tehdy, když se jí zdál zlý sen, vytáčkami by jen plýtvala časem. Haroldův zájem o ni vzklíčil v roce, kdy se začala měnit z dítěte v ženu, a trval stále. Mnohokrát ji někde v ústraní přitiskl do kouta, a to ji stále pronásledovalo ve snech. Její jedinou záchranou bylo, že Harolda mělo v lásce velmi málo společných příbuzných, takže ho během několika posledních let vídala málokdy. Litovala, že Liam vyslechl Haroldův monolog.

Komplikovalo to situaci. Nezáleží na tom, jaké pikle Harold strojí. Ona musí zůstat s Reynardem mimo jeho dosah. Ať už by ji přinutil k manželství, nebo ne, stejně by pro ni i pro Reynarda stále představoval hrozbu. A bude jí do chvíle, než zaplatí za své zločiny. Nechápala, proč se na ni Sigimor dívá, jako by ji podezíral ze lži. Vždyť se jen zapomněla zmínit o několika nepříjemných detailech.

Přesto zalitovala, že Petrovi nikdy neřekla o Haroldově zájmu o ni a o jeho útocích. Styděla se, nechtěla bratrovi způsobovat starosti, a už vůbec si nepřála, aby Petr zkrřížil svůj meč s Haroldovým.

Kdyby už dávno řekla Petrovi, že se Harold o ni pokouší, nebyl by teď pro ni hrozbou. Věděla zcela jistě, že Petr by Harolda už nikdy na Drumwich nepustil.

Rychle zahнала myšlenky, které jí vždycky přinesly žal a probudily v ní silný pocit viny. Bylo mnoho způsobů, jak se mohla současným nepříjemnostem vyhnout. Avšak zároveň věděla, že nemá proč cítit vinu. Harold byl tím provinilým, jediným opravdu špatným člověkem. Budu-li si to opakovat dost často, říkala si smutně, moje srdce to nakonec přijme.

„Už jsi dopřemýšlela?“ zeptal se Sigimor.

Jolena se lekla, pohlédla na něho a pak si uvědomila, že čeká na odpověď. „Ano, Harold pro nás vždy představoval potíž.“

„Ale Petr ho nepotrestal.“

„Rozhodla jsem se netrápit ho takovými záležitostmi.“ Vzdychla si. „Jen jsem si říkala, že dnes by mohlo být všechno jinak, kdybych se mu byla svěřila.“

„Ano, to máš pravdu. Petr by toho ničemu už dávno zabil.“

„Moc ti děkuji za to, že jsi mi dal rozhřešení.“

„Je to tak.“ Sigimor potlačil úsměv nad tím, jak se na něho Jolena dívá, a potěšilo ho, že zahnal z jejích očí smutek. „Ty nepotřebuješ rozhřešení. Udělala jsi to proto, abys nevystavila bratrův život nebezpečí nebo aby jeho ruce nebyly potřísněné Haroldovou krví. Na tomto všem má vinu jen Harold.“

Jolena si pomyslela, že se v Sigimorovi nevyzná. V jedné chvíli ji svými úvahami rozzlobí, a ještě se jejím rozhořčením baví. A v příští chvíli svými slovy její vztek úplně zkrotí, a dokonce ho změní v něco příjemného, co ji hřeje na duši.

„To jsem si říkala pořád,“ ušklíbala se.

„Je na pováženou, že Harold se dostal k nám tak blízko. Je to nepříjemné. Asi za den – podle toho, jak rychle se budeme pohybovat – dojedeme do Scarglasu. Odpočineme si tam a vymyslíme plán, jak Harolda obelstít. Než zjistí, že jsme opustili Scarglas, získáme náskok.“

„Stále se nechceš obrátit na naše bratrance?“ zeptal se Liam.

„Určitě by nám pomohli a ukončili by Haroldovu výpravu.“

„O tom nepochybuji. Starý Fingal by byl šťastný, kdyby měl možnost zkřížit meč s Angličanem,“ broukl Sigimor. „Ale jak jsem už řekl, nechci nikoho namočit do našeho konfliktu. Jen *my* máme právo zabít Harolda. A pokud má smrt anglického šlechtice způsobit někomu potíže, musí se to stát u našich bran. Proto ho přinutíme, aby nás pronásledoval až do Dubheidlandu. Jedině tak to bude správné.“

„Jistě by bylo správné, kdyby nám pomohli příbuzní.“

„Možná, ale Angličané nevidí věci stejně jako *my*. Ano, hádají se mezi sebou a možná se ani nestarají o to, že jeden z nich někam zmizel. Harold přestoupil hranice ozbrojený a připravený k boji. Ale *my* nevíme, kolik jeho vysoce urozených příbuzných je u královského dvora a jak silné má spojení. Je tady dokonce možnost, že Haroldova smrt by mohla vzedmout vlnu odporu, a já nechci, aby do konfliktu byly zapleteny ostatní klany.“

Liam si vzdychl a přikývl. „Máš pravdu. Ale máme důkaz, že lord Petr tě požádal o pomoc.“

„To ano. A je s námi lady z Drumwiche, která nás poprosila o ochranu.“

„Poprosila?“ zopakovala Jolena.

Sigimor si jí nevšímal. „Má také svoje spojení.“ Podíval se na ni a zvedl obočí. „Že?“

„Ano,“ odpověděla Jolena. „Mám spojení. Bohužel Harold věděl, kdo jsou, a zmařil všechny mé pokusy obrátit se na ně. Vy jste byli jediní, o kom nevěděl. Petr neprozradil mnoha lidem, že zachránil život zemana z Vysočiny – zmínil se o tom několika přátelům, aniž jim sdělil, o koho šlo. I mně o vás řekl, až když pro vás poslal. Harold nebyl jediný, koho váš příjezd překvapil. Pokusila jsem se uvědomit vás, že Petr zemřel, ale Harold byl rychlý a zajistil, abyste zprávu nedostali.“

„My se v Anglii chováme obezřetně. Velice jsme se snažili, aby nás bylo vidět a slyšet co nejméně, takže jsme vlastně Haroldovi pomohli.“

Sigimor vzal meč a podal ho Joleně. Napila se a předala meč Taitovi, sedícímu po její levici. „Záměrně jsme nechtěli na sebe upozorňovat. Možná nejsme přímo ve válečném stavu, ale vzpomínky na nedávné vpády Skotů na anglické území jsou ještě

čerství. Mnohé rodiny žijící mezi Drumwichem a hranicí utrpěly při divokých nájezdech ztráty.“ Tait si vzdychl. „Hodně vašich lidí ztrestala moje ruka. Bohužel se zdá, že Harold se tady úspěšně vyhýbá těm, kteří touží prolít anglickou krev.“

„Ano, nezdá se, že by ho zdejší lidé pronásledovali. Dokonce i loupežníci ho nechali být. Kdybych to věděl dřív, neposlal bych Nantyho k rodině. Harold se pohybuje rychleji a obezřetněji, než jsem předpokládal. Takže musíme vymyslet způsob, jak ho zastavit. Nesmíme dovolit, aby dosáhl toho, po čem prahne, i kdyby se mu podařilo získat tebe nebo hochy.“

Jolena čekala, že bude pokračovat, ale Sigimor zmlkl a upřeně se na ni zadíval. Pohlédla na ostatní muže a všimla si, že ji také pozorují. Jako by všichni něco věděli – jen ona ne. Rozčílilo ji to. Zřejmě se už na něčem domluvili, a ji k poradě nepřizvali. Zdálo se jí to nespravedlivé, protože se jí jejich těžkosti týkaly. Ti chlapáci si asi myslí, že určité záležitosti je lépe před křehkou ženskou psychikou utajit, pomyslela si rozzlobeně.

„No tak? Máte v úmyslu seznámit mě se svým plánem?“ zeptala se nakonec.

„Možná bychom s tím měli počkat do rána,“ odpověděl Sigimor. „Až si odpočineš.“

Jolena se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, a mile se na něho usmála. „Pověz mi to teď.“

Sigimor si znovu uvědomil, jak se mu líbí, když se zlobí, a pokusil se potlačit úsměv. Zřídka kdy před ním stála nesmlouvavá žena, která dala najevo svou nespokojenost. Trochu ho to trápilo, poněvadž mnoho žen ho považovalo za autoritativního, dokonce nebezpečného člověka. Většina mužů také, ale s tím byl spokojen. Tato malá Angličanka ovšem ne. Vrhla na něho pohled, který mu jasně říkal, že by z něho vytloukla duši, kdyby se ji pokusil popichovat. Sigimor tušil, že většina mužů by ho možná měla za podobné úvahy za blázna, ale jemu se Jolenina rozhodnost velmi zamlouvala.

„Opravdu si myslím, že by bylo nejlepší počkat do zítřka, až nebudeš mít mysl unavenou vyčerpáním.“

„V mé mysli právě teď vzrůstá zlost. Řekni mi to hned, prosím,“
dodala stále ještě zdvořile, ale slova procedila skrze sevřené zuby.

Sigimor pokrčil rameny. „Jak si přeješ. Mám v plánu oženit se s
tebou.“

7. kapitola

„Prosím?“

„Jakmile najdu kněze, ožením se s tebou.“

Nevypadá jako šílenec, pomyslela si Jolena, když se vzpamatovala z ohromení. Ale něco mu muselo narušit zdravý rozum, když vyslovil takovou hloupost. A co bylo horší, řekl to tak klidně, jako by někoho žádal o sůl. Žádal? Vždyť ji ani *nepožádal!* Pouze konstatoval, jako by už vše bylo jasné.

Po počátečním ohromení začal Jolenou cloumat hněv. Narůstal a měnil se v bolest, kterou nechápala. Jolena si říkala, že je to jen raněná ješitnost, a pomíjela vnitřní hlas, jenž se jejímu vysvětlení srdečně vysmíval. Tady nejde o lásku. Spíš je to bitevní manévr, který má zastavit Harolda. Později ho Jolena možná bude považovat za galantní gesto, ale v této chvíli to neviděla jinak, než že se jí nabízí manželství na záchranu jejích pozemků či věna. A její prudké znechucení takovým svazkem pramenilo ze skutečnosti, že ve třidvaceti byla ještě pannou.

„To je zcela zbytečné,“ vyhrkla. „Nevidím důvod k manželství.“

„Ne? Harold tě hledá, aby se s tebou oženil. To je jeden z důvodů, proč nás pronásleduje.“

„Ano – *jeden* z důvodů. To, že se se mnou oženíš, ho k návratu do Anglie nepřiměje.“

„Ochrání tě to, pokud by se tě znovu zmocnil. Nebude tě moci přinutit, aby ses za něho provdala. Dokonce i chamtivý a podplatitelný kněz nespojí sňatkem muže s dívkou, která už má manžela.“

„Náš sňatek možná nebude v Anglii platný.“

„Ale každý duchovní se zalekne, zejména když budeš oddána knězem. A zalekne se i Harold, jestli má v plánu pořídit si s tebou potomky, aby získal Drumwich do svých rukou.“

Všechno, co říkal, byla pravda, ale Jolena zavrtěla hlavou. Nebyla si přesně jistá, co odmítá – pravdu, nebo nevysvětlitelné nutkání stát se jeho ženou. Ačkoli vždycky chtěla manžela, domov a děti, přála si víc, než jí teď nabízel. Víc než manželský svazek uzavřený jen proto,

aby překazili Haroldovy záměry. Sigimor ji sice silně přitahoval, ale Jolena viděla budoucnost pochmurně, protože její city rostly a prohlubovaly se, zatímco jeho nikoli.

Budoucnost bude ponurá, bolestná a plná hořkosti, říkala si. Zažila, co to znamená, když jeden z manželů miluje, a druhý ne.

V její rodině bylo takových manželství dost. Její vlastní matka se změnila v zahořklou a zlou ženu, protože milovala Jolenina otce, a ten jí nedokázal dát, co potřebovala. To byl jeden z důvodů, proč si Jolena přála, aby si mohla sama vybrat manžela. Existovala možnost, že když si vybere špatně, zlomí jí to srdce. Vždycky ovšem měla naději. V rodině viděla, že sňatky pro peníze, pozemky nebo kvůli posílení rodinných svazků byly zřídka kdy šťastné. Pochybovala, že sňatek kvůli odvrácení nepřítele by byl jiný.

„To je špatný plán,“ řekla. Zajíkla se, když Sigimor vstal a podal jí ruku, aby jí pomohl na nohy.

„Musíme si o tom promluvit,“ řekl.

„Myslela jsem, že o tom mluvíme. Slyšela jsem se, jak říkám *ne*.“

Jolena tiše zaklela, avšak Sigimor si jí nevšímal a vedl ji k nedalekému lesíku. Zřejmě nedokáže přijmout prosté *ne*. Chtěl od ní slyšet *ano*. To, že ji odváděl od ostatních, ji trochu lekalo. Pomyslela na okolnosti, jež by ji mohly přesvědčit, aby souhlasila s jeho šíleným plánem.

Bude silná, obrnila se. Může ji svádět, jak chce, zasypat polibky, očarovat ji krásnýma zelenýma očima a promlouvat k ní podmanivým hlasem, ale ona se zlomit nenechá. Jolena si důrazně připomněla, že je Gerardová. Všichni členové její rodiny byli velice dobře známí svou rozhodností a neochvějností. Někteří lidé je považovali za tvrdohlavé, ale ona cítila, že teď jí tato vlastnost dobře poslouží.

Když ji Sigimor náhle přitiskl k mohutnému kmeni stromu porostlého mechem, překvapeně vykřikla. Sigimor se opřel oběma dlaněmi o strom ve výši její hlavy a zadíval se na ni. Jolena věděla, že kdyby se pokusila vyklouznout mu, snadno by ji doslova přikoval ke kmeni stromu. Snažila se odvracet hlavu před jeho pohledem, protože příliš dobře znala sílu dřímající v jeho očích, ale neuspěla. Je nespravedlivé, že se nenechá odbýt, pomyslela si podrážděně.

Použila veškerou vůli a přinutila se naladit ve tváři výraz chladného nezájmu. Modlila se, aby nezjistil, že je to podvod.

Sigimor hleděl na její odvrácenou tvář a hlodaly v něm pochybnosti. Konečně se jeho pohled střetl s jejím a on se uklidnil. Zmatek v jejích stříbřitě šedých hlubokých očích dokazoval, že není tak chladná a vzdálená, jak naznačuje její výraz. Jolena nemohla zcela skrýt své pocity. Její oči byly okna do jejího srdce a myslí. Sigimor měl v úmyslu zjistit, co se tam skrývá. Tentokrát se ošálit nenechá. Nezůstane slepý k tomu, co Jolena cítí a co si myslí. Byl rozhodnutý Joleně porozumět, nebo se alespoň dostat k porozumění co nejbliž.

Slabý vnitřní hlásek mu říkal, že Jolena není podvodnice, že to není žena, která by si s mužem zahrávala jen proto, aby uspokojila svoji marnivost a pýchu. Přesto měl v úmyslu zůstat opatrný. Všechno svědčilo o tom, že ona je jeho spřízněná duše, jeho družka, a vnitřní hlas se ozýval s každou hodinou neodbytněji. Jen z toho důvodu ji přesvědčí, aby se za něho provdala. Měl v úmyslu být tím, kdo v tanci povede. Před deseti lety se nechal vést, a skončil poníženy. Ještě dnes to bolelo. Ačkoli nemohl uvěřit, že by se Jolena zachovala stejně, chtěl být obezřetný.

„Máš něco proti tomu, abych se stal tvým manželem?“ zeptal se.

„Nemám výhrady k *tobě*, ale k tvým důvodům,“ odpověděla.

„A co je špatné na mých důvodech? Harold tě hledá, aby tě svázal sňatkem. Chce tě zneužít, aby uchvátil Drumwich a ubohého malého Reynarda. Provdáš-li se za mě, znemožníš mu to.“

„Nemůže to udělat, dokud mě nechytí.“

„Jednou už tě chytí.“

Jolena v duchu zaklela. Bylo těžké přit se s tak chladně a logicky uvažujícím mužem, zejména když její argumenty byly založeny na emocích. Podle její zkušenosti muži citové důvody pomíjeli. Cokoli založené na citech, byť by byly ryzí a pravdivé, bylo považováno za nehodno povšimnutí. Nemyslela si, že Sigimor bude ve svých soudech příliš přísný, ale pochybovala, že jím její slova pohnou. Nicméně pokusit se o to může. Pomohlo by aspoň, kdyby pochopil, proč říká *ne*.

„Takže se budeme velmi snažit, aby se to nestalo znovu.“

„Děvče...“

Přitiskla mu prsty na rty, aby ho utišila, ale vzápětí ruku rychle odtrhla. Překvapilo ji, že tvrdý muž má tak měkké a teplé rty. A užasla, když ji teplo jeho rtů rozechvělo. Rychle překonala zmatek a přinutila se soustředit.

„Copak ses nedivil, že jsem ve svých třiaadvaceti ještě pannou?“

„Říkala jsi, že ti zemřel snoubenec, když ti bylo šestnáct. A Angličani jsou pošetilí. Všichni to vědí.“

Tváře jí zahorely studem nad takovou urážkou, ale opanovala se: „Možná. Já jsem se však neprovdala proto, že netoužím po sňatku kvůli majetku, urozenému původu nebo z důvodů politických či jiných spojení. Ani si nepřeji provdat se jen proto, abych rozzlobila Harolda.“

„Ach, máš hlavu plnou romantických a zamilovaných myšlenek a těch nesmyslů, které tady rozsévají trubadūři.“

„Není třeba příkrých soudů. Proč bych si měla přát, aby ve mně můj manžel viděl jen plné truhlice, právo na pozemky nebo podepsané úmluvy?“

„Vidím v tobě víc než to,“ zamumlal Sigimor.

Žár v jeho pohledu, kterým ji přejel od hlavy až k patě a zase zpět, způsobil, že málem ztratila dech. Nikdy nepoznala touhu, ale byla si jistá, že právě ta jí teď vře v žilách. Sigimor byl schopen probudit ji v ní s burcující lehkostí. Modlila se, aby to nepoznal, protože tušila, že by rychle využil situace.

„Touha není dobrý důvod k tomu, abychom se vzali. Je pomíjivá, ale manželství je navždy.“

„Děvče, dlužil jsem za život tvému bratrovi. Svůj dluh nemohu splatit. Takže udělám aspoň to, že zabezpečím tebe a chlapce a přinutím Harolda, aby zaplatil za své zločiny. Taky dohlédnu, aby Petrův syn získal zpět všechno, co mu otec zanechal.“

„Není však třeba zkazit si kvůli tomu zbytek života.“

Sigimor se na ni zamračil. „Zkazit si zbytek života? Já to tak nevidím. Je mi dvaatřicet. Je pravda, netoužil jsem po dědici, ale teď bych chtěl mít jednoho nebo dva potomky. Potřebuji ženu, protože chci, aby mé děti byly legitimní. A protože nejsi provdaná a Petr už tě nechrání, budeš se po návratu do Anglie chtít provdat.“

Jolena musela uznat, že má pravdu. Král bez pochyby jmenuje nějakého muže Reynardovým poručníkem, a ten získá moc i nad ní. Petr už přemýšlel o tom, že by se měla vdát, a chtěl jí manžela hledat. Její sňatek by bylo to první, o co by se nový poručník postaral. Sigimor nevěděl, že Jolena je dědičkou. Možná by převzal kontrolu nad ní a nad jejím věnem sám král a provdal by ji za nějakého oblíbeného dvorana nebo svého příbuzného. Při té myšlence pocítila zamrazení.

„Podívej, víš dobře, že nejsem zvědavý na nic z toho, co jsi jmenovala,“ pokračoval Sigimor. „Ať máš jakékoli věno, stejně je nedostanu, a také nepadá v úvahu sepsání jakékoli úmluvy. Protože jsi anglická šlechtična, ani z toho mi nekynou žádné výhody, chápeš?“

„Myslím, že ne.“

„Mám v úmyslu zajistit bezpečí tobě i chlapci. Harolda bych nejraději poslal přímo do pekla, protože osud může být nevyzpytatelný. Už jednou se tě zmocnil a moc nechybělo a mohl tě už teď doprovázet do Anglie. A pak se s tebou oženit a mít tě v posteli.“

Pokýval hlavou a Jolena zbledla. „Pokud se provdáš za mě, přestaneš se ho bát. Také budu mít právo podle zákonů obou zemí pronásledovat toho darebáka až do Drumwiche, pokud bude třeba.“

Díval se na ni a Jolena promýšlela všechno, co řekl. Sigimor doufal, že výraz strachu, jenž se jí mihl ve tváři, vyvolala myšlenka na Harolda, a ne na něho. Mimoděk si pohrával s několika prameny, které jí vyklouzly z copů, a myslel na to, jaké další argumenty by mohl ještě použít, pokud bude Jolena stále váhat. Byl ochoten hovořit s ní celou noc, bude-li to nutné. Je jeho spřízněnou duší, jeho družkou. Ve chvíli, kdy se domníval, že mu ji Harold odvede, už o svém přesvědčení přestal pochybovat. Nebyl si jistý, jestli by ho chápala, kdyby jí řekl, že se s ní chce oženit proto, že je jeho jediná vyvolená. Musí ji přesvědčit, že sňatek je logický a praktický krok. A kdyby selhalo všechno, vždycky ji může svést, uvědomil si, a mírně se při té příjemné myšlence pousmál.

Jolena přemýšlela, co ho tak pobavilo. Jí se situace nezdála zábavná. Mučil ji svými důvody, proti nimž neměla obranu. Harold

měl v úmyslu se s ní oženit, aby získal Drumwich. Kdyby se provdala za Sigimora, připravila by Harolda o veškeré naděje. Je to řešení účelné a vhodné. S povzdechem si uvědomila, že pro ni je však bolestivé. Neřekl jí ani jedno slůvko lásky, nedal jí najevo vášeň, ba ani náklonnost. Protože se znali jen pár dní, bylo bláznivé myslet si, že Sigimorův návrh by mohl být jiný než racionální, přestože si to přála. Uvedl rozumné důvody, třebaže ona nejvíc toužila po divoké vášni.

Na krátkou chvíli si představila, jak by bylo hezké, kdyby jí Sigimor vyznal lásku, romanticky ji přesvědčil, že ho učiní nejšťastnějším mužem na světě, a provdala se za něho. Je to úplný nesmysl, řekla si. Sigimor ji nezná tak dlouho, aby k ní mohl zahořet láskou. Kdyby něco takového prohlásil, pravděpodobně by o jeho slovech pochybovala. Byl tady také prostý fakt, že Sigimor Cameron nedokázal hovořit lichotnickým jazykem dvořanů. Ani si ho nedovedla představit, jak o něco prosí. Pokud se za něho provdá, bude muset přijmout skutečnost, že nikdy nebude rytířem z jejích dívčích snů. Nebude jí nosit dárky a květiny, nebude jí šeptat do ucha něžná slůvka, nebude jí sedávat u nohou a zpívat písně. Když si vzpomněla na jeho zpěv, uvědomila si, že by to byl spíš trest.

O čem to přemýšlí? Nemůže se za něho provdat. Být vdaná jen proto, že nějaký muž byl jejímu bratrovi dlužen za život, bylo téměř stejně špatné, jako nechat se provdat za králova dvořana.

„Ne,“ řekla tiše. „Být provdaná z takových chladných důvodů...“

„Ty si myslíš, že jsem chladný?“

„Ne, ale tvoje důvody pro naše manželství takové jsou.“

„Tak uvedu jiný důvod.“

Políbil ji dřív, než se zmohla na protest. Políbil ji. Položila mu dlaně na hrud' a snažila se ho odtlačit, když odhadla jeho záměr, ale nedokázala to. Ve chvíli, kdy se jeho ústa dotkla jejích, sklouzly jí ruce po široké hrudi a Jolena objala Sigimora kolem krku. Ve chvíli, kdy ucítila jeho jazyk, otevřela ústa a zachvěla se blahem. Je opravdu krásné líbat se s ním, pomyslela si omámeně. Když dokončil polibek, ovinul ji pažemi, nadzvedl a něžně přitiskl ke kmeni stromu.

„Bylo tohle chladné, Joleno?“ Sigimor políbil pulzující tepnu na něžném hrdle a usmál se, protože pocítil, jak se jí pod jeho rty zrychlil tep.

„Ne,“ vypravila ze sebe a uvědomila si, že tohle musí zastavit. „Už jsi dosáhl svého. Přestaň.“

„Pokud to půjde...“

Políbil ji těsně pod ušní lalůček a pocítil, jak se v jeho pažích zachvěla. Byla tak krásně vstřícná. Celé tělo ho nutilo, aby pokračoval ve svádění, ale bojoval, aby touhu ovládl. Nebylo by moudré oloupit ji o panenství tady, pod stromem, s muži z družiny za zády. Měl by z toho sice velké potěšení, ale následky by mohly být hořké. Jolena by mohla snadno vidět v tomto aktu jen jeho snahu uplatnit moc a sílu, aby dosáhl svého. Sigimor se napřímil a pomalu ji postavil na nohy. Stále ji držel v objetí. Tváře měla červené a oči měla potemnělé do tajemné šedi. Viditelné známky její vášně ho málem zviklaly.

„Tak, děvče, je tohle dobrý důvod, abychom se vzali?“

„Docela.“ Pohnula se, aby se vysvobodila z objetí, ale on ji nepouštěl. Jolena si uvědomila, že by bylo nedůstojné, kdyby se mermomocí chtěla vymanit. Raději se uklidnila. Vnitřní hlas ji přísně napomínal, ať nelže sama sobě. „Už jsem se však zmínila o tom, že touha může být jen přechodná, a že proto je slabým důvodem pro sňatek.“

„Možná jsi nevinná...“

„Možná?“ zamumlala a pocítila hněv.

Sigimor pokračoval: „Ale já ne.“

„Všimla jsem si, že muži považují za přijatelné milovat se před svatbou zcela nevázaně, ačkoli od žen, s nimiž se rozhodnou oženit, vyžadují nevinnost. A někdy se nevázaně chovají i po svatbě. Existuje pro to označení – pokrytectví. Muži...“

„Ano, ano, ale tuhle hádku můžeme odložit na později. Třeba na noc, kdy si budeme zahřívat nohy u krbu v mé ložnici.“ Myšlenka na to, že by byla v Sigimorově ložnici, Jolenu zahřála. Ohromilo ji, že si ho představuje před krbem nahého. Teď už věděla jistě, že ji Sigimor očaroval. Jedině tak se dalo vysvětlit, proč se během několika dnů změnila z dívky, která jen zřídkakdy pomyslela na muže, v ženu, jež

v představách vidí Sigimora bez jediného kousku oblečení. Popíjí víno... Možná ji drží na klíně a líbá ji na ucho... Jolena se v duchu okřikla a doufala, že její omámený mozek se vzpomene. Tohle není vhodná chvíle na tak nemravné představy.

Ale co když je? Tento muž v ní probudil pocity, které byly jak překvapivé, tak vrušující. Před ním se líbala dvakrát, ale po každém polibku měla spíš chuť uhodit toho, kdo jí ho dal. Po Sigimorových polibcích měla naopak chuť strhnout Sigimora do trávy a lehnout si na něho, třebaže netušila, co by pak dělala. Kdyby se za něho provdala, asi by odpověď na tuto otázku záhy objevila. Mohla by nechat svobodně vybuchnout svoji touhu, kterou díky němu pocítila, a měla by k tomu dokonce požehnání církve.

Byla to pošetilá myšlenka, ale nemohla ji odehnat. Neodbytný hlásek v hlavě jí neustále našeptával: proč ne? Nemohla popřít, že ji Sigimor silně přitahuje. Takto na ni nepůsobil ještě žádný muž. Je to dobrý člověk, dokonce i přesto, že je dost drsný. Je také hezký, mladý a silný. Jolena pochybovala, že by jí král nebo kdokoli, kdo by byl jmenován jejím poručíkem, namluvil tak hezkého ženicha. A určitě se nechtěla ocitnout v pasti manželství s Haroldem.

„Ty mi nerozumíš, děvče,“ řekl Sigimor, pobavený tím, jak dokonale se ztratila v myšlenkách.

„Ach,“ začervenala se, „omlouvám se. Asi jsi mě chtěl pobavit povídáním o svém nespoutaném mládí.“ Když se na ni zamračil, usmála se. „Tak povídej.“

„Myslím, že si mě pleteš s krasavcem Liamem,“ zamumlal Sigimor. „Ale i já mám dost zkušeností, abych věděl, co se mezi námi probudilo k životu. Je to vzácné a vášnivé. A nejsem blázen, abych si myslel, že to takové bude pořád. To by nás pravděpodobně za pár let zabilo. Jestli si myslíš, že pak budu prohánět jiné ženy, měla by ses zamyslet. Budu přísahat před Božím sluhou a před Bohem samotným, a ty se staneš mojí ženou. Nebudu to brát na lehkou váhu. Ne, ani nezatoužím po každé, která se na mě usměje. Ani dosud tomu tak nebylo.“

„Tvrdíš, že mi budeš věrný?“ Rychle skryla překvapení, protože se po její otázce zatvářil uraženě.

„Ano, to jsem právě řekl, ne? Pokud mě nevyhodíš z postele, nevím, proč bych se měl dívat po jiných. Vím, že mnoho mužů podvádí manželky a ony zase zrazují je, ale já jsem nechápal, proč. Pokud ovšem manželství nebylo chladné jako jezero v únoru. Můj strýc nebyl věrný žádné ze svých žen a zplodil spoustu bastardů, ale nikdy nebyl šťastný. Některé nevěry jsou páchany ze zaslepující vášně nebo nehynoucí lásky. Většinou však za nimi stojí marnivost, pýcha, záliba v určitých hrách a mnoho mužů mluví i o potřebě. A já říkám, že pokud žena pustí muže do své postele a není chladná, pak se o jeho potřeby postará. Přeskakování z jedné postele do druhé působí pouze potíže a plodí levobočky, jejichž život bývá často velmi těžký.“

Jolena zamrkala. Tohle byla ta nejméně romantická přísaha věrnosti, jakou kdy žena slyšela. Když Sigimor mluvil o zaslepující vášni a nehynoucí lásce, měl v hlase náznak opovržení. Copak jsou mu cizí něžné city?

Pak pomyslela na všechno, co se o něm dozvěděla. Stal se vůdcem klanu v pouhých dvaceti letech. Ztratil otce a stal se vlastně jeho náhradníkem pro všechny mladší sourozence. A to byla jen část břemena, které musel nést na bedrech. Nakažlivé horečnaté onemocnění skosilo mnoho dospělých z klanu a Sigimor se stal vůdcem mnoha vdov a siroteků. Postaral se o všechny. Pomyslela na to, jak se choval k Reynardovi, a věděla, že zřejmě udělal pro děti o hodně víc, než že jim poskytl jídlo a přístřeší. Věnoval jim jistě víc, než mu velel smysl pro zodpovědnost. Ten drsný muž je nepochybně pichlavý jako ježek, ale má zřejmě dost široké srdce. Jolena by také ráda věděla, kolik místa je v jeho srdci pro ni.

Možná má naději na vytvoření trvalého a pěkného svazku z manželství uzavřeného z praktických důvodů. Jsou tu i nepochybné výhody. Určitě by tím *překazila* Haroldovy plány a nemusela by se obávat, že ji král provdá za dvořana nebo že o jejím osudu rozhodne králem stanovený poručník. A pak je tady touha, kterou by měla Jolena rádně prozkoumat. A kdyby se ukázalo, že její rozhodnutí byla chyba, mohla by se po porážce Harolda vrátit do Anglie a požádat o anulování sňatku. Nebyla si jistá, zda Sigimor tuto

možnost zvážil, ale z jakéhosi neznámého důvodu neměla v úmyslu se mu o tom zmiňovat.

Sigimor jí něžně zvedl bradu a pohládl ji palcem po smyslných ústech. „Pocházím z urozené krve, moje truhlice i pozemky stojí za to, takže nikdy nebudeš mít nedostatek. Já se budu snažit ze všech sil, aby ti nikdo neublížil. Svůj slib беру velmi vážně.“ Něžně ji políbil. „Tak provdáš se za mě, lady Joleno?“ Políbil ji znovu tak, že v polibku vyjádřil veškerou touhu po ní. „Nepřeješ si poznat, kam nás touha dovede?“

„Ano,“ odpověděla zastřeným hlasem, který skoro nepoznávala.

„Říkáš ano sňatku, nebo tomu druhému?“ zeptal se a opět polaskal její rty lehkým, něžným polibkem.

„Ano. *Provdám se za tebe.*“

Přitáhl si ji k sobě a znovu ji políbil. Teď měla Jolena pocit, že se rozplyne. Než se stačila vzpamatovat, chytil ji za ruku a zamířil do tábora. Jolena se ptala sama sebe, jak může Sigimor přejít tak rychle z vášně k chladu. V posledním polibku byla vášeň, to věděla jistě. Zlobilo ji, že Sigimor se dokáže tak snadno ovládnout, zatímco jí se točí hlava a má pocit, jako by měla horečku.

„A hned zítra se poohlédneme po knězi,“ prohlásil Sigimor, když předstoupili před ostatní Camerony.

Jolena jen zamumlala několik slov díky za blahopřání a Sigimor ji už vedl k místu, kde jim někdo roztáhl pokrývky. „Co děláš?“ Jolena rychle pohlédla na Reynarda, který spal na provizorní postýlce z pokrývek, které sem muži nastlali.

„Potřebuješ si odpočinout. Chci, abys byla zítra svěží.“

Uvědomila si, proč chce, aby byla odpočatá, a prudce se začervenala. Ale Sigimor už byl na odchodu ke svým mužům. Zula si boty a zavrtala se pod pokrývku. Svlékla se do košile. Podívala se na ni. Byla to obyčejná cudná košile a Jolena si pomyslela, že si měla s sebou vzít pěknější. Pak zaklela. Sigimor ji naprosto pobláznil. Než zavřela oči, pomyslela si, že si mohla trochu lépe promyslet to, s čím právě souhlasila.

„Kněz žije asi půl dne jízdy odsud,“ řekl Liam, když se Sigimor posadil k ohni.

„Dobře.“ Sigimor sáhl po měchu, který si muži posílali.

„Už se nemůžeš dočkat, co?“

Sigimor se ani nenamáhal odpovědět. Dlouze se napil a utkvěl pohledem na ležící štlhlé ženě, kterou bude brzy nazývat manželkou. Zítřa už bude mít právo lehnout si pod pokrývku s ní. Nedočkavý bylo jen mírné vyjádření toho, jak se cítil.

8. kapitola

Jolena pozorovala malého obtloustlého kněze, který mluvil se Sigimorem, a pak k nim přistoupila blíž. Vstali velmi brzy, při prvních paprscích úsvitu, a jeli rychlým tempem do malé vesničky. Jolena neměla možnost promluvit si se Sigimorem, třebaže chtěla. Kdyby nevěděla, že jsou v nebezpečí, myslela by si, že se Sigimor ze všech sil snaží vyhnout se dalšímu rozhovoru o sňatku. Měli by si o něm promluvit teď, říkala si a zatahala ho za rukáv. Ale on jí jen stiskl ruku a mluvil dál s knězem gaelsky, jazykem, kterému nerozuměla.

Je to podivné, pomyslela si Jolena. Proč se baví gaelsky, když kněz pozdravil jeho i Jolenu v podivné a velmi atraktivní formě angličtiny, již mluvili Skoti. Snaží se Sigimor před ní něco skrývat? Rychle však veškerá podezření zamítla. Nejenže bylo podlé takto smýšlet o muži, který dělal všechno pro to, aby ochránil ji a malého synovce, ale říkala si, že nemá žádný rozumný důvod před ní něco tajit. Požádal ji, aby se za něho provdala, ona souhlasila, a on teď zařizoval uzavření sňatku s knězem. Nebylo potřeba před ní cokoli tajit.

Jolena přesto toužila po soukromém rozhovoru se Sigimorem. Žádné polibky ani tisknutí toho krásného silného těla k jejímu. Jen rozhovor. Měla plán a cítila, že by ho měl znát. Uspokojí jeho potřebu oženit se s ní proto, aby ji ochránil před Haroldem, ale přitom nebude svázán po celý život se ženou, již nemiluje.

Dívala se na malý kamenný kostelík před nimi, a čekala, až Sigimor domluví. Snažila se utvrdit ve svém rozhodnutí. Jen doufala, že nakonec neztratí odvahu. Stálo ji to hodně sil, než se rozhodla předložit mu svůj návrh. Nějaký téměř hysterický vnitřní hlas ji varoval, aby to nedělala. Pokud si Sigimor nepospíší a neukončí rozhovor s knězem, Jolena se obávala, že selže. Přijme to, po čem touží, a nikdy se manželovi nesvěří s plánem, který by je oba mohl uchránit před pastí manželství, jež si ani jeden z nich nevybral svobodně.

Sigimor vnímal Joleninu netrpělivost, ale plnou pozornost věnoval bratranci Williamovi. Je dobré mít v rodině kněze – pokud však tvrdošíjně netrvá na svém, pomyslel si rozzlobeně. Když mu Liam sdělil, že kněz, za nímž jedou, je příbuzný, byl Sigimor potěšen. Měl v úmyslu oženit se s Jolenou a jít s ní do postele dřív, než si její mozek vymyslí jinou možnost. Teď ztrácel drahocenný čas, protože se hádal s bratrancem, který byl mimořádně odpovědným knězem, dbalým všech příkázání.

„Jsou určitá pravidla, která musí být dodržena, můj pane,“ namítl William a podíval se na Jolenu. „A ona je Angličanka.“

William zíral na Jolenu, jako by se bál, že se změní přímo před jeho očima v démona, což Sigimora rozčilovalo.

„Všiml jsem si.“

„Musíte mít ohlášky, podepsaný souhlas jejích příbuzných...“

„Její příbuzní jsou mrtvi, kromě toho pomatence, který nás pronásleduje a chce ji zabít. Ano, kdyby se mu dostala do rukou, odvedl by ji do Anglie a tam by se s ní oženil. Udělal by jí ze života peklo a pak by ji zabil. Jemu by nikdo nebránil oženit se s ní.“

„Zkorumpovaní kněží,“ vyštěkl William. „Anglie je jich plná. Nesnaž se mi namluvit, že z tvé strany jde jen o ušlechtilé gesto. Toužíš po ní. Můžeš přece pár týdnů počkat.“

„Nebo mohu v příští minutě zardousit kněze.“

„Sigimore,“ napomenul ho Liam ostře a postavil se před něho. Přátelsky se na Williama usmál. „Bratranče, možná je pravda, že Sigimorovy úmysly nejsou tak úplně ušlechtilé,“ řekl gaelsky, „ale to nic nemění na tom, co ti právě sdělil. Harold má skutečně v úmyslu oženit se s touto ženou, aby se mu podle zákona dostalo všeho, co už uloupil, jakmile zabil jejího bratra. Kdyby odstranil z cesty dítě, určitě by se chtěl zbavit i jí. Pokud však bude mít manžela, zhatí se mu jeho plány. Kdyby se jí zmocnil teď, mohl by ji využít. No tak, nestojí dva nevinné životy za malou změnu pravidel?“

„Ano, ale pravidla jsou stanovena z určitých důvodů...,“ začal William, ale zdálo se, že trochu ustoupil.

„Ano, pravidla existují, aby se loupežníci nezmocňovali dědiček a neženili se s nimi proti jejich vůli. Ale tohle není ten případ. Sigimor nezíská manželstvím nic z jejího věna, které je v Anglii.

Pouhé zasnoubení by ji také neochránilo. Jejich manželství potřebuje požehnání Božího sluhu. Jestli cítíš, že musíš dodržet pravidla, dej ohlášky třikrát, jen mezi nimi počkej pár minut. Můžeme taky sepsat manželskou smlouvu, svědkové jsou přítomni.“

William chvíli váhal a pak přikývl. „Udělám to. Mezi ohláškami musím počkat aspoň sedm minut. Liame, ty mi pomůžeš sepsat manželskou smlouvu,“ řekl a vydal se ke kostelu.

„Sigimore,“ řekla Jolena ve chvíli, kdy osaměli, „mám určitý plán. Myslela jsem...“

„Toho jsem se bál,“ přerušil ji Sigimor.

Rozhodla se jeho poznámku pominout. „Nechci se stavět proti tvým včerejším argumentům. Ale naše manželství nemusí být navždy. Pokud zůstane nenaplněno...“ Tiše vypískla, protože ji popadl za ruku a táhl do sadu za kostelem. „Kam to jdeme?“

„Na tiché místo, kde ti mohu v soukromí říct něco, co nemají slyšet ostatní.“

To zní nebezpečně, pomyslela si Jolena, ale neprotestovala. Pokud se mají pohádat o něčem tak soukromém, jako je naplnění jejich manželství, nemusí to slyšet jeho muži. Její plán byl dobrý, ale když se zastavili uprostřed sadu a Sigimor ji chytil do náruče, získala Jolena najednou podezření, že s ním souhlasit nebude. Ráda by věděla, proč tím není zklamána.

„Opravdu si myslíš, že přikývnu a nebudu spát se svojí ženou?“ zeptal se.

Bylo trochu obtížné udržet si zdravé uvažování, když ji držel tak blízko, ale Joleně se to podařilo. „Manželství, které je jednou naplněno, trvá navždy. My se známe jen pár dnů a většinu času jsme strávili na útěku před Haroldem. Možná se k sobě vůbec nehodíme, ale až už jednou budeme sdílet lože, nebude cesty zpět.“ Nebyla to tak docela pravda, ale Jolena by raději odešla od muže, s nímž neprožila svatební noc.

„Ano, já vím. A proč myslíš, že se k sobě nehodíme?“

„Možné to je. Vždyť se neznáme. Jak jsem řekla, prožili jsme spolu jen pár dní a většinu z nich jsme proseděli na koňském hřbetě. Ode dneška za čtrnáct dní můžeš všeho litovat. Proč raději nepočkat a pak neuzavřít řádné manželství?“

„Proto.“

Zvedl ji k sobě a ona ho objala kolem krku, protože se neměla čeho zachytit. Otevřela ústa a chtěla ho požádat, aby ji postavil, ale on ji umlčel polibkem. Jen co jí vložil jazyk do úst, ztratila veškerou touhu protestovat. Když polibek ukončil, Jolena na něm visela jako nejúpornější úponek břečťanu. Zaklonila hlavu, aby mu umožnila další polibek, ale v duchu si ještě přála, aby se jí vrátil zdravý rozum.

„I když se za mě odmítneš provdat, budu mít tohle...“ Sledoval jazykem zákruty malého ouška a cítil, jak se chvěje. „A já myslím, že to víš.“

Věděla to a ptala se, proč se necítí zahanbena. Pravidla chování byla jasná. Žena by si měla udržet ctnost, dokud se neprovdá. Neměla by se v sadu věšet na velkého silného Skota. Ale Jolena nemohla popřít, že Sigimor má pravdu. Ať vdaná, nebo ne, skončí s ním v posteli. Neměla dost síly ani vůle, aby si zakázala něco, co ji tak vzrušovalo. Provádá-li se za něho, aspoň nebude hřešit, pomyslela si, když ji od sebe něžně odtáhl a postavil na nohy. Stále je tu možnost, že odejde do Anglie a tam manželství ukončí, připomínala si.

Když se setkala s jeho pohledem a viděla roztoužené oči, rozhodla se, že se tím už nebude zabývat. Proč by si nemohla urvat trochu štěstí? Proč by si nemohla užít rozkoše, kterou jí poskytne? Pokud se ukáže, že vášeň, kterou jí nabízí, je pomíjivá a mělká, a nebude-li ji k němu vázat nic jiného, může všechno skončit. Zůstanou jí aspoň krásné vzpomínky, k nimž se bude moci upínat, až se vrátí ke starému životu.

„Dobře,“ řekla.

Sotva jí slovo splynulo z úst, popadl ji Sigimor za ruku a rozběhl se ke kostelu. Pár sladkých slov, ujištění, že všechno bude dobré, by bylo na místě, pomyslela si hořce Jolena a snažila se s ním držet krok. Zdálo se jí, že Sigimor se vůbec neumí dvořit ženě. Kromě toho, že je schopen líbat ji tak, až ztrácí vůli. Pochybovala, že je to jen kvůli tomu, že prchají před Haroldem, a že Sigimor má tudíž na správné dvoření málo času.

Doběhli ke kostelu a kněz právě otevřel dveře a pozval je dovnitř. Když před ním poklekli, napadlo ji, že ostatní stojí za nimi. Píchlo ji

u srdce nad tím, že jediný člen její rodiny, který se účastní její svatby, je Reynard. Malý chlapec, jenž ještě nechápe důležitost okamžiku. Odříkávala svatá slova manželského slibu a bojovala s pocitem viny, protože byla pevně přesvědčena, že manželství anuluje, až bude Harold poražen. Pokoušela se mírnit strach z toho, že lže Bohu, a říkala si, že jestli neuvidí naději na dobré manželství, ukončí je.

Jakmile oba odříkali manželský slib a kněz jim požehnal, odvedl ji Sigimor k malému stolku u zdi.

„Tady je manželská smlouva,“ řekl a ukázal na dokument. „Podepiš se dole.“

Jolena přikývla a začala číst.

„Co to děláš?“ zeptal se Sigimor.

„Čtu si manželskou smlouvu,“ odpověděla trochu překvapeně Jolena. Smlouva se jí zdála příliš jednoduchá.

„Je to v latině.“ Sigimor se zamračil.

„Všimla jsem si.“

Když Sigimor překonal ohromení z toho, jak vzdělanou ženu má, pocítil roztrpčení nad tím, jak pečlivě ji pročítá. „Nemáš nejmenší důvod ji tak řádně studovat. Myslíš si snad, že jsem tě chtěl podvést?“

„Ne, to jistě ne, ale Petr vždycky trval na tom, že člověk by si měl přečíst dokument co nejpečlivěji, než na něj přiloží svoji pečeť. Říkal, že bez ohledu na to, jak jsou obě strany poctivé, a bez ohledu na to, jak jeden druhému věří, může při zápisu dojít k omylu nebo je použita nepřesná formulace, která změní celý význam. Také říkal, že lidé, kteří úmluvu podepsali, nemusí omylu zneužít, ale může to udělat někdo třetí.“

Jolenino okamžité ujištění, že ho nepodezírá z podvodu, posílilo Sigimorovo sebevědomí. Souhlasil s tím, že ji Petr dobře připravil do života. Když viděl, že Liam s Williamem smlouvu také důkladně pročítají, věděl, že Petrova rada byla moudrá. Jolena přece nemohla vědět, jak precizní je Liam při sepisování jakýchkoli listin. Když se sklonila k podpisu, díval se jí přes rameno a oči se mu rozšířily překvapením.

„Jolena Ardelis Magdalen Isabeau deLacy Gerard Cameronová? Proboha, to jméno je delší než ty.“

„Matka se cítila povinná uctít jím velkou část svojí rodiny,“ odpověděla Jolena. „Petr na tom byl stejně.“ Krátce se usmála na Reynarda. „Jeho žena naštěstí neměla podobné snahy. Reynard je pojmenován jen po svých dvou dědečcích. Takže se jmenuje Reynard Henry Gerard. Pár našich příbuzných nesouhlasilo; zdálo se jim, že takhle krátké jméno působí velmi obyčejně, ale Petr je vždy usadil. Říkal, že jen málokdo je bude považovat za obyčejné, až Reynard dospěje a k jeho jménu přibude titul hraběte z Drumwiche a barona z Kingsley.“

Sigimor se podíval na malého chlapce, který si povídal s dospělými muži. „Je to trochu velké břemeno na malého chlapce s útlými ramínky.“

„Ano, a bude ještě větší, protože po rodině matky mu přísluší i další tituly, pokud někdo z příbuzenstva nebude mít brzy syna.“

„Ale Harold by snad nemohl o pozemky a majetky žádat v případě chlapcovy smrti, nebo ano?“

„Ne, protože nemá s rodinou Reynardovy matky pokrevní svazky. Nejsem si jistá, jestli ví o všem, co Reynardovi přísluší. Možná by to změnilo jeho temné plány, které s chlapcem má. Jako poručník by měl přístup k veškerému bohatství, jež tyto nemovitosti představují. Navíc asi neví, jak důležitý je Reynard pro rodinu jeho matky, protože se velmi snažil překazit mi možnost poslat jí zprávu o tom, co se stalo.“

„Reynardův poručník bude vybírán velmi pečlivě.“

„Ano, ale bojím se, že já při tom nebudu mít slovo.“

„Dobře, teď se o to starat nemusíme.“

Přikývla a podívala se na Sigimora. Bylo trochu obtížné přijmout skutečnost, že je vdaná. Nevyměnili si prsteny a nebude svatební hostina. Za pár minut sednou na koně a pojedou až do západu slunce. Netušila, jestli stráví svatební noc v řádné posteli.

Vtom ji obklopili Sigimorovi bratři a bratrance, přivítali ji do rodiny a jeden po druhém ji srdečně políbili. Jejich dobrá nálada trochu zmírnila její zmatek a náznak smutku, které stěží překonávala. Když ji Liam objal a přitiskl své rty na její, ucítila, jak se jí kolem

pasu ovinula silná paže. Vyjekla překvapením, ale vzápětí ji kdosi vytrhl z Liamova objetí.

„Nebudeš líbat moji ženu,“ houkl Sigimor, vzal Jolenu za ruku a zamířil ke dveřím kostela.

„Jen jsem ji vítal do rodiny,“ odpověděl s úsměvem Liam. „Je přece starým zvykem políbit nevěstu.“

Sigimor jeho slova velmi nevrle odbyl a doporučil Liamovi, jak má s tímto zvykem naložit. Jolena se začervenala, ale přesto jí bylo do smíchu. Její novomanžel opravdu lpí na tom, co je jeho. Nebyl to sice přesvědčivý důkaz hlubšího citu, ale když se tato vlastnost přidá k citu, jež k ní choval, pocítila Jolena záblesk naděje.

Sigimor jí pomohl umístit Reynarda do závěsu a posadil ji s ním na koně. Chvilí podržel její ruku ve své a zamračil se. „Nevěsta by měla mít prsten.“

„Na tom nezáleží,“ řekla. „Když nám Harold dýchá na krk, nejsou takové věci důležité.“

„Budeš ho mít, jakmile dorazíme do Dubheidlandu.“

Políbil ji na prsteníček, kde měla mít manželský prsten, a vyhoupl se na koně. Jolena v duchu zavrtěla hlavou. Nikdy by ji nenapadlo, že by Sigimora mohla trápit taková drobnost, ale bylo zřejmé, že ho trápí. Všichni říkají, že je složité porozumět ženám, pomyslela si a pobídla hřebce do cvalu, aby se zařadila vedle Sigimora. Během jízdy doufala, že bude mít dost času na promýšlení komplikovaného problému. Snad nestráví každou minutu tím, že si bude dělat starosti se svatební nocí.

Jolena se dívala na novomanžela a snažila se nepolknout nahlas. Když zapadalo slunce, zastavili se ve vesnici. Sigimor rychle zajistil ubytování, teplou koupel a jídlo a požádal bratra Taita, aby se v noci postaral o Reynarda. Vykoupali se a snědli večeři a pak se Jolena svlékla do košile a vklouzla pod pokrývku. Sigimor teď stál u postele zcela nahý a byl připraven jít k ní.

Nevěděla, kam by stočila pohled. Bylo na co se dívat. Jolena ještě nikdy neviděla nahého muže a byla zvědavá, ale vůbec ji to neuklidňovalo. Chystá se ulehnout v loži vedle ní a bude s ní naplňovat jejich manželství. Jolena si velice přála, aby teď věděla,

jak se to dělá. Měla pocit, že se to týká toho velkého orgánu trčícího mu z klína, a tato myšlenka ji poněkud zneklidňovala.

Když si ho prohlížela a vyhýbala se přitom pohledu na klín, uznávala, že je krásný. Samý pevný hladký sval a dobře stavěné tělo. Na široké hrudi měl ostrůvek tmavorudých chloupků; pokračovaly pak ve formě cestičky od pupku dolů, kde se rozrůstaly do hustých kudrn kolem vyčnívajícího orgánu. Jolena rychle přejela pohledem jeho dlouhé dobře tvarované nohy a všimla si, že je má také porostlé chloupky. Přinutila se mu znovu pohlédnout mezi nohy a začervenala se. Ta věc se jí nezdála tak děsivá, když se k ní při objímání tiskl, ale to byli oblečení. Vždyť muži nechodí po světě s takhle vztyčeným údem! Byla si jista, že by si toho všimla.

Sigimor si vzdychl, protože cítil, jak pod jejím pohledem mohutní. Věděl, že je panna a že se bude muset pohybovat pomalu a něžně, až mezi nimi dojde ke spojení. Bylo mu jasné, že byla pannou dobře střeženou. Měl naléhavý pocit, že by jí měl vysvětlit, co ji čeká. Milování bude vyžadovat mnohem víc trpělivosti a jemnosti, než měl. Ale bude to stát za to, pomyslel si a vklouzl k ní pod pokrývku.

„Co je to?“ zeptal se a začal jí rozvazovat košili.

„Košile,“ odpověděla. „Oděv, který nosí ženy pod šaty. Tvrdil jsi, že máš dost zkušeností. Copak jsi nikdy nesvlékal...“ Větu nedokončila, protože jí přetáhl košili přes hlavu.

„Žena nemusí mít v posteli košili,“ řekl a odhodil vzácný dárek na zem. „Manželky uléhají k manželům nahé.“

„A proč potom mnohé ženy utrácejí peníze za krásně vyšívané košile zdobené krajkami a stuhami?“ zeptala se.

„Tohle jsem nikdy nechápal. Možná tím chtějí dát mužům najevo zájem. Pak stejně skončí oba nazí.“

Joleně se to všechno zdálo zvláštní. Leží nahá v posteli s velkým nahým mužem a musí se krotit, aby se nerozesmála. Sigimor byl vzrušený a svit v jeho očích jí řekl, že její náladu chápe. Neulehčí mu jeho úkol smíchem, rozhodla se.

„Děvče,“ řekl tiše a lehce ji políbil na rty. „Neublížím ti.“ Pousmál se. „Možná jen trochu, ale to je úděl daný přírodou a proti tomu nemůžu nic dělat. Ale bude to takové jen poprvé, víš?“

„Už ani slovo.“ Sigimor se zatvářil tak překvapeně, že se musela usmát. „Mrzí mě to. Myslím, že mě chránili až moc. Nikdy jsem neměla před svatbou, takže mi žádná žena nesdělila, co se odehrává v manželském loži. Asi bude nejlepší, když se do toho pustíš. Budu učenlivou začkou.“

„To zní dobře.“

Sigimor se na ni chtěl jen dívat, chtěl si užívat pohledu na její nahé tělo. Toužil okusit její měkkou světlou kůži, líbat ji od rtů až po konečky prstů na nohou a zpět. Snil o spoustě věcí, které s ní bude dělat v posteli, ale na splnění těchto snů musí počkat. Tentokrát se bude muset sklonit před její nevinností, bude muset mít na mysli její stydlivost a nezkušenost, až se pokusí probudit v ní vášeň. Mohl jen doufat, že ji vzruší natolik, že porušení panenství pocítí jen nepatrně.

Políbil ji a pak ji líbal znovu a znovu, až se k němu přitiskla.

V duchu děkoval bohu, že jeho malá žena se tak snadno vzruší a jeho polibky ji tak rozpalují, a snažil se toho využít. Začal ji hladit a při každém zachvění jejího těla ji políbil. Když zjistil, že je připravena k dalšímu kroku, modlil se, aby neobjevil něco, co povzbudí její vášeň, protože si nebyl jist, jak dlouho by vydržel u předešly.

Jolena mu projela prsty husté měkké vlasy a on ji políbil na prohlubeň mezi ňadry. Jolenu překvapilo, že velký muž se silnýma rukama se jí dokáže dotýkat tak něžně. Připadalo jí, že na těle nemá jediné místo, jež by se pod jeho doteky nechvělo. Pociťovala téměř bolestné napětí a věděla, že po jeho dotecích touží. Když jí olízl místečko mezi ňadry a zároveň obě něžně hladil a lehce ji přejížděl dlaněmi po bradavkách, slyšela Jolena samu sebe, jak vydává zvláštní úpění.

„Sigimore,“ zamumlala a v hlase jí zněla prosba. Nevěděla však proč. „Měla bych cítit touhu?“

Měkká kůže, chuť jejích úst a tiché slastné úpění ho přivádělo k šílenství. Netušil, zda zvládne rozhovor a odpovědi na otázky, zejména ne poté, co objevil, jak citlivá má ňadra. Zvedl ruce a hleděl na tuhé růžové bradavky a rozechvívalo ho pomyšlení, že vidí další známku její probuzené vášně.

„Ano, měla bys cítit touhu, stejně jako já.“

Jolenu vzápětí zaskočilo vlhké teplo jeho úst, jež obklopilo ztuhlou bradavku, a překvapeně rozšířila oči. Vnímala jeho jazyk, jenž dráždil citlivé místo, a musela se k němu přitisknout. Jakmile ji začal sát, rozechvívaly ji pohyby jeho úst až někde hluboko uvnitř. Tlumená slova o odvaze, jež šeptal proti jejímu hrdlu, jí zněla v mlze vášně jako nesrozumitelné mumlání, ale vzrušovala ji téměř tak jako polibky. Najednou ji pohladil po břiše a Jolena se zachvěla slastí. Chtěla mu laskání oplatit, ale on se jejím dotekům bránil, kdykoli se pokusila posunout ruce z jeho zad a paží. Tělem mu probíhalo jemné chvění a vědomí, že to způsobuje ona, jen posilovalo Joleninu touhu.

Náhle jí jeho ruka vklouzla mezi stehna a ohromená Jolena se napjala. „Sigimore?“

„Ach moje malá ženo, tohle je dovoleno. Copak necítíš, jak tvoje *belle-chose* vítá manželův dotek?“

Sigimor cítil, jak se při laskání otevírá, a pomalu do ní vsunul prst. To pro něho bylo málem osudné. Vlhké teplo jejího klína téměř způsobilo, že ejakuloval na prostěradlo jako nezkušený hoch. Posledními zbytky vůle si udržel sebeovládání, políbil ji a dál ji dráždil prsty, aby ji co nejrychleji připravil na spojení. Opět děkoval bohu, že jeho žena je od přírody tak vášnivá.

S obavou, aby správně odhadl její schopnost ho přijmout, začal pomalu vstupovat do jejího těla. Musel zatnout zuby, protože bojoval s touhou spojit se s ní rychle a dostat se co nejhlouběji. Ovinula ho pažemi i nohama a skoro ho zbavila sebeovládání. Cítil, jak se mu její panenství vzdává, a na chvíli ustal, aby si Jolenino tělo zvyklo na jeho vpád. Protože byl zcela zaujat snahou vydržet co nejdéle, chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že tělo jeho ženy se vzdalo nevinnosti docela snadno. Jen se tiše zajíkla a trochu sebou trhla.

„To je všechno?“ zeptala se Jolena a upřímně doufala, že bude následovat ještě něco, protože touha a chtíč v ní stále přetrvávaly. „Říkal jsi, že to bude bolet, ale já jsem pocítila jen mírné píchnutí.“

Kdyby měl dost sil, asi by se rozesmál. „Ne, ještě jsme neskončili. Jsi šťastná žena. Brány tvého těla střežící nevinnost nebyly uzavřeny příliš pevně.“

Začal se v ní pohybovat a Jolena už nechtěla hovořit. Přimkla se k němu a rychle se přizpůsobila jeho rytmu. Pojednou vnímala, že

touha a chtíč se v ní začaly stáčet do pevného uzlu právě v místě, kde se jejich těla spojila. Právě když ho chtěla požádat, aby s tím něco udělal, uzel se roztrhl a vyslal do jejího těla vlny oslepující slasti. Vzdáleně vnímala, že Sigimor se v ní několikrát pohnul, pak vykřikl její jméno, napjal se a zalil její lůno teplým proudem. Prudce ho přitiskla k sobě a on se na ni zhroutil. Třásl se stejně silně jako ona.

Když se Sigimor o několik minut později vymanil z jejích paží a vrátil se s vlhkým hadříkem, jímž jí otřel intimní partie, byla Jolena ještě ve slastném omámení. Pak si k ní lehl do postele a objal ji. Jolena se k němu ochotně přitulila. Sigimor ji hladil po zádech a ona vzdychala slastnou únavou.

„Svatební noc není tak mučivá, jak jsem se domnívala,“ zamumlala a cítila, jak ji zmáhá spánek.

Sigimor se usmál a políbil ji na temeno. Vnímал, jak její tělo ochabuje. Byl nesmírně šťasten, že jí přinesl takovou slast už při prvním milování, ale že to nebyla muka? Zbavit svou ženu panenství byla ta nejnáročnější a nejvíc vysilující činnost, jakou kdy dělal. Také mu poskytla nejsilnější erotický zážitek, jaký kdy zažil. Přivinul se k ní a ze srdce si přál, aby se rychle zotavila. Brzy zjistí, že její manžel je velmi žádostivý muž.

9. kapitola

Jolena se probudila sama. Rozhlédla se po místnosti, ale Sigimora nikde neviděla. Na okamžik se zamyslela a ptala se sama sebe, zda se jí včerejší den a dnešní noc jen nezdály. Když ze sebe setrásla clonu snů, musela se své bláhovosti usmát. Mírná bolest byla dostatečným důkazem nejen toho, že se provdala za Sigimora, ale že se opravdu stala jeho ženou.

Měl mě probudit polibkem, a ne mě nechat samotnou v chladné posteli, pomyslela si trochu rozzlobeně, vyklouzla zpod přikrývky a popadla košilku. Její zlost však rychle pominula. Jakmile se schovala za paraván, umyla se a dobrá nálada se jí vrátila. Pronásleduje je Harold, proto není čas na něžnosti a snění v náruči novomanžela. Už to, že mohla spát pár hodin po úsvitu, byl dost velký dar, zejména když věděla, že Sigimor je pevně rozhodnutý dovést všechny co nejrychleji za bezpečné hradby Dubheidlandu. Čichla si ke košili a pokrčila nos, protože zachytila jemný pach koní. Rozhodla se, že si ji nebude oblékat na umyté tělo, a rychle ji vymáchala ve velkém vědru, kde se předtím umyla, a pak ji přehodila přes židli před krbem. Právě když si začala vybalovat z vaku čistou košili, uslyšela cvaknout kliku. Rychle skočila do postele a košili si přidržela pod krkem. Do pokoje vstoupil Sigimor s jídlem a nápoji na podnosu.

„Ach, tohle manžel vidí rád,“ řekl Sigimor a zavřel za sebou dveře. Přistoupil s podnosem k hrubě opracovanému starému stolu vedle postele. „Těší ho, když na něho čeká v posteli nahá žena.“

V Joleně se probudil hněv, ale rychle ho překonala. Naučila se už čekat na záblesk v jeho očích, kdykoli řekl něco urážlivého. A teď tam byl. Podezřívala ho, že svá slova, sice pravdivá, vyslovil proto, aby ji popíchl. Teď čekal, jak se zachová.

„No, tahle nahá žena má větší zájem o chleba se sýrem, který jsi přinesl,“ odsekla.

„Jistě. Raději něco sněz. Budeš potřebovat sílu.“ Položil jí podnos do klína.

Tak hodně se snažím přistoupit na jeho hru, uvažovala a vzala si chléb. Poprvé si kousla a všimla si, že se Sigimor svléká.

„Co to děláš?“

„Budu taky nahý.“

Zhluboka se napila moštu, aby se zbavila sousta chleba, které jí uvízlo v hrdle. „Ty se vůbec nestydíš, že?“

„Málo. No, vlastně dost na to, abych se nepředváděl před celým světem. Všimla sis, že jsem se oblékl, než jsem opustil ložnici, ne?“

„To je od tebe velice taktní. Myslím, že zdejší vesničanky jsou tvojí zdrženlivostí zklamány.“

Bylo obtížné neusmát se, když viděla, jak mu zrůžověly tváře. Sigimorův nedostatek rezervovanosti zřejmě nepocházel z marnivosti. A mohl by být marnivý, pomyslela si, když si ho prohlédla. Sigimor je opravdu velkolepý muž. Když odhodil poslední kus oděvu, upřela pohled do jeho klína a zjistila, že ji už neděsí tak jako včera večer. Dnes ráno se jí naskytl úplně jiný pohled. Jolena si právě říkala, že včera asi musela mít dost pocuchané nervy, když se jí jeho mužství zdálo tak impozantní. Vtom se však začalo zvětšovat. Oči se jí rozšířily překvapením nad tím, jak rychle se jeho velikost měnila.

Sigimor se při pohledu na její udivený obličej málem rozesmál. „Drž ten tác, manželko!“

Jolena se rychle vzpamatovala z proměny jeho těla a sevřela podnos oběma rukama. Sigimor se sehnul a vlezl do postele. Pokrývka, kterou si Jolena starostlivě tiskla pažemi k tělu, z ní najednou sjela a Sigimor si jí zahalil spodní část těla. Jolena si byla jistá, že to udělal schválně, ale věděla, že dlouhé vlasy jí slouží jako závoj. Přesto bojovala s rozpaky. Sigimor jí věnoval pobavený úsměv a vzal si kus chleba a sýr. Jolena se na něho zamračila tak přísně, jak jen dokázala. Sigimor možná neuznává zdrženlivost, ale ona nemůže tak snadno odhodit stud, k němuž byla celý život vedena. Jolena tušila, že mnozí lidé by byli ohromeni faktem, že je se Sigimorem nahá v posteli, přestože už jsou manželé. Začínala nabývat přesvědčení, že je možná dobře, že jí před svatbou neradila žádná matrána.

„Kdy vyjedeme?“ zeptala se.

„Později. Až po poledni,“ odpověděl. „Poslal jsem chlapce ven, aby zjistili, kde je Harold.“

Jolena se musela pousmát nad tím, že nazval vysoké a silné Camerony *chlapci*, ale pak ji napadlo, co je se synovcem. „A kde je Reynard?“

„S dětmi hostinské a s Davidem. David sice není tak dobrý ve stopování jako ostatní, ale s dětmi to umí. Také se o něm říká, že dokáže vycítit nebezpečí ve větru.“

Sigimor se opřel o loket a pomalu jel prstem po Jolenině páteři. Usmál se, když se zachvěla a na kůži se jí objevily pupínky husí kůže. Posunul se za ni, uchopil vlasy, které měla na zádech, a přehodil jí je přes rameno. Políbil ji vzadu na šíji a přitom jí hladil boky. Na chvíli se zastavil u útlého pasu. Pak jí posel polibky záda i ramena a užíval si přitom vůně hladké kůže. Vklouzl jí rukou pod vlasy a velmi něžně stiskl ňadro. Prsty i dlaněmi hnětl a hladil drobná prsa, dokud jejich bradavky neztuhly a nezačaly se tisknout k jeho rukám se svůdnou naléhavostí.

Když ji pustil, Jolena si povzdychla na protest a pak překvapeně zamrkala, protože náhle byl před ní, uchopil tác a postavil ho na stůl. „Je ráno,“ řekla, jakmile ji položil na záda a stáhl z ní pokrývku.

„Ano a já velmi toužím vidět tě za denního světla,“ řekl a posadil se obkročmo na ni.

Horko, které mělo kořeny v jejích rozpacích, se pod jeho pohledem brzy změnilo v plamen touhy. Věděla, že je drobná a že nemá křivky, po nichž muži touží. Ale když se na ni díval roztoužený Sigimor, připadala si svůdná, žádoucí, a dokonce krásná. Jakmile se sehnul a políbil ji na břicho, zajíkla se. Zatímco ji líbal a laskal jazykem její tělo, hladila ho po zádech a ramenou. Její prsa toužila po polibcích a slyšela samu sebe sténat, sotva se k nim sklonil. Jediná noc v jeho pažích ji změnila v nestydu, pomyslela si s úžasem.

Sigimor jí vsunul ruku mezi stehna, aby ji polaskal, a Jolena sebou jen mírně trhla a pak se mu poddala. Pocity, jež v ní probudil, byly prudké a nádherné. Bylo to trochu vyzývavé, protože i když byl jejím manželem, znali se jen pár dní. Pak vklouzl prstem do ní a ona už se nestarala, jak dlouho se znají. Jeho doteky způsobily, že se cítila divoká a nespoutaná a brzy se pod jeho rukama prohnula, jak její tělo prosilo o radost, kterou jí mohl poskytnout. Jolena si

uvědomila, že si přeje, aby se jejich těla opět spojila, chtěla ho cítit v sobě, ale nemohla ze sebe vypravit slova, jimiž by mu to dala najevo.

„Jak jsi přizpůsobivá,“ vzdychl Sigimor a polaskal jí ústa krátkým polibkem. „Jsi tak rozvášněná, vlhká a vstřícná.“

„Zdá se, že váháš mé vstřícnosti využít,“ řekla ochraptělým hlasem. „Myslím, že si se mnou pohráváš.“

„A taky se sebou. Avšak odkládání zvyšuje slastný prožitek.“

„Nejsem si jista, že slastnější milování přežiji.“

„Já taky.“

Když do ní náhle pronikl, vykřikla potěšením a překvapením. Přitiskl čelo na její, zavřel oči a zůstal chvíli bez pohybu. Jolena přemýšlela, zda si stejně jako ona užívá pocitu, že jsou teď spojeni v jedno. Objala ho pevně pažemi i nohama a Sigimor otevřel oči a zadíval se do jejích. Jolena po něm zatoužila ještě silněji, když spatřila, jak mu vášní potměly.

„Byla jsi stvořena pro tohle, má Joleno,“ řekl a začal se pohybovat. „Byla jsi stvořena pro mě. Hodíš se ke mně dokonale,“ zašeptal proti jejím rtům a pak ji políbil.

Pohyboval jazykem ve stejném rytmu jako tělem a Jolena měla pocit, že zešílí touhou. Sklouzla mu rukama na záda a pak až na svalnaté hýždě. Prohnula se a sevřela ho silně v tiché snaze dostat ho do sebe hlouběji. Toužila, aby se pohyboval rychleji a aby tím uvolnil vzrůstající křeč, již cítila uvnitř.

Sigimor vnímal, jak se její tělo zachvívá. Její hlas, ochraptělý vášní a křičící jeho jméno, to, jak mu bušila patami do stehů a jak ho svými horkými stehny silně sevřela, ho uvrhlo do propasti vášně vteřinu po ní. Zhroutil se na ni, ale mírně se přitom odklonil na bok, aby ji nezatížil celou vahou.

Vášeň, jíž ho obdarovala, byla úchvatná. Třebaže po ní silně toužil a ona odpovídala na jeho polibky vstřícně a ochotně, neočekával, že slast při milování bude tak intenzivní a uspokojení tak dokonalé. Nečekal, že Jolena bude prožívat stejně prudkou vášeň jako on. Když se toho rána probudil, ptal se sám sebe, co spolu v noci prožili. Sílu prožitku přičítal jejímu panenství, pomyšlení, že je prvním mužem, jenž ji miluje, a také délce čekání na milostný akt. Teď byl moudřejší a pocit, že byli stvořeni jeden pro druhého, byl

stále silnější. Sigimor si jen nebyl jist, zda Jolena chápe důležitost toho, co mezi nimi vzplanulo. Bude si muset promyslet, jak jí dát najevo vzácnost toho, že si při milování tak vyhovují a co to znamená. Vykrouzl z postele a přinesl vlhký ručník.

Jolena byla tak zmalátnělá milováním, že jen zamrkala, když ji jemně otíral mezi stehny. Jakmile se Sigimor vrátil do postele a objal ji pažemi, unaveně se na něho položila. Netušila, zda je dobré, že manžel se dokáže tak rychle vzpamatovat; mnohem rychleji než ona. Možná je to tím, že je mnohem větší a silnější než ona a je také zvyklý na touhu. Nemohla se však zbavit strachu, že on neprožíval vášeň tak hluboce a všestranně jako ona. Jeho polibkům a dotekům odpovídala každá součást její osobnosti – srdce, mysl i tělo. S nevolí pomyslela na to, že on reaguje jen jednou částí, ať už jí poskytla jakékoli potěšení.

„Nemohu uvěřit, že jsme to dělali za denního světla,“ zamumlala.

Sigimor se usmál. „Za denního světla, v temnotě noci, při úplňku, na podlaze, na stole, ve velké síni, na židli... Uf!“ Chytil malou pěst a políbil jí klouby prstů jeden po druhém. „Nedělej si starosti. Děkuj Bohu, že jsi nevěděla vůbec nic o tom, co se děje mezi mužem a ženou v posteli a že ti žádná matrána nenaplnila hlavu nesmysly. Vedlo by to jen k tomu, že tvá manželská postel by byla chladná a prázdná jako její.“

„Myslíš, že tohle dělají? Zdá se mi to neuvěřitelné.“

„Možná se mýlím, ale když pomyslím na to, co prý vyslechly některé dívky... Nemůžu si pomoci, ale myslím, že se nemýlím.“

„A jak víš, co povídají matrány dívkám?“

„Od sestry Ilsy. Slyšela něco takového od přítelkyně, která měla před svatbou. Jistá žena dívku poučovala a Ilsa to všechno vyslechla s ní. Říkala, že ještě nikdy jí nikdo nedal takové rady. Žena tvrdila, že všichni muži jsou velcí svůdníci a sprostáci, kteří napovídají dívkám plno lží, pokud jim vůbec něco řeknou, Ilsa však té ženě nevěřila a také nevěřila tomu, že by muži ženám lhali.“

Jolena chvíli uvažovala a pak přikývla. Představila si, jaké muselo být pro dívku vyrůstat uprostřed samých mužů. Ale protože už poznala některé příslušníky rodu Cameronů, chápala dívčino přesvědčení, že by jí nelhali.

„Takže přišla za mnou a na všechno se mě zeptala,“ pokračoval.

Jolena zvedla hlavu z jeho hrudi a ohromeně se na něho podívala.
„Ona se ptala na tak intimní věci *tebe*?“

„A koho jiného se měla zeptat? Já jsem ji vychovával od útlého věku. Osířela v devíti nebo desíti. Ano, byla úplně sirotek, protože vlastní matka jí zemřela a další žena mého otce se nezajímala o děti z předchozího manželství. Abych řekl pravdu, otec měl na ženy smůlu. Pochoval čtyři manželky, a ačkoli k němu byly laskavé a porodily mu hodně dětí, nebyly příliš dobrými matkami.“

„Ach, to je smutné. Já si vzpomínám na matku mlhavě. Některé vzpomínky jsou špatné. Matka se spíš zajímala o to, co dělá můj otec, než aby se starala o mě.“

„Některé ženy si myslí, že na výchovu dětí jsou chůvy, že?“

Jolena pomyslela na ženy z rodiny a na to, jak vychovávaly své děti, a musela s ním souhlasit. „Tak jaká je ta rada, která tak trápila tvoji sestru?“

Sigimor hladil Jolenu mimovolně po zádech a užíval si toho, že ho opět začíná zalévat touha. Odpověděl: „Ta žena věděla, jak dojde ke spojení muže a ženy, ale nic víc. Protože Ilsa byla vychována s mnoha bratry a bratrance, nebyla tak střežena, jako jsi byla ty, a něco o tom už věděla. Spíš ji tedy překvapilo, co jí žena řekla potom.“

Jolena sevřela jeho tvář do dlaní a zadívala se na něho. „Začínám si myslet, že se ti to nechce dokončit.“

„No, nejsem si jistý, jestli chci, abys ta podivná pravidla slyšela. Aby sis je třeba nevzala k srdci.“

„Myslím, že na to je už pozdě. Probudil jsi moji zvědavost. Tak do toho!“

„Muž a žena nesmějí být nazí.“

Protože Jolena měla stydlivost hluboce zakořeněnou v srdci i v mysli, nepovažovala toto pravidlo za přehnané, ale vzhledem k tomu, jak jí připadalo příjemné dotýkat se jeho kůže, věděla, že by je porušila.

„Ne, přestože se červenám, jsem s tebou raději nahý.“

Sigimor se uvolnil a jeho obavy se začaly rozplývat. „Žádné doteky nad pasem a pod ním.“ Sklouzl jí rukou na zadeček a něžně ho stíkl. Líbilo se mu, jak mu vyplňoval dlaně, a zejména to, že se k

němu hned přitiskla. „V ložnici musí být úplná tma a manželé musejí být přikrytí pokrývkami. Nejlepší je, když žena zavře oči, aby náhodou nezahlédla nepatřičnou část manželova těla. Je dovoleno pár polibků, ale žena musí mít rty sevřené jako dáma a nesmí dovolit, aby jí muž vsunul jazyk do úst.“

„Ach, proboha,“ zamumlala Jolena a nechtěla ani pomyslet na to, jak by byla ochuzena, kdyby se řídila tímto pravidlem. „Tak co vlastně má žena *dělat*?“

„Vydržet.“

Jolena zavrtěla hlavou napůl nevěřičně a napůl odmítavě. Jestli tohle byla rada, kterou dávaly matróny nevěstám, není divu, že tak mnoho manželství se změnilo jen v chladný svazek založený na bohatství, pozemcích a moci. Na kratičký okamžik se cítila hloupě kvůli tomu, že chtěla od Sigimora víc než vášeň. Alespoň tu spolu sdíleli. Pak v duchu zavrtěla hlavou. Není na tom nic špatného, chceli nejbohatší možný svazek. Bude aspoň doufat, že její manžel bude chtít totéž. Obávala se, že k němu cítí mnohem víc. Tím se určitě dá vysvětlit, proč kvůli němu šílí touhou, dokonce i když byla tak přísně vedena. Věděla, že s ním poruší všechna pravidla. Cítila lítost s ženami, které žily podle těchto tvrdých příkazů. Jejich zdrženlivost a cudnost byly možná zachovány, ale ony ztrácely víc, než získávaly.

Vždyť starší ženy, které jsou určitě moudré, měly říct mladým nevěstám, jak se oddat manželově vášni a jak získat jeho lásku. Tady spíš měly poradit. Fakt, že tak zoufale toužila, aby se o ni Sigimor zajímal, dokonce aby ji miloval, Joleně naznačoval, že už ji chytil do tenat, třebaže ještě neměla název pro to, co cítila.

„No, děvče vydržíš ještě něco?“ zeptal se Sigimor a políbil ji na hrdlo.

Potěšena tím, že ji vytrhl z nepříjemných myšlenek, zavzdychala rozkoší. Sigimor ji políbil na ušní lalůček. „Pokud budu muset,“ zalkala hlasem mučednice.

„Slíbila jsi, že mě budeš poslouchat.“

„Myslím, že jsem teď moc neprotestovala.“

Sigimor chtěl něco říct, ale ozvalo se zabušení na dveře a David vykřikl jeho jméno. Jolena rychle vyskočila z postele a rozběhla se za

paraván. Cestou chňapla po oblečení. Sigimor si natáhl kalhoty a pozval Davida dál.

„Harold je nám v patách,“ hlásil David, sotva vešel do pokoje. „Liam, Tait a Marcus se právě vrátili.“

Sigimor zaklel a začal se oblékat. „Jak je daleko?“

„Blízko. Liam už připravuje koně a ostatní balí věci.“

„Běž za nimi!“ nařídil Sigimor. „Vezměte chlapce a jed'te. Míříme na Scarglas. Setkáme se tam.“ David otevřel ústa, aby něco řekl.

„Běž!“

Jolena vystoupila zpoza paravánu a stahovala si tkanice živůtku. Slyšela, jak se David vyřítil z pokoje. „Sigimore,“ začala.

„Ne, děvče, o tomhle se nebudeme přít. I když si pospíšíme, velký náskok nezískáme. Liam se hned po návratu začal připravovat k odjezdu, a to znamená, že je Harold velmi blízko. Kdybychom otáleli, je možné, že projede vesnicí, aniž bychom si ho všimli. Nemáme čas zjistit, jak daleko je a proč Liam tak spěchá. Domnívám se, že Liamův spěch vychází ze skutečnosti, že Harold má s sebou už *všechny* muže. Pokud budeme mít štěstí, odjedeme, aniž nás spatří. Pokud ne, můžeme alespoň odlákat Harolda od ostatních. Ano, unaví sebe i koně, když nás bude pronásledovat, a chlapce zatím bezpečně dopravíme do Scarglasu. Harold neprorazí přes území mých bratranců MacFingalů.“ Vstal, aby jí pomohl s oblékáním.

„Jsi si jistý?“ zeptala se Jolena ustrašeně. „Harold už dokázal, že je chytřejší a rychlejší, než jsem si myslela. Věděla jsem, že je prohnáný, ale netušila jsem, že nakonec před ním budeme prchat.“

„To budeme.“ Sigimor spletl Joleně vlasy, zatímco ona si svazovala tkanice. „MacFingalům můžeme věřit. Teď nemám čas vyprávět ti o nich, ale moji bratraci se naučili sledovat nepřítel. A co se týče mazanosti, přelstí je málokdo. Jsou schopni ukrást tělo z rakve ve chvíli, kdy ji příbuzní zemřelého nesou k hrobu.“

„Nejsem si jistá, jestli se po takové chvále s nimi chci setkat.“

Sigimor vzal její věci, chytil ji za ruku a spolu vyšli z pokoje. „Ano, možná jsou trochu zvláštní, ale muži jsou to výborní.“

Hostinská už na ně čekala pod schodištěm a podala Joleně meč s vodou a váček s jídlem. „Koně máte připravené. Čekají za kuchyní.“

„Kdyby se ten muž po nás ptal...“, začal Sigimor.

Žena si zkřížila ruce na velkých prsou. „Och, jako kdybych já chtěla říct nějakým protivným Angličanům, kam prchli tak příjemní a stateční hoši. Jsem na vaší straně. Ten hezký chlapec mi zaplatil až moc. Bůh vás provázej.“ Ukázala k zadnímu východu z hostince.

Sigimor za sebou táhl Jolenu, která skoro běžela, jak se s ním snažila udržet krok. Koně čekali tam, kde hostinská řekla. Sigimor upevnil vaky k sedlům a Jolena nasedla. Soustředila se na těžkou jízdu, která ji čekala. Byla dobrou jezdkyňí a cítila, že zpočátku bude Sigimorovi stačit. Ale trochu pochybovala o tom, zda vydrží celou dlouhou a namáhavou cestu. Dokonce i po několika dnech v sedle, kdy už si zvykla, měla obavu, že bude Sigimora brzdit, budou-li muset před Haroldem prchat mnoho mil.

Sigimor nasedl na koně a vyjel na cestu, která se vinula kolem hostince. Jolena se držela za ním. Všimla si, že Sigimor se obezřetně rozhlíží a pátrá po Haroldovi a jeho mužích. Dojeli k místu, kde jim zůstávala pouze jediná možnost – jet středem vesnice. Odtamtud na planinu, z níž byl rozhled na všechny strany. Tiché kletby, které Sigimor mumlal, Jolenu přesvědčily o tom, že bylo rozumné poslat ostatní s Reynardem napřed.

Jela vedle něho, dívala se stejným směrem jako on a málem opakovala jeho nadávky. Harold a jeho muži byli nedaleko.

I kdyby s sebou neměl dvanáct ozbrojených mužů, stejně by byl nápadný. Jolena už poznala Skotsko natolik, aby věděla, že v Haroldovi pozná každý cizince už jen podle oblečení a způsobu chování. Vypadal velmi, velmi anglicky. Dokud nestrávila nějakou dobu s Camerony, neuvědomovala si, jak velké jsou rozdíly mezi Skoty a Angličany. Kdyby Harold neměl s sebou tak velkou posilu, místní by na něho určitě zaútočili, oloupili by ho a možná i zabili.

„Dobře, nemáme jinou možnost“, prohlásil Sigimor. „Pojedeme pomalu a budeme se chovat jako obyčejní jezdci, aby vesničané nepoznali, že prcháme.“

Když se Jolena podívala na velkého muže vedle sebe, pochybovala, že se plán zdaří. Ona měla plášť, který ji zahaloval, a možná by projela bez povšimnutí. Avšak rezavý, sto devadesát

centimetrů vysoký muž se přehlédnout nedá. Sigimor si jistě uvědomoval, jak malou šanci mají.

„Pokud dojde k pronásledování,“ řekl Sigimor, „dívej se pořád na mě. Neohlížej se. To by tě jen zpomalilo a mohla bys spadnout z koně.“

„A věříš, že jim utečeme?“

„Ano. Znáám tento kraj mnohem lépe než oni. Brzy nás ztratí z dohledu a budou muset zpomalit, aby potom mohli sledovat naši stopu. Vím také o místu, kam se schováme, bude-li to nezbytné. Pokud Harold neuhodne, že míříme do Scarglasu.“

Jolena pochybovala, že by Harold neuměl zjistit, kam jedou. Byl jim v patách a pronásledoval je s pozoruhodnou urputností. Určitě se dozvěděl, kde Sigimor žije, a zjistil si o jejím manželovi vše, včetně toho, že má příbuzné ve Scarglasu. Teď už jen doufala, že Sigimorovi příbuzní jsou opravdu tak vychytralí a nebezpeční, jak Sigimor tvrdil.

Nějakou dobu jeli nerušeně a Jolena už si začínala myslet, že se na ně osud usmál. Jako by tentýž osud chtěl Jolenu potrestat za lehkověmost, najednou se za nimi ozval povyk. Jolena ztuhla, protože uslyšela Haroldův hlas. Zavolal její jméno. Následovala spousta hrozeb vyslaných k Sigimorovi. Jolena tušila, že Harold poznal nejdřív vůdce klanu Camerona než ji, protože byla pečlivě zahalená do pláště. Podívala se na Sigimora a viděla, jak Haroldovi hrozí. Všiml si, že ona se na něho dívá, a usmál se na ni. Jolena najednou získala pocit, že Sigimor si situaci užívá.

„Drž se za mnou, ženo,“ křikl a pobídl koně do trysku.

Jako bych měla nějakou jinou možnost, pomyslela si a pobídla koně. Následovala ho a snažila se nevnímat hulákání Harolda a jeho ozbrojenců.

10. kapitola

Jolena cítila chlad z vytrvalého deště až v kostech. Od chvíle, kdy vyjeli z Drumwiche, měli na počasí štěstí, ale farmáři se asi neradovali, protože na nově vysazenou úrodu zatím nepadla ani kapka. Jedinou dobrou věcí na současné změně počasí bylo, že jí trpěli i Harold a jeho družina.

Avšak její manžel vypadal téměř nadšeně. Seděl v sedle vzpřímeně, kolem těla měl hrubý vlněný pléd a ten byl jedinou známkou toho, že si všiml změny počasí. Jolenu rozčilovalo, že ho bude muset brzy požádat o chvíli odpočinku. Potřebovala se zahřát a napít, teprve pak bude moci pokračovat dál. Ruce měla ztuhlé chladem a už ani nedokázala řádně sevřít uzdu.

Vzdálili se natolik, že Haroldovi unikli z dohledu, ale Jolena věděla, že se mu neztratili. Každou chvíli zaslechla dusot kopyt a věděla, že nepřátelé jedou stále za nimi. Trvalé pronásledování v nevlídném počasí dokazovalo, že Harold je velmi odhodlaný a možná i zoufalý. Její bratranec asi sdílí Sigimorovo přesvědčení, že jakmile dosáhnou Dubheidlandu, budou v bezpečí. Harold by se pak ocitl v nevýhodě. Jolena doufala, že oba muži oprávněně věří, že hradby Dubheidlandu znamenají bezpečí pro ni i Reynarda, byť jen na chvíli. Jolena bude velmi brzy potřebovat řádný odpočinek nebo aspoň nějaké klidné místo, kde by se mohla na chvíli zotavit z namáhavé jízdy.

Náhle pomyslela na Reynarda a modlila se, ať je synovec v bezpečí. Harold sice teď nepronásleduje chlapce, ale nepříjemné a chladné počasí je pro hocha také nebezpečné. Jolena se pokoušela zahnat strach. Věděla, že ji jen vyčerpává. Teď pro Reynarda nemůže udělat nic. Věřila, že Cameroni se o hocha postarají.

Skrze dešťovou clonu si všímala, že Sigimor míří do kopců. Zatímco byla ponořena do černých myšlenek, Sigimor pečlivě vyhledával cestu, aby se pronásledovatelům ztratili z očí. Dva osamělí jezdci byli na úbočí dobře viditelní i v hustém dešti. Přestože se Jolena bála a měla pochybnosti, kam ji vede, neřekla nic. Otázky by mohly příliš snadno přerůst v kritiku a on si ji po všem, co pro ni

a pro Reynarda udělal, nezasloužil. Nepochybně má dobrý plán. Joleně bylo zima a byla moc promočená a nechtělo se jí zjišťovat, co má za lubem.

Sigimor jí dal signál, aby zastavila, a seskočil z koně. Rozhlédla se, ale neviděla nic než kamenité úbočí. Když jí pomohl z koně, musela se k němu na chvíli přitisknout, protože cítila chlad a nohy se jí třáslly, že se na nich sotva udržela. Chtěla se mu schoulit do náruče, ale protože byl stejně mokrý jako ona, věděla, že by ji nezahřál.

„Teď budeš muset jít po svých, děvče, a vést koně,“ řekl Sigimor.

„Cesta před námi je příliš zrádná, než abychom jeli na koních, že?“

„Ano, je krivolaká, ale odvede nás z deště do sucha.“ Políbil ji na čelo, vrátil se ke svému koni a chytil ho za uzdu. „Myslím, že až dojdeme na místo, budeš spokojená. Dávej pozor, kameny jsou kluzké.“

Jolena tiše zaklela a stoupala za Sigimorem po úzké kamenité pěšině. Také on v duchu proklínal Harolda i počasí. Jolena si nestěžovala, ani když začalo prudce pršet, ale Sigimor věděl, že je blízka zhroucení. Když ji políbil, byly její rty ledově chladné.

Jolena byla mnohem silnější, než by si člověk při pohledu na ni pomyslel. Dokázala nesnáze překonat. Ale on věděl, že už je u konce svých sil. Byl větší, silnější a zvyklý na nepříznivé počasí, a přesto cítil chlad až v kostech. Jeho žena byla nebezpečně studená.

Konečně vešel do jeskyně, jejíž vstup byl dobře skrytý za ohybem, porostlým hustým ostružiním. Uvnitř byla neproniknutelná tma. Sigimor sáhl do sedlového vaku a vytáhl svíčku a křesadlo. Svíčku zapálil a přiblížil ji k Joleně, aby se na ni podíval.

Byla promoklá na kůži a chvěla se tak, až jí cvakaly zuby. Věděl, že není bledá jen kvůli slabému světlu. Znal nebezpečí silného prochladnutí a pocítil znepokojení, ale potlačil je. Jolena potřebovala rychle do tepla, převléci se do suchých šatů, posadit se před krb a sníst něco teplého. Ale dokud nedorazí do Scarglasu, nemůže jí z toho poskytnout nic.

Ve stěně jeskyně objevil malou prohlubeň. Nakapal do ní vosk a do něho postavil svíčku. Pak obrátil pozornost ke své ženě. Nevšímal si mumlaných protestů a svlékl jí mokré šaty. Ze svého sedlového

vaku vytáhl košili a Jolenu osušil. Pak ji silně třel, aby se zahřála. Po chvíli ji oblékl do suchých šatů, zabalil ji do dvou pokrývek a posadil vedle svíčky. Přes pár protestů se jeho péči podvolila a to mu dělalo starosti.

Sigimor odvedl koně do zadní části jeskyně, kde jim zařídil co největší pohodlí, ale sedla jim nesundal. Pak se svlékl. Neodvážil se zapálit oheň. Chtěl si být jistý, že Harold neuvidí světlo nebo neucítí kouř. Sáhł do naolejovaného koženého vaku u sedla, aby se ujistil, že rašelina, kterou si vzal s sebou, je suchá. Vybalil pokrývky a přešel k Joleně. Posadil se vedle ní a ovinul je oba svými pokrývkami. Pak Jolenu objal pažemi a s úlevou zjistil, že už se tolik nechvěje.

„Doufám, že Reynard je v pořádku,“ řekla Jolena a přitiskla se k Sigimorovi co nejtěsněji.

„Chlapci se o něho dobře postarají,“ odpověděl Sigimor. „Nemusí setřásat Harolda a jedou přímo na Scarglas. Mohou postupovat rychle. Řekl bych, že malý Reynard je už teď dobře nakrmený v teple a bezpečí.“

„Myslíš, že nás Harold může objevit?“ Už jí bylo tepleji a znovu pocítila strach.

„To si nemyslím. Tuhle jeskyni hned tak někdo nenajde ani za denního světla. Minulý rok mi ji ukázal bratranec Ewan, to když se urovnaly roztržky mezi našimi rodinami. Tento kraj je nebezpečný a on chtěl, abych znal místa, kde se muž může ukrýt před nepřítelem.“

„Možná bychom měli zhasnout svíčku.“

„Ne. Vydává jen slabé světlo. Brzy tě přemístím do zadní části jeskyně ke koním.“

„A co máš v plánu? Nebudeš tam se mnou?“ Jolena se bála, že Sigimor bude riskovat život, a ostýchala se připustit, že se bojí zůstat sama.

„Ne, neodloučím se od tebe, protože bys mohla potřebovat moji pomoc. Mám však v úmyslu zůstat poblíž vchodu do jeskyně. Doufám, že uvidím nebo uslyším něco, podle čeho se dozvím, kde je ten mizera teď.“

„Nevěřím, že by byl schopen sledovat naši stopu až sem. Když začalo pršet, opravdu jsem si myslela, že se pronásledování vzdá a

vyhledá nějaké přístřeší – aspoň pro sebe. Tohle se mu nepodobá. Harold nesnáší, když je mokrá nebo špinavý. Nikdy to neměl rád.“

Sigimor přikývl. „Muži jako on si neradi špiní hezké měkké ručičky nebo, nedej bože, své krásné šaty. Dávají přednost jedu nebo dýce do zad, nebo si raději zaplatí někoho, kdo udělá špinavou práci za ně. Ale my už jsme blízko Dubheidlandu. Harold ví, že pokud tam dojedeme, prohraje. A má také strach, že někdo z tvých příbuzných se dozvěděl o Petrově smrti a o tvém útěku z Drumwiche. Má dost rozumu, aby věděl, že čím déle jsi s chlapcem na útěku, tím spíš hrozí, že ho začnou pronásledovat tvoji příbuzní. Potřebuje tebe i Reynarda, aby vás použil jako rukojmí.“

„Ale musí se vrátit na Drumwich, aby si tam upevnil postavení. Pochybuji, že by to jeho lidé dokázali za něho.“

„Myslím, že Harold nevěří vůbec nikomu.“ Sigimor vstal a pomohl Joleně na nohy. „Pojď, raději tě usadím dozadu. Jakmile se dozvím, kde Harold je, budeme moci rozdělat oheň.“

„To bude příjemné, i když teď už je mi docela teplo.“

„Alespoň ti už necvakají zuby.“

Sigimor přemístil svíčku na velký kámen v zadní části jeskyně a ujistil se, že je Jolena řádně přikrytá. Trvala na tom, aby si vzal jednu pokrývku a zabalil se do ní, až bude číhat v přední části jeskyně. Jolena se přestala chvět a Sigimor viděl, že se zahřála a už se tolik nestrachoval o její zdraví. Spíš si teď dělал starosti, aby je neobjevil Harold. Kdyby jejich skrýš odhalil, snadno by se změnila v past.

Napjatě naslouchal jakémukoli zvuku, který by mu naznačil, že se Harold blíží. Promýšlel způsoby, jak by mohli s Jolenou uprchnout, kdyby je Harold objevil. Moc toho nevymyslel, neboť věděl, že by museli mít velké štěstí. Nemohli by prostě nasednout na koně a prchat, protože pěšina byla příliš úzká. Vstup do jeskyně byl úzký a mohl jím projít jen jeden člověk, možná dva. Sigimor se obával, že by neobstál proti dvanácti mužům, kteří by na něho zaútočili. Jeden z nich by ho jistě zatlačil dost daleko, aby mohli ostatní projít do jeskyně. Možná byl trochu marnivě hrdý na své zkušenosti z bitev, ale uvědomoval si, že proti dvanácti mužům by šanci neměl. Ani by nemohl ochránit Jolenu. Ve zmatku a se svým

špatným orientačním smyslem by mohla běžet přímo k nepříteli. Už jednou to udělala.

Sigimora se zmocňovaly pochyby, zda udělal dobře, když se ukryli v jeskyni, ale pak tu myšlenku zavrhl. Neměl jinou možnost. Jolena byla velmi prochladlá. Nestěžovala si, ale ruce měla jako led. Ani nemohla udržet uzdu. Budou-li teď pokračovat v jízdě, už se aspoň nebude bát, že spadne z koně.

Najednou se Sigimor napjal, protože zaslechl tiché zazvonění postroje. Podíval se na Jolenu a viděl, že usnula. Vzpomněl si však, že ji lze snadno probudit z hlubokého spánku. Za úsvitu ji vytáhl z provizorní postele, přesto rozkazy plnila dobře a rychle a na tom záleželo. Jen ať si trochu odpočine, řekl si však, obrátil tvář ke vstupu do jeskyně a tasil meč.

Hovor blížících se mužů byl čím dál hlasitější a Sigimor je v duchu ponoukal, aby šli dál. Hlasy však utichly jen pár kroků před místem, kde seděl. Muži byli příliš blízko a on pocítil neklid. Třebaže byli hluční a déšť šuměl, nestačilo to k přehlušení zvuků, které vydávali jeho koně. Sigimor nemohl vstát, odejít do zadní části jeskyně a uklidnit je. Najednou se vyděsil, protože jeden mužský hlas uslyšel velmi blízko. Nechtěná společnost byla blízko něho. Pronásledovatelé si zřejmě našli přístřeší pod skalní římsou, která se táhla nad vstupem do jeskyně. Sigimor napjatě čekal na jakoukoli zmínku o Haroldových dalších plánech a na znamení, že muži jejich skryš objevili.

„Pane, musíme si najít přístřeší,“ řekl Martin, který se krčil pod úzkou římsou vedle Harolda.

„Vím, že šli touto cestou, Martine,“ vyštěkl Harold a pozoroval proudy vody stékající z římsy.

„Mohou být nedaleko od nás, a my je mineme. Hustě prší, ale teprve padá soumrak. Světla rychle ubývá. Mužům je zima a jsou promrzlí na kost a unavení, stejně jako koně.“

„Jsou to slaboši. A co ti dva Skoti? Ti na nečas musejí být zvyklí.“

„I když je muž na takové počasí zvyklý, neznamená to, že si v něm přeje jezdit na koni nebo že mu nevadí. Kousek zpátky, přímo

na úpatí kopce, je malá chata. Vypadá to, že je opuštěná, ale nabídne nám ochranu před deštěm. Můžeme v ní strávit noc.“

„Můžeme? A co budeme dělat ráno? To by mohli být už dávno pryč a my nebudeme mít ani stopy, které bychom sledovali.“

„Ani teď už nemáme co sledovat – kromě koňských koblížků,“ vyštěkl Martin. „A k čemu nám jsou stopy? Vždyť víme, kam míří, a máme muže, kteří nás tam dovedou.“

„A co potom? Budu hrad obléhat s dvanácti muži? A co ta další místa, na která se mohou uchýlit, jak říkali Skoti? Ten Scarglas. Slyšel jsi, co říkali o mužích, kteří tam žijí? Odtamtud už nebudeme mít možnost tu malou děvku s klukem vytáhnout. Ježíši, vždyť můžeme utrpět ztráty, i když jen projedeme kolem, abychom se dostali na panství Cameronů. Také o MacFingalech se povídají příšerné věci a jsou to jejich příbuzní.“

„Máš na mysli ty hlouposti o čarodějnictví?“ zeptal se Martin a v hlase měl opovržení. „To jsou pověry, nic víc. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych zjistil, že muži ze Scarglasu je šíří sami, aby udrželi nezvané hosty dál od svého sídla.“

„Za prvé, nechci riskovat zdraví kvůli tomu, co si ty myslíš. Proto jsem nasadil tak tvrdé tempo. Zatraceně, tentokrát jsem ji málem dostal. Ji i toho zrzouna. Měl jsem možnost je chytit. Pak by mi klan ještě rád vydal chlapce, výměnou za vůdce.“

„Říkal jsi, že ho chceš mrtvého.“

„No, vždyť jsem neřekl, že bych jim ho opravdu poslal, až bych měl kluka, ne? Nebo že bych jim ho dal živého. Pokud budu plánovat chytrě, mohu mít všechno: Jolenu v posteli, kluka na Drumwichi a sira Sigimora Camerona v žaláři. A to si piš, že nezemře rychlou smrtí. Kdepak, nechám ho umírat velmi pomalu. Vlastně bych ho mohl využít a donutit Jolenu, aby udělala, co si přeji. Je to její hrdina – a ještě víc, pokud mám věřit slovům toho prokletého kněze. Pochybuji, že by dokázala dlouho poslouchat jeho výkřiky bolesti. Ta děvka by se mnou velice brzy uzavřela dohodu.“

Martin si zbytečně otřel mokré obličej rukávem, z něhož kapala voda. „Proč ji prostě nezabiješ? Vždyť ti působí jen těžkosti. Ježíši, Harolde, za to nestojí žádná ženská. Měl jsi ji zabít rovnou s jejím

bratrem. Kdybys to udělal, seděli bychom teď spokojeně v Drumwichi i s chlapcem a ty bys měl sídlo pevně v rukou.“

„Pozor, Martine,“ vyslovil Harold chladným hlasem. „Příliš si troufáš. Mě dělí od titulu hrabě z Drumwiche jen jeden malý kluk.“

„Dobře, *můj pane*.“ Martin byl příliš unavený, než aby se bál Haroldova hněvu. „Tak tu děvku nechej naživu a pohrej si s ní, když musíš, ale já to stejně nechápu.“

„Příliš často mi dávala najevo pohrdání,“ téměř vykřikl Harold. „A já mám teď v úmyslu ponížit ji. Učiním z ní svoji ženu, abych si pojistil nárok na Drumwich a naplnil si kapsy z jejích truhlic – a pak ji přinutím zaplatit za každé *ne*, které mi kdy urážlivě vmetla do tváře. Zbavím ji pýchy! Vyzkouším na ní všechny způsoby, kterými může muž využít ženu, až se bude propadat hanbou. Ano, možná ji dokonce půjčím i tobě, aby sis s ní jednou dvakrát pohrál. Bude pykat za pokoření a urážky, které mi přivodila útekem do téhle ztracené země.“

Martin pomyslel na to, co Harold prováděl v minulosti se ženami, a pocítil s lady Jolenou téměř soucit. „A jestli si vybrala Camerona i za milence?“

„Za to zaplatí taky.“ Harold hleděl na déšť. „Vím, že jsou blízko, Martine. Přísahám, že je skoro slyším dýchat. Ale už se stmívá. Kde jsou ostatní?“

„Vždyť jsme je předjeli. Myslím, že někteří se dole pod kopcem snaží přesvědčit Skoty, aby je vedli dál po stopě. Vzhledem k tomu, jak je to dlouho, co jsme je nechali za sebou, se většina asi někam schovala před deštěm.“ Martin hleděl na deštivou clonu. „Možná se mýlím. Třeba se vydali za námi, ale po kamenité příkré cestě postupují pomalu, stejně jako my.“

„Jestli naši muži nedorazí, pak asi nezbude, než se pronásledování vzdát. Pochybuji, že se nám ještě podaří chytit je cestou. Raději začnu promýšlet způsob, jak se dostat za zdi cameronského sídla.“

„Proč ne do Scarglasu?“

„Pokud ta možnost nastane, určitě jí využiji, ale pochybuji o tom. Skotové říkali, že MacFingaly léta obkličovali nepřátelé a jejich hrad nebyl nikdy dobyt. Totéž však netvrdili o... o...“ Harold zaklel. „Jak

ten bláznivý ryšavec nazval svůj hrad? Potřebuji to už skončit a vrátit se na Drumwich dřív, než moji příbuzní zjistí, co dělám. Mohli by nějak vypátrat, co jsem udělal, a vypravit se hledat Jolenu a Reynarda.“

„Budeme sledovat Camerony do Scarglasu?“

„Ano, protože se tam určitě vydali. Chlapce vzali s sebou a hledali pro něho úkryt před deštěm. Utáboříme se někde poblíž hradu a vyčihneme si je, až budou odjíždět. A teď pojďme z téhle prokleté skály dolů.“

Sigimor poslouchal doznívající hlasy mužů, kteří se opatrně vydali po cestě dolů. Přestože se mu předtím zdálo, jako by nahoru stoupalo více lidí, doufal, že Martin měl pravdu, když řekl, že jsou s Haroldem sami. Byl připraven vyřítit se ven a oba muže zabít, ale pak si to rozmyslel. Ačkoli byl stále v pokušení využít šance a ukončit Haroldovo pronásledování ve skalách bičovaných deštěm, nemohl riskovat. Cítil s určitostí, že by zvládl zabít Harolda, Martina a možná i pár ostatních mužů, ale neměl jistotu, že by zbrojnoši po Haroldově smrti utekli. Plán s sebou přinášel velké riziko: kdyby jeho zabili nebo zranili, Jolena by zůstala bez ochránce.

Sigimor toužil Harolda zabít a věděl, že nutkání ho nepřejde jen proto, že Harold teď není nablízku. Když vyslechl, co Harold s Jolenou zamýšlí, tuhla mu krev v žilách a chtěl zajistit, aby se mu nikdy nedostala do rukou. Pouhé pomýšlení na to, že by se ten bídák Joleny dotkl, ho dovádělo k slepému vzteku, který ho přímo šířal. Nejhorší bylo slyšet, jak by měla Jolena trpět. Sigimor poprvé v životě uvažoval, že zabije muže chladnokrevně a promýšlel muka, která by mu před smrtí způsobil. Asi by se měl stydět, že kvůli tomu necítí lítost, ale pocit studu neměl.

Když kroky mužů dozněly, vrátil se Sigimor do zadní části jeskyně. Jolena ještě spala a on byl rád, že neslyšela nic z Haroldových krutých plánů. Byla stále ještě v mnoha směrech nevinná a on ji nechtěl o nevinnost připravit. Už tak zažívala dost strachu a starostí.

Posadil se, opřel se o skálu a upřel pohled na Joleninu tvář. Vypadá tak dětsky, když spí; zdá se mnohem mladší. Je krásná, příliš

krásná pro drsného muže, jako je on. A má urozenou krev, a to je pro bezvýznamného vůdce klanu nedosažitelné. Je příliš bohatá a vysoce postavená. Byl si jistý, že svobodu a panenství si uchovala tak dlouho jen díky tomu, že Petr k ní byl shovívavý a chtěl ji nechat, ať si muže zvolí srdcem.

Ted' už se nedalo nic vrátit. Možná mířil vysoko, ale když už je jednou jeho, nemůže ji nechat jít. Vždyť byla jeho druhým já, od rozumu až po vášeň. To, jak pro něho hořela, byl zázrak a on pochyboval, že si na to někdy zvykne. Spával s jinými ženami a nebývala to jen chladná spojení. Dosáhl při nich uspokojení, ale všechny vztahy byly přechodné a snadno na ně zapomněl. S tím, co sdílel s Jolenou, se nedaly srovnat. Ještě žádná žena neopětovala jeho polibky nebo doteky jako ona a Sigimor byl rozhodnut, že si takové potěšení a rozkoš ponechá.

Bude ji muset svázat se svým osudem tak, aby ho už nikdy nechtěla opustit. Vášeň, která mezi nimi vzplanula, byla určité jednou z cest k vytčenému cíli a on měl v úmyslu prohlubovat jejich tělesný vztah, kdykoli bude moci. Ale pokud jeho sestra mluvila pravdu, muže a ženu svazuje víc než pouhé potěšení v posteli, ať je jakkoli sladké. Podle Ilsy si muž připoutá ženu k sobě jen tehdy, když získá její srdce. Sigimor si teď nebyl jistý, jak má tento orgán získat. Pokud boj o její srdce vyžaduje krásná slůvka a podobně, je v kaši.

Zatím raději hádanku odložil. Všiml si, že padla noc, a něžně Jolenu probudil. Když se na něho ospale usmála a mile se na něho podívala, měl chuť vlézt si k ní pod pokrývky, jimiž byla obalená. Rychle myšlenku zahnal a připomněl si, že musejí prchat před Haroldem.

„Musíme rychle pryč,“ řekl a vybalil ji z pokrývek.

„Zjistil jsi, kde je Harold?“ zeptala se Jolena.

„Ano. Chvilí byl jen kousek ode mne.“ Vzal měch s vínem, který měl u sedla, a podal jí ho.

Jolena se zhluboka napila vína, aby se uklidnila a zahнала vzrůstající strach. Sigimor byl klidný, takže nejsou bezprostředně ohroženi. Byla ráda, že se aspoň trochu prospala.

„Vzdal to?“ zeptala se a podala Sigimorovi měch zpátky.

„Ano.“ Sigimor se napil a pak zavěsil meč k sedlu. „Šel si vyhledat přístřeší. Déšť a noc je porazily.“

„Ty jsi to tušil?“

„Víceméně.“

„Pro bojovníka, jako jsi ty, musí být těžké nic nedělat a jen prchat.“

Sigimorovi se líbilo, že řekla *pro bojovníka, jako jsi ty*. Bylo dobré, že v něm viděla bojovníka navzdory všemu, co dělal od útěku z Drumwiche. Zřejmě věděla, proč tak jedná – že mu jde v první řadě o její a Reynardovu bezpečnost. Bylo to opravdu tak, ale mnohé ženy by to nepoznaly.

„To mě netrápí. Rád bych měl možnost bojovat a ukončit tuhle špatnou hru a nemyslím, že jsem zvolil špatnou taktiku. Harold má však s sebou dva skotské zrádce, a boj by byl tudíž nerovný. Bylo by to čtrnáct nebo patnáct proti šesti. Při pečlivém naplánování bychom sice mohli zvítězit, ale nezapomínej, že moji muži nejsou najatí bojovníci, jako má Harold. Jsou to pokrevní příbuzní. Vždy, když čelím nějakému ozbrojenému střetu, musím myslet na následky, jinak bych mohl snadno pohřbít bratra nebo bratrance. Proto musím myslet nejen na důležitost bitvy, ale zvažuji vždycky veškeré možnosti.“

„Takže to nejsem jen já a Reynard, kdo tě brzdí?“

„Ne tak úplně. Třebaže moje první myšlenka se vždy samozřejmě vztahuje k tomu, kam bych ukryl během šarvátky tebe. Druhá se ovšem týká toho, co by se stalo, kdyby Harold zvítězil. Proto se snažíme rychle dojet do Dubheidlandu. Kdybych našel způsob, jak toho mizeru dostat a ukončit jeho život, udělal bych to rád.“

Jolena přikývla, protože ho chápala. „Myslela jsem si to. Chci jeho smrt a musím říct, že nikdy jsem po něčí smrti netoužila. Nenávidím ho tím víc, že ve mně takové myšlenky probudil. Nejenže ho chci mrtvého, chci plivnout na jeho hrob.“

Sigimor se usmál, podal jí uzdu koně a chytil svou. „To mě překvapuje. Takto má uvažovat anglická lady?“ zeptal se a vyšel z jeskyně. Potěšilo ho, že se déšť trochu zmínil.

„Ne,“ odpověděla a následovala ho s koněm k úzké a kluzké cestičce. „Správná anglická lady nepřemýšlí ani o tom, že by ráda *shodila* hřmotného Skota z úzké cesty ve skalách.“

„To je dobrá myšlenka. Až na to, že by ses bez toho hmotného Skota určitě ztratila.“

Proti ponižující pravdě neměla co namítnout, takže se zeptala: „Dozvěděl ses něco o Haroldových plánech?“

Příliš mnoho, řekl si v duchu Sigimor. „Víš o Scarglasu i o Dubheidlandu. Přesto si budeme moci na Scarglasu trochu odpočinout. Moji příbuzní budou mít přímo kratochvíli z toho, že budou Harolda honit v kruzích, zatímco my zamíříme na Dubheidland. Jestli bude Harold tak posedlý, že se za námi vydá, splní se tvé přání.“

„Jaké?“

„Budeš mít možnost plivnout na jeho hrob.“

11. kapitola

„Ježíši! Ona je Angličanka!“

Sigimor vycítil, že jeho žena má v úmyslu jeho strýce uhodit, proto jí ovinul ramena paží a přitiskl ji k sobě. Chápal její zlost. Popadla ji vždy, když jí tohle někdo řekl. Právě dorazili na Scarglas, stáli ve velké síni a kapala z nich voda. Sigimor se podíval na bratra a bratrance, kteří seděli u stolu a usmívali se na něho. „Vy jste se o tom nezmínili?“ zeptal se jich.

„Vlastně ne,“ odpověděl Liam. „Teprve teď jsme si sedli. Po příjezdu jsme se museli vykoupat a uložit Reynarda. Pak jsme si chvíli odpočinuli. Jen David zůstal vzhůru a čekal na tebe.“

„No, jsem rád, že jste nedovolili, aby vás zájem o náš osud odvedl od slastí, jako jsou koupel a odpočinek.“ Úsměšky, jimiž příbuzní přivítali jeho sarkasmus, probudily v Sigimorovi chuť každého pořádně praštit, ale raději se obrátil k zamračenému strýci. „Ano, moje žena je Angličanka. Je to malá, černovlasá Anglanka. Trpí zimou, je promočená a hladová.“

„Ano. Kam se poděla tvá pohostinnost, Fingale?“ ozvala se malá světlavá žena s nádherně fialkovými očima. Vykročila k Joleně a vzala ji pod paži. „Ewane, dohlédni na Sigimora, než někoho uhodí,“ zavolala na štíhlého muže s černými vlasy, který byl stejně vysoký jako Sigimor. „Pojď, paní. Poskytnu ti koupel a teplé, suché šaty. Zanedlouho se vrátíme a ty něco sníš, zatímco tě otec mého manžela bude mučit křížovým výsledkem. Já jsem lady Fiona MacEnroyová, MacFingalová nebo Cameronová, jak chceš. Jsem žena vůdce klanu Ewana.“

„Já jsem lady Jolena Gerardová z Drumwicke, paní.“

Fiona odváděla Jolenu z velké síně a vrhla krátký provinilý pohled na Sigimora. Ten byl naštěstí zaujat hádkou se starším MacFingalem.

„Chci říct, že jsem lady Jolena Gerardová-Cameronová.“

„No tak, netvař se tak rozpačitě. Nezáleží na tom, vždyť jsi čerstvě provdaná. Každé chvíli trvá, než si zvykne na nové jméno.“

Jolena si vedle Fiony oddechla. Vešly do pokoje, kde služebné připravovaly koupel. Fiona pomohla Joleně se svlékáním a přitom jí oznámila, že už dávno připravila všechno pro její a Sigimorův příjezd. Sotva se Jolena ponořila do teplé vody a blaženě vydechla, začala se umývat levandulovým mýdlem. Fiona dohlédla i na to, aby jí služebné přichystaly čisté a suché šaty, a mezitím jí vyprávěla o podivné historii klanů MacFingalů a Cameronů. Pak přišla starší žena jménem Mab.

„Tu máš, Joleno, vypij to,“ řekla Fiona a podala jí pohár naplněný tmavou aromatickou tekutinou.

Jolena nápoj přijala a opatrně upila. K jejímu překvapení byl velmi chutný, takže rychle dopila zbytek. Fiona s Mab stály vedle ní a souhlasně pokyvovaly hlavami. „To byl nějaký zvláštní lektvar?“

Jolena odložila prázdný pohár a Fiona jí pomohla spláchnout mýdlo z vlasů. „Ano. Nevíme, proč pomáhá, ale po prochladnutí odhání horečku a kašel.“ Fiona zvedla suchou osušku. „Jak dlouho jsi provdaná za Sigimora?“

„Den a noc,“ odpověděla Jolena, a když se obě ženy usmály, začervenala se.

„No, nebudeme tě uvádět do rozpaků otázkami. Až se vrátíš do velké síně, bude jich víc než dost.“

Fiona Jolenu pečlivě osušila, pomohla jí s oblékáním a spletla jí ještě vlhké vlasy do copů a přitom jí s Mab povídala o MacFingalech. Pokud tím chtěly Joleně pomoci uvolnit se před nadcházejícím výsledkem, byl úspěch jen částečný. Když ji doprovázely zpět do velké síně, byla Jolena velmi nervózní.

Sigimor s mokřými vlasy po koupeli na ni čekal přede dveřmi velké síně. Podržel její ruku ve své a vedl ji ke stolu. Ještě zaslechla, jak se Mab s Fionou tiše zasmály, a pak zamířily ke svým místům.

Ve chvíli, kdy se Jolena se Sigimorem posadili, vypukla palba otázek. Jolena si všimla, že Sigimor má obdivuhodnou schopnost jíst a zároveň hovořit. Pustila se do jídla. Strávila s Camerony dostatečně dlouhou dobu, aby dokázala přejít některé hrubosti, které si Sigimor se strýcem vyměňovali. Lady Fiona s Mab ji varovaly, že starý pán má chuť hádat se se všemi a o ničem. Jolena si s uspokojením

pomyslela, že než se dostane na řadu, podaří se jí sníst výborný pokrm, který jí předložili.

Po očku pozorovala MacFingaly a všimla si, že mnozí si ji také pokradmu prohlížejí. Lady Fiona zářila krásou, přestože měla na tvářích jemné jizvičky. Její manžel Ewan byl velký, štíhlý jako Sigimor, ale tmavovlasý. Vlastně všichni Cameroni měli oproti tmavým příbuzným světlé vlasy. Lord Ewan byl docela hezký, s černými vlasy a hustým obočím vypadal dost drsně a nikdo by u něho asi nehledal měkkou povahu. Výraz mu znězněl jedině, když se podíval na svoji ženu. Mnozí muži shromáždění ve velké síni se mu podobali, ačkoli někteří měli jemnější rysy a někteří i modré oči. Starý vůdce klanu je určitě velmi vážený muž, uvažovala Jolena.

Jolenu napadlo, že na Dubheidlandu asi najde také velkou rodinu. Skutečnost, že většina mužů ve velké síni byli Sigimorovi bratřenci, byla pro ni docela nepochopitelná. Její rodina, jak ze strany otce, tak matky, byla malá a většina příbuzných vychovala velmi málo dětí, a ještě méně synů. Mnozí z jejích příbuzných by zbledli závistí, kdyby viděli, kolik mají Cameroni synů. Vysocí a silní synové jsou všichni bezpochyby zkušenými válečníky.

„A ty jsi toho darebáka ještě nezabil? Copak ti brání, chlapče?“

Jolena nemohla pominout urážku, kterou starý pán popíchl Sigimora, a zamračila se na něho. „Chce udržet mne a Reynarda naživu,“ vyhrkla. „Tohle slíbil. Člověk se může stěží pustit do boje vedle ženy a dítěte.“

„Nevím, proč by to nešlo,“ houkl Fingal.

Tušila, že ji chce jen vyprovokovat. „Ano? Takže bys nás před bitvou vysadil na větev stromu... nebo kam?“

„Jsi stejně hubatá jako tahle,“ řekl Fingal a ukázal prstem na Fionu. Pak se obrátil k Sigimorovi. „Tobě tedy nestačí toho mizeru podržnout a navždy s ním skončit. Ty ses s ní musel oženit, aby byla chráněna?“

„Určitě jí to pomůže,“ odpověděl Sigimor, „i když se Angličané budou mračit na muže, který ukradl nevěstu jednomu z nich. A jestli na ni Harold jen sáhne, nebude už moci dovést do konce svoje hanebné plány.“

„Ale oženit se s Angličankou...“ Fingal zavrtěl hlavou. „Zředí to naši dobrou skotskou krev, hochu.“

„Tak promiň!“ Jolenu už pěkně zlobilo, že Sigimorovi stále vyčítají sňatek s ní, jako by tím spáchal smrtelný zločin proti své zemi a klanu. „Jsem dcera a sestra hraběte. Sigimor se určitě nesnížil, když si mě vzal.“

„*Anglického* hraběte.“

„Dost,“ pronesl Ewan tiše, ale v tom slově bylo něco imponujícího. „Je to Sigimorova žena, a stala se členkou naší rodiny. Už nechci dál poslouchat urážky mířené na její hlavu.“

„Já jsem ji neurážel,“ zaprotestoval Fingal.

„Pohyboval ses na velmi tenkém ledě. Budu rád, nebude-li se Sigimor cítit uražen do té míry, že bude považovat za svou povinnost zabít tě, a nepřinutí mě, abych s ním kvůli tobě bojoval. Pokud cítíš potřebu neustále ostouzet Angličany, běž a zabij toho parchanta, který pronásleduje tuhle slabou ženu a dítě, aby uchwátil majetek, který mu nepatří.“ Ewan se otočil k Sigimorovi. „Ještě jsi nás nepožádal, abychom se k tobě připojili.“

„Ne,“ odpověděl Sigimor, „a ani to neudělám. Bylo by velmi dobré, kdybychom se za nimi mohli všichni vypravit, zkřížit s nimi meče a Harolda zabít, aby moje žena mohla plivnout na jeho hrob, ale...“

„Sigimore!“ sykla Jolena, protože ji přivedl do rozpaků, když odhalil její přízemní přání.

Sigimor si jí však nevšímal. „Rozhodl jsem se, že spor zůstane jen mezi mnou a Haroldem. Měl jsem důvod ho zabít, a teď mám druhý, když pronásleduje moji ženu.“

„Pokud máš důvod, pak ho máme také, protože jsme tvoji pokrevní příbuzní.“

„Nemůžeme si být jisti, že Angličané to vidí takto. Ještě jsem neměl čas se s nepřítelem řádně seznámit. Nevím, kdo jsou jeho spojenci, pokud nějaké má, a jsou-li mocní. Když zahyne tady, způsobí to zřejmě velké potíže. A jestli k nim dojde, musím být za jeho smrt zodpovědný jen já. Proti mým argumentům mohou jeho spojenci stěžít něco namítat, dokonce i kdyby se celá záležitost dostala před krále.“

„Uprchl jsi z Anglie s anglickou lady a s dědicem hraběcího titulu, Sigimore. Chystáš se zabít muže, který prohlašuje, že je jejich příbuzný. Jsi si jistý, že *tvoje důvody* jsou dostatečně pádné, aby zchladily vztek, který naplní srdce jeho příbuzných?“ Sigimor přikývl. „Dostal jsem od Petra zprávu, v níž mě žádal o pomoc. Zmínil se o strachu ze zrady a také vyslovil obavu o syna. Harold uvrhl mne a mé muže do žaláře, přikoval nás řetězem ke stěně a chtěl nás pověsit navzdory tomu, že jsme vstoupili na území Drumwiche na pozvání hradního pána a s meči v pochvách. Jolena nebyla zaslíbena nikomu. Teď je mojí ženou, takže mohu zcela jistě použít Heraldovy pokusy zmocnit se jí jako ospravedlnění pro všechno, co mu udělám. Pokud nás bude neustále ohrožovat až do Dubheidlandu, získám dostatečný důvod, abych ho zabil.“

Ewan přikývl. „*Promyslel sis to dobře.*“

„Je tu ještě jedna věc, kterou musíme zvážit. Joleniny příbuzné by mohli povolát, aby svědčili proti Haroldovi.“

„Ano,“ souhlasila Jolena. „Doufám, že po Haroldově odjezdu z Drumwiche se vypravil někdo za nimi a řekl jim, co se stalo. Nikdo ze sloužících mu nevěřil a neměl ho rád, a naopak všichni respektovali a milovali mého bratra.“

„Takže ty nám nedovolíš zabít žádného Anglána, co?“ obrátil se Fingal na Sigimora.

„Ne, dokud se oni nepokusí zabít někoho z rodu MacFingalů,“ odpověděl Sigimor.

„Dobře. Myslím, že bychom mohli najít nějaký způsob, jak je vyprovokovat a přitom neuvést moje chlapce do nebezpečí. Až budou meče taseny, můžeme je pobít.“

Sigimor se chvíli díval na strýce a pak pohlédl na Jolenu. „Možná by bylo lépe, kdyby ses šla posadit k ohni. Můj strýc se chce hádat a nejspíš padnou slova, která se ti nebudou líbit.“ Jolena už dojedla a přikývla na souhlas. „Chceš mě uchránit před urážkami, které budou brzy vyřčeny na adresu Angličanů.“

„Ano, ženo. Mohou být tvrdé.“

Jolena jen obrátila oči v sloup a vydala se k lavicím s vysokými opěradly, které byly rozestavěny kolem velkého krbu. S pocitem

úlevy uvítala, že se k ní přidala Fiona. Když nic jiného, alespoň to umenšilo pocit křivdy, že ji poslali do kouta jako zlobivé dítě.

„Fingal má prostě rád hádky,“ řekla Fiona a posadila se proti Joleně, „a Sigimor rád oponuje.“

„Ano, všimla jsem si, že Camerony hádky velmi baví. Sigimor může být někdy tvrdým protivníkem. Neznám ho dlouho, ale už nejméně desetkrát jsem měla chuť přetáhnout ho něčím přes hlavu.“

„Jen desetkrát? To se musel překonávat v dobrém chování.“ Fiona se krátce zasmála s Jolenou, ale pak zvažněla. „Jeho sestra je provdaná za mého bratra Diarmota. Znáám Sigimora a jeho rodinu už pár let. Je to velmi hodný muž.“

„Ach ano, to je.“

„A ty ho miluješ, že?“

Jolena byla tak zaskočena tím, co Fiona vyslovila, že vyhrkla: „Ano. Věřím, že ano, ale bylo by lépe, kdyby tomu tak nebylo.“

„Proč to říkáš?“ Fiona byla moc milá a Jolena se jí chtěla svěřit. A co bylo důležitější – navždy jí důvěřovat.

„Jsem Angličanka a je zcela jasné, že za anglickou manželku Sigimora nikdo nepochválí. Zнала jsem ho jen několik dní. Tak krátká známost – riskujeme celý život! Zejména proto, že jsme zatím byli stále v nebezpečí, což mohlo trochu zmást mé pocity.“

„Já jsem neznala Ewana příliš dlouho, a hned jsem si byla jistá, že je pro mě ten pravý, že je má spřízněná duše. V té době jsme měli také nepřátele, ale to nezpůsobilo, abych nevěděla, co k manželovi cítím. Většina lidí si myslela, že jsem pošetilá, když jsem si ho vybrala, protože ho všichni považovali za tvrdého a chladného muže. Ale já jsem v hloubi srdce věděla, že je to jen slupka, kterou ukazuje světu. Trvalo mu dlouho, než mi uvěřil, a mně zase trvalo, než jsem našla toho muže ukrytého uvnitř.“

Poselství Fioniny zповědi bylo snadné odhalit, ale Jolena si nebyla jistá, jestli se opravdu hodí na ni a Sigimora. „Já si nemyslím, že Sigimor skrývá přímo svoji podstatu, ale věřím, že to, co skrývá, se mi bude líbit.“

Fiona přikývla. „Srdce. V záležitostech srdce jsou muži často zbabělci, ačkoli já bych toto slovo nikdy nepoužila v jejich přítomnosti. Znáám svého bratra Connora a vím, jaký je, a taky vím,

jaký je manžel. Dokonce i bratr Diarmot je do určité míry stejný. Muži zaštiťují svá srdce a skrývají něžné city, jako kdyby šlo o královský poklad. Pro ženy, které je milují, je to nejvyšší odměna. Sigimor se našim mužům v mnohém podobá, ale nemyslím si, že zdi, jimiž opevnil své srdce, jsou vysoké.“

„Možná ne, ale otázka je, zda mi je dovolí zbořit. Asi by bylo nejlepší, kdybych se to ani nepokoušela udělat. Omyl může být horší, než kdybych to nezkusila. Oženil se se mnou, aby mě uchránil před Haroldem... Proč vrtíš hlavou? Vždyť jsi ho slyšela, sám to řekl.“

„To ano. O jeho slovech nepochybuji. Ale nevěřím tomu, že to je jediný důvod.“

Jolena se začervenala. „Zmínil se ještě o nějakém jiném?“

„Jde o vášně. Muž si však nemusí hledat manželku, aby se v něm vášně probudila.“ Fiona se usmála na chlapce, který jim přinesl poháry s moštem, a napila se. Počkala, až se hoch vzdálí. „Jak jsem řekla, muž se nemusí s dívkou hned oženit, když po ní touží. Může si kdykoli najít ochotnou holku, která uhasí jeho touhu, anebo svede tu, kterou opravdu chce. Kdyby tě Sigimor nechtěl sám za ženu, a přitom se domníval, že potřebuješ manžela jako ochránce před Haroldem, mohl se pokusit dát tě za ženu jednomu ze svých bratrů nebo bratranců. Neudělal to. Chtěl tě sám. Těžší bude pokusit se objevit ta *proč*, která ti nesdělil.“ Jolena upila moštu a chvíli přemýšlela o tom, co jí Fiona právě řekla. Zdálo se jí, že se v Sigimorovi skrývá víc než jen touha po vášni a smysl pro povinnost. Už projevil vlastnické pudy, a dokonce žárlivost. Také se o ni staral, bděl nad jejím bezpečím a pohodlím tak, že to určitě přesahovalo smysl pro povinnost. Vzdechla si, protože si uvědomila, že se chytá stébla, aby mohla uvěřit, že k ní Sigimor chová silné city. To bylo nebezpečné počínání.

„Nevím, co si mám myslet,“ řekla nakonec. „Také nemohu pominout Reynardovu úlohu v tom všem.“

„Ach ano, chlapec.“ Fiona se krátce zasmála. „Šikovný hoch. Teď už je v posteli s ostatními dětmi, s mými a bratrovými syny. Vzala jsi na sebe velké břemeno. Až Sigimor ukončí záležitost s Haroldem, budeš stát před těžkou volbou.“

Na to se Jolena snažila zatím nemyslet. Teď si uvědomila, že to nebylo jen bláhové, ale i zbabělé. Nesnadná volba, která před ní stála, nezmizí, nebude-li na ni myslet. Bude lépe, když se nad ní zamyslí a přijme fakt, že ji ovlivní to, co udělala. Jednou už si vybrala a není cesty zpět. Musí si promyslet všechny možnosti. Důvody, proč zůstat s Reynardem, byly jasné. Ale proč by měla zůstat se Sigimorem, to jí jasné nebylo. Ještě ne.

„Existuje někdo, komu bys bez obav svěřila chlapce do péče? Znáš někoho, kdo by se o něj postaral, jako by byl jeho vlastní?“ zeptala se Fiona.

Jolena okamžitě pomyslela na bratrance Rogera a jeho ženu. „Ano, ale nejsem si jistá, zda by měli o poručnictví zájem. Můj bratranec Roger a jeho žena jsou mladí, ale po desetiletém manželství ještě nemají děti. Roger s Petrem si byli velmi blízcí. Je to hodný, poctivý muž. Ale háček je v tom, že vhodného poručníka může chtít vybrat náš král.“

„Pcha, králové!“ Fiona převrátila oči v sloup. „Pletou se tam, kde je jich nejméně potřeba. To by bylo samozřejmě na překážku. Můžeš si být jistá, že král nebude myslet jen na dítě. Nesepsal náhodou tvůj bratr nějaký dokument, kde by jmenoval potenciálního poručníka?“

„Mám pocit, že ano, ale Harold se asi všech podobných dokumentů zbavil, protože nechtěl, aby je kdokoli viděl a použil proti němu. Mohu doufat jedině v to, že někdo z mého příbuzenstva je zadobře s králem.“ Jolena zavrtěla hlavou a dlouze se napila, aby se nerozplakala. „Ještě toho musím hodně promyslet. Je přede mnou spousta neznámého.“

Fiona pohladila Jolenu po ruce. „Ano. Jsem ráda, že jsem nemusela činit podobná rozhodnutí. Ale teď bych odhlédla od starostí o Reynarda. Víš, co potřebuje a co musí mít. Jediná neznámá je, kdo bude stát po jeho boku. Zatím s tím nemůžeš nic dělat, tak se tím nezabývej. Jen se prostě modli, aby muž, který se stane jeho poručníkem, byl pro tebe i Reynarda přijatelný.“

„Velmi moudré,“ souhlasila Jolena, ohromena prostou pravdou. „Víš, bývala jsem rozumná, ale v poslední době mě racionální uvažování opustilo.“

„To je prokletí lásky. Vstoupí do tvého srdce a zatemní ti rozum.“ Fiona se zasmála. „Období, kdy člověk neví, zda je milován, je nejhorší. Ještě jsem chtěla doplnit, že teď bys měla upnout myšlenky na manžela. Musíš si ujasnit, co od něho chceš, a pak zjistit, jestli máš naději to získat.“

„A jak to mohu získat? Co jsi pro to udělala ty?“

„Milovala jsem ho. Jednoduché, že? Vlastně nic jiného podniknout nemůžeš. Všechno ostatní je umělé. Měnit se do nějaké lepší podoby, o níž jsi přesvědčená, že by se mu mohla líbit, je nebezpečné.“

Jednoduché, pomyslela si Jolena – pokud člověka nedrtí povinnost, kterou má ona. Musí myslet na Reynarda. Dokonce i kdyby schvalovala jeho poručníka, dokázala by se od dítěte odtrhnout? Věděla, že Petr se jednoho dne znovu ožení, a snažila se být Reynardovi opravdu jen tetou. Nedovolovala mu myslet si, že je jeho matkou nebo že by jí někdy mohla být. Přesto byl vztah mezi nimi velmi silný. Reynard je malý chlapec a už si tolik vytrpěl! Postihly ho ztráty, které určitě nechápal. Mohla by mu připravit další trápení? Fiona má pravdu, když říká, že teď se zatím nedá nic dělat. Ale ona pochybuje, že se někdy dokáže od starostí o Reynarda oprostit.

Otázka Reynardovy budoucnosti byla spjata s budoucností jejího manželství se Sigimorem. Chtěla po Sigimorovi víc než vášně nebo splnění povinnosti – ale je spravedlivé to po něm chtít? Kdyby věděla, že získala Sigimorovo srdce a že skutečně bude mít manželství, po jakém vždycky toužila, bylo by to nádherné. A i kdyby tomu tak nebylo a ona by musela Sigimora opustit kvůli tomu, aby zůstala s Reynardem, bylo by to taky kruté. Dívala se na Sigimora a Ewana, kteří se k nim právě přiblížili, a věděla, že pokud si vybere Reynarda, bude trpět. Nezdálo se jí spravedlivé pokoušet se získat Sigimorovu lásku jen proto, aby trpěl stejně.

„Tváříš se velmi vážně, ženo,“ řekl Sigimor. Posadil se vedle Joleny a objal ji rukou kolem ramen.

„Probíraly jsme její strastiplnou situaci,“ řekla Fiona. „Ano, mužská chamtivost byla vždycky pramenem trápení.“

„Pokud mi nechceš prozradit, o čem jste hovořily, prostě o tom nemluv,“ zavrčel Sigimor. „Ale musím připustit, že to byla dobře formulovaná vytáčka.“ Usmál se, když se na něho obě ženy podívaly.

„Ewane, Sigimor mě nazval lhářkou,“ postěžovala si Fiona a zamračila se na usmívajícího se manžela. „Měl bys bránit moji čest.“

„Sigimore, nenazývej moji ženu lhářkou,“ pronesl Ewan poslušně.

„I když lže?“ zeptal se Sigimor.

„Ano, dokonce i když lže. Musíš se jen usmát a předstírat, že jí věříš. Tak to dělám já. Teď jsi také manželem a bude dobře, když se to naučíš.“

„Vidím, že tě od domácího výprasku dělí jediné slovo.“

Jolena pozorovala, jak se Fiona na manžela mračí, a málem se rozesmála. Cítila závist nad otevřeně projevovanou láskou mezi těmi dvěma. Byli dokonalým příkladem manželství, jaké chtěla ona. Cítila na svých ramenou váhu Sigimorovy paže a v duchu se ptala, jestli někdy budou mít také tak pěkný vztah jako Ewan s Fionou. Jen ho miluj, doporučila jí Fiona. Jolena si nebyla jistá, zda je to tak jednoduché.

„Chlapče, potřebuji ti něco říct,“ ozval se Fingal a postavil se před Sigimora. „Byla tady nějaká žena a ptala se po tobě. Přede dvěma dny tu chtěla přespat. Snad lady MacLeanová?“

„To jméno neznám,“ řekl Sigimor, ačkoli se mu vybavila nepříjemná vzpomínka.

„Lady Barbara MacLeanová, rozená Forbesová... Aha, vidím, že sis vzpomněl. Věděla, že si vzpomeneš.“

„Ano, poznal jsem ji před léty, když jsem byl ještě mladík. Nevím, proč se po mně ptala.“

„Slyšela, že jsme spřízněni s Camerony z Dubheidlandu. Šlo jen o příjemný rozhovor u jídla, a všichni víme, jak je někdy náročné ho vést,“ řekla Fiona a vstala. „Ale už je pozdě a lady Jolena měla velmi dlouhý den. Pojď, Joleno, ukážu ti, kde spí Reynard, a pak tě odvedu do tvé ložnice.“ Chytila Jolenu za ruku.

Ta neměla jinou možnost, než se nechat odvést.

„Proč nemohu zůstat a zjistit, kdo byla ta žena a proč se ptala po Sigimorovi?“ zeptala se Jolena, když ji Fiona vedla po úzkých schodech do ložnice.

„Chudáka Sigimora vyvedla ta zpráva z míry, Joleno. Bude rozumnější počkat, až se vzpomene.“

„Chceš říct, dokud si nevymyslí uspokojivou odpověď.“

„Ano, máš pravdu. Nemyslím si však, že ti bude lhát, to ne. Ale muži, jako je Sigimor, je někdy lepší dát pár minut, aby si urovnal myšlenky. Tady spí malý Reynard.“

Jolena polkla další otázky a mlčky následovala Fionu do velké místnosti, kde spalo asi dvanáct dětí. Několik minut pozorovala spícího synovce a něžně se na něho usmívala. Pak se podívala na staršího chlapce, kterého Fiona nazvala synem. Joleně bylo jasné, že chlapec jménem Ciaran je příliš velký na to, aby byla Fiona jeho matkou. Právě uvažovala, zda je zdvořilé se na to zeptat, když Fiona nevyřčenou otázku zodpověděla.

„Ciaran je syn mého manžela. Narodil se ženě, kterou manžel znal před devíti lety.“

„Myslím, že se mě snažíš povzbudit. Bohužel, moje mysl se upíná k jediné věci. Nebo spíš k jedinému jménu.“

Fiona se zasmála a pobídla Jolenu, aby vstoupila do velké komnaty s krbem, před nímž ležely kožešiny. Na stěnách visely těžké závěsy. „Chápu. Měla jsem stejné trápení. Moje jméno znělo Helena – to byla Ciaranova matka.“ Fiona přistoupila k velké posteli ve středu místnosti a ukázala na noční košili rozloženou na pokrývce. „Tady je tvoje odpověď.“

Jolena se dotkla tenkého lnu, který byl na omak jemný jako hedvábí. „Tohle má na sobě mít žena, aby vzrušila muže. V tom jsem však manžela nechtěla přivítat.“

„Já vím, ale ta zpráva Sigimora pěkně rozrušila.“ Fiona se zasmála a Jolena také. „Podívej, obleč si to, a až sem přijde, pěkně ho přivítej. Je dobré muži připomenout, co má, když se vynoří něco z minulosti. Získáš odpovědi, které hledáš, a pokud se mu v mysli rojí nějaké vzpomínky, rychle a snadno je potlačí. A mohu ti doporučit, aby ses postavila ke krbu, až se ho začneš vyptávat.“

Jolenu hned napadlo, že v tom případě bude její oděv průhledný, a řekla: „Ty jsi nestyda.“

„Ano.“

„A velmi chytrá.“ Usmála se na Fionu, která se usmívala na ni, a věděla, že její úsměv je stejně nestydatý jako Fionin.

12. kapitola

„Myslel jsem, že bys mě zabil, kdybych tvoji ženu políbil, Ewane,“ řekl Sigimor. Pozoroval Fionu, jak táhne Jolenu pryč.

„Pokud by to dřív neudělala tvoje žena.“ Ewan a Sigimor si vyměnili úsměvy a pak se oba zamračili na Fingala. „Nemohl jsi chvíli počkat? Vpadneš sem a řekneš mu o Barbaře před novomanželkou!“

„Ano, mohl.“ Fingal si překřížil paže na hrudi a zamračil se na ně. „Dostalo mě, jak je tahle skotská Barbara hezká a že má na kostech maso.“

„Je vdaná,“ řekl Sigimor a snažil se na Fingala nerozzuřit. Fingal je, jaký je, a už se nezmění. „Je vdaná už deset let. Nenapadlo mě, že bude vadit, když se zmíním o vdané ženě.“

„Pak tě možná potěší, že je vdovou.“

Sigimor v sobě chvíli hledal náznak radosti nad tou zprávou, ale žádný neobjevil. Vždycky měl v srdci jemný stín Barbary a čas od času ho dráždilo pomyšlení *co kdyby?* Ted' nedokázal najít ani náznak známého pocitu a byl si jistý, že za to vděčí Joleně. Bylo nemožné a bláznivé přemýšlet o nějakém *co kdyby?*, když měl každou noc v pažích svoji vášnivou ženu.

„Ne, nejsem tím vůbec potěšen. Abych řekl pravdu, ani trochu. A nevím, proč sis myslel, že by mě to mělo zajímat!“

„Ta žena prohlásila, že ti byla před svatbou velmi *blízká*, a také několikrát poté, takže nevím, proč si ted' hraješ na ctnostného.“

„Lže.“ Sigimor pokrčil rameny a zdál se klidný, i když v duchu si představoval, že oběma rukama svírá Barbařino útlé hrdlo. „Umí velmi dobře lhát. V tom byla vždycky dobrá. Viděl jsem ji jednou nebo dvakrát poté, co se provdala za bohatého starého zemana, ale stalo se to jen proto, že jsem se jí nedokázal vyhnout.“ Rozhlédl se po velké síni. „Je to pravda, Fingale, ona lže. Pochybuji, že opustila Scarglas, aniž svedla jednoho nebo dva MacFingaly.“ Málem se rozesmál, když Fingal krátce pohlédl na svoje muže, z nichž mnozí byli jeho synové. „A ted' si klidně přijdeš a zneklidníš moji paní. Ta si určitě myslí, že jsem nějaký proutník, který prohání děvčata po

celé zemi. Proč? Kvůli prolhané děvce, která pravděpodobně utratila všechny peníze svého manžela a hledá dalšího muže, jehož peníze by mohla rozházet?“ Sigimor soudil z pronikavého pohledu, jež na něho Fingal upřel, že se mu v hlase projevil potlačovaný hněv.

„Myslel jsem, že si najdeš dobrou skotskou dívku, která bude dobře stavěná, aby unesla tvoji váhu.“

„Dobře. Barbara je velmi zkušená a unese váhu mužského těla. Ale já si ponechám ženu, s níž jsem se oženil.“

„Ale je to Angličanka!“

„Ano. Je to sestra anglického hraběte, muže, který mi zachránil život. Pokoj jeho duši. A je to dívka, která kromě mě neměla žádného muže a ani ho mít nebude.“ Sigimor pozoroval Fingala, který se otočil k odchodu a bručel si pod vousy něco o mladém idiotovi. „Netušil jsem, že tolik lidí bude trápit, že je Angličanka. Copak v ní nemůžete vidět jen slabou dívku?“ houkl.

„Zatím ne, ale stane se. Ted' je Cameronová,“ řekl Ewan pevně a usmál se Sigimorovu souhlasnému zamručení. „Tohle je jen přechodné rozrušení, nic víc. Tvá žena je hezká dívka a Fiona si ji oblíbila. Připouštím, že světlolasá a vyvinutá Barbara by mi k tvému vkusu seděla víc.“

„To bývalo. Jsem velký muž a myslel jsem si, že takovou ženu potřebuji.“ Sigimor mrkl na Ewana. „Vlastně jsem přesvědčen, že víš, co jsem si kdysi myslel a jak jsem se mýlil, že?“

„Ano. A taky chápu, že budeš mít dnes co vysvětlovat.“ Sigimor se usklíbl. „Já vím. Vrhla na mě ten pohled. Ale o starých záležitostech se mi vůbec nechce mluvit.“

„Všichni máme staré záležitosti, bratranče, a ženy o nich chtějí vědět všechno. Vždyť znáš ty mé.“

„Ale tvoje dluhy jsou mrtvé a pohřbené. A moje mě dohánějí.“

Ewan se zasmál. „Zdá se, že je nedočkavá dozvědět se o tobě všechno, co může. Aspoň nemusí přijímat dítě, které máš od jiné.“ Sigimor sebou trhl a Ewan přikývl. „Mám Ciarana rád a Fiona taky, ale nebylo to lehké a to, že jsem o něm váhal říct Fioně, mi nepomohlo. Nejlépe je říct hned pravdu a vyrovnat se s ní. Pomysli, co by se mohlo stát, kdybys to neudělal a lady Barbara by měla příležitost vypovědět váš příběh po svém.“

„Ježíši, to bych musel spát ve stáji.“

„Zjistil jsem, že pokud se k tobě nějaká žena z minulosti zachovala zle, hněv tvé manželky se většinou obrátí proti ní. Takže manželce řekni, že ta žena pro tebe vůbec nic neznamená. Musíš ji přesvědčit, aby ti uvěřila, a co je důležitější, musíš to myslet upřímně.“

„Ano, já to myslím upřímně. Z celého srdce.“ Sigimor vstal a na chvíli se zastavil, aby se připravil na to, co přijde. „Ano, Jolena bude nepochybně vědět, že to míním vážně. Jediná potíž je v tom, jak jí povědět celý příběh, aniž bych ze sebe udělal úplného idiota, kterým jsem ostatně byl.“ Sigimor se otočil od rozesmátého Ewana a vyšel ze síně.

Když se blížil k ložnici, kterou obýval při každé návštěvě Scarglasu, cítil se nejistý. Přestože se mu to nelíbilo, byl připraven říct Joleně o Barbaře všechno. Ale teď ho náhle začalo trápit, že Jolena se možná vůbec *nezeptá* na vysvětlení. Třeba se o něho nezajímá natolik, aby se chtěla o jeho avantýře něco dovědět. Možná k němu nemá vlastnické nároky a necítí žárlivost.

Rozčilený nezvyklým nedostatkem sebedůvěry vešel do pokoje. Pováží o Barbaře, a Jolena možná projeví zájem. Chovala se velmi klidně, téměř chladně, ale on věděl, že taková nebývá pořád. Sigimor vrhl pohled ke krbu, kde Jolena stála, a pak zavřel dveře a zajistil je závorou. Opřel se o ně, jako by se pokoušel chytit dech.

Jolena stála před krbem a zezadu ji ozařoval oheň. Na sobě měla něco, co připomínalo jemnou ranní mlhu. Tenoučká košilka lemovaná krajkou a stužkami skrývala velmi málo z něžných křivek. V záři ohně vypadala košilka ještě tenčí. Joleniny tmavé vlasy spadaly volně v hustých dlouhých vlnách podél těla a částečně ji zahalovaly. Zdálo se, že je nahá, a fakt, že nebyla, ho vzrušoval ještě víc.

Pak si všiml, že má ruce pevně přitisknuté ke štíhlým bokům. Na tváři neměla přívětivý úsměv, ale mračila se. Podíval se dolů a všiml si, že na ovčí kožešině stojí bosa. Nesmyslně ho napadlo, že má dlouhé palce.

„Kdo je Barbara?“ zeptala se Jolena a skryla radost, kterou pocítila, když viděla, jak si ji zálibně prohlíží.

„Barbara?“ Sigimor se přinutil podívat se jí do tváře a bojoval s myšlenkou, že ji povalí na ovčí kůži. „Ach, lady Barbara MacLeanová! Je to jen žena, kterou jsem znal... no, tak před deseti nebo více lety.“

„Chápu. Před deseti nebo více lety. Pak má velmi dobrou paměť.“

„No, mě si každý docela zapamatuje.“

Sigimor se odlepil ode dveří, sedl si na kraj postele a začal si stahovat boty. Jolena se chovala přesně tak, jak by se měla chovat manželka, když uslyší o nějaké ženě z minulosti. Vrhla na ni kradmé postranní pohledy a viděl, že teď má ruce sevřené v pěsti a oči přimhouřené. Napadlo ho, že jestli mu má Jolena dovolit, aby odpovídal na výzvu, kterou bezesporu byla její košile, bude moudřejší ji nedráždit.

„Žena neprojevuje zájem o muže bezdůvodně, zejména ne o toho, kterého neviděla deset nebo více let. I přesto, že je snadné si tě zapamatovat, Sigimore.“

Sigimor si pomyslel, zda byl v její poslední poznámce obsažen kompliment, pak se však přinutil soustředit se na vysvětlení, kdo je Barbara. „Není to přesně deset let. Navzdory tomu, že jsem se jí vyhýbal, viděl jsem ji od té doby ještě několikrát. Ptá se po mně proto, že ovdověla.“

„Hledá snad milence?“

„Hádám, že by mě chtěla za manžela, protože ten její ji asi zanechal bez peněz. Viděl jsem ho asi tak přede dvěma lety. Byl opilý a mluvil skoro bez zábran. Říkal, že jediná dobrá věc na tom, že si vzal Barbaru, jsou jeho dva synové. A také se mi svěřil s pochybnostmi, zda druhý chlapec je jeho, protože Barbara měla románek s jeho synovcem. Ale protože synovcova krev je vlastně také z rodu MacLeanů, není to taková tragédie. Postěžoval si, že kdyby si nedal pozor, zchudl by vedle takové ženy jako kostelní myš. Nakonec zamkl peníze v truhlici, aby je ochránil před jejími chamtivými prsty, a přísahal si, že z něho žena už nic nevymámí. Myslím, že slib dodržel.“

Tohle nejsou příliš lichotivá slova, pomyslela si Jolena a trochu se uvolnila. „Proč se domnívá, že by ses s ní měl oženit?“

„Protože před deseti lety jsem byl ještě hloupý mladík zmítaný touhou a trochu zaslepený – a ano, omámil mě zájem hezké a urozené dívky. Bylo mi dvaadvacet, ale nebyl jsem tak zkušený, jak bych si přál.“ Stáhl si košili a ukázal na tetování na pažích, které si odnese do hrobu. „Tohle jsem si nechal udělat, abych ji oslnil. Málem mě to stálo život, protože jsem pak dostal horečku. Víš, jednou jsem slyšel, jak obdivuje podobný vytetovaný pás na paži jednoho muže, a přál jsem si, aby o mně také mluvila s takovým obdivem. Ale moje pásky nikdy neviděla.“ Jolena si najednou přála, aby se na Barbaru vůbec nezeptala. To, že podstoupil tetování jen proto, aby slyšel, jak o něm žena nadšeně mluví, dokazovalo, že zná intenzivní cit, který před ní ještě nikdy neodhalil. Možná že slova, která jí připadají nelichotivá, jsou výrazem vzteku a přetrvávající bolesti. Zraněné srdce je možné vyléčit, ale ona si nebyla jistá, zda má potřebné zkušenosti a čas, zejména pokud má Barbara v úmyslu získat Sigimora zpět.

„Mně se velmi líbí,“ řekla, a než se na ni usmál, cítila se hloupě. „Vybrala si jiného muže?“

„Ta už měla vybráno a držela se své volby, i když si hrála se mnou. Starý zeman MacLean, o třicet let starší než ona, hledal mladou ženu, aby mu dala syna, a měl plné truhlice. Ona si chtěla před sňatkem užít ještě s několika mladými muži.“

„S několika?“

„Ano, s několika. Sotva jsem se uzdravil a zahojily se mi rány na pažích, navštívil jsem ji. Poslal jsem jí sice vzkaz, že bych ji chtěl vidět, ale rozhodl jsem se, že ji překvapím. A ona překvapila mě, protože na ní ležel muž.“

„Ach bože.“ Bylo trochu obtížné představit si Sigimora jako nezkušeného mladého muže, ale Jolena snadno soucítila s každým, kdo našel svého milého v náruči druhého.

„Další překvapení přišlo hned poté. Mluvila o budoucím manželství s MacLeanem, které měla uzavřít příštího dne ráno, a ujišťovala mladíka ve svých pažích, že se mezi nimi nic nezmění. Když mě spatřila, její první slova byla prosebná. Žadonila, abych zemanu MacLeanovi nic neříkal. Na muže jsem plivl pár nadávek a vyhodil jsem ho a jí jsem sdělil, že tak zkaženou ženu už nechci, a

práskl jsem dveřmi. Přemýšlel jsem o tom, že všechno vyklopím MacLeanovi, ale nenašel jsem ho. Přesto mě celá záležitost trápila, a proto jsem se rozhodl k návratu do Dubheidlandu. Za několik let se mě několikrát snažila vyhledat, ale přestože jsem sváděl jiné ženy, o ni jsem zájem neměl.“

Což Barbaru utvrdilo v tom, že ho musí mít za každou cenu, uvažovala Jolena. Myslela si, že když pohřbí žárlivost vůči té ženě, bude jí lépe, ale jeho zpověď jí v tom moc nepomohla. Zatím ještě pravdivě neobjasnil, co k Barbaře cítil. Mluvil o touze, nikoli o lásce, ale muži se někdy slova láska bojí. Kdyby cítil něco víc než jen touhu a chtíč, znamenalo by to, že Jolenu čeká trápení. Barbara nevypadala jako žena, která by se snadno vzdávala toho, po čem prahne. A teď se zdá, že chce Sigimora. Jolenu najednou vytrhl z myšlenek nahý Sigimor, který se před ni postavil, položil jí ruce na ramena a políbil ji na tvář.

„Nemrač se,“ řekl. „Ona pro mě není nic jiného než špatná vzpomínka na mladickou nerozvážnost.“

„Opravdu?“ Jolena pocítila, jak se červená, protože si ji prohlížel od hlavy k patě. „Hledá tě, Sigimore. Z toho, cos mi o ní dosud řekl, vidím, že se tak lehce nevzdává.“

„To neznamená, že mě vláká do svých sítí. Už nejsem nezkušený hoch, abych se nechal oslepit jejími triky. A teď mi pověz, kde jsi vzala ten kus hadříku, kterým přivádíš k šílenství svého ubohého muže.“

„Od Fiony. Je to jedna z těch věcí, o nichž jsi prohlásil, že nemají žádné opodstatnění.“

„Myslím, že brzy změním názor.“

Pohlédla níž na hrdý důkaz jeho zájmu o ni a zamumlala: „To vidím.“

Poněkud váhavě se ho dotkla. Uniklo mu tiché zasténání, ale mimovolný pohyb jeho boků, jímž se posunul k ní, jí dal najevo, že to byl výraz souhlasu. Jolena ho obemkla prsty a užívala si zvláštního pocitu z neznámého dotyku. Byl v její dlani tak pevný a teplý, ale také jemný a hebký. Zatímco ho svírala, zdálo se jí, že pořád mohutní. Jolenu ještě stále udivovalo, že Sigimor mohl touto částí těla vstoupit do ní.

Byla-li Barbara tak žhavá milenka, jak naznačil, zřejmě si musela velmi dobře pamatovat na Sigimorovu mužnost. Viděla určitě dost mladších mužů, kteří ještě měli chlapecký vzhled a nebyli úplně vyvinutí. Sigimor dnes nevypadal na muže po třicítce a před deseti lety působil určitě velmi mladě. Tvrdil, že lady Barbara chce získat muže s plnými truhlicemi, ale Jolena měla podezření, že má i přízemnější důvod, proč ho shání.

Rozhodla se, že jestli přijde Barbara do Dubheidlandu, zjistí, že její hon na Sigimora nebude snadný. Ačkoli netušila, co jí a Sigimorovi budoucnost chystá, teď je jeho. To, že je Sigimorovou ženou, jí dává spoustu výhod před kteroukoli vetřelkyní a Jolena mínila všechny rádně využít. Vášně, kterou se Sigimorem sdíleli, byla jednou z nich.

Sigimor slastně vnímal doteky Joleniných štíhlých prstů tak dlouho, jak jen mohl. Když mu sklouzla měkkou rukou mezi stehna a něžně mu pohladila šourek, věděl, že tohle musí ukončit. Kdyby to neudělal, mohlo by se stát, že se neudrží a vyplývá jí semeno do rukou jako nějaký holobrádek.

„Dost, ženo,“ řekl a jemně jí odtáhl ruku. „To už je příliš.“

„Tohle bych neměla dělat?“ Jolena se náhle vyděsila, že byla příliš odvážná, anebo hůř, že mu přivodila místo potěšení nepříjemné pocity.

„Můžeš to dělat, kdykoli budeš chtít. Jde jen o to, že dotek tvé měkké ruky je pro mě potěšením, jehož si nemohu užívat moc dlouho.“ Při pohledu na její zmatený výraz se usmál. „Skončil bych dřív, než bych ti mohl poskytnout potěšení, lásko.“

„Ach.“ Začal jí rozvazovat košilku a Jolena se začervenala. „Neměli bychom jít do postele?“

„Ne. Toužím si tě vzít přímo tady, na té kožešině před krbem.“

Jolena pocítila chvění po celém těle a Sigimor jí svlékl košili. Vášně, která ji zalila, ji rychle zbavila zdrženlivosti, nejistoty, a dokonce i stydlivosti. Ačkoli se ještě červenala, neváhala, jakmile ji rozechvěl chtíč. Sotva ji chytil do náruče a políbil, přitiskla se k němu a vnímala všemi smysly jeho tělo. Uvědomila si, že už necítí nesmělost, ale naopak je ochotna nechat se jím vést k čemukoli. Dokonce měla pár vlastních nápadů.

Když dokončil polibek, nespokojeně zasténala, protože měla jeho polibky ráda. Sténání se rychle změnilo ve zvuky slasti, když ji líbal na prsa a zároveň ji hladil po celém těle velkýma silnýma rukama.

Pocity, které v ní převládaly, by ji měly děsit, ale naopak ji vzrušovaly. S každým polibkem a polaskáním v ní Sigimor probouzel neznámou divokost. Jolena zjišťovala, že se jí její nová podoba líbí. Víkala v sobě ženu, která nechávala její touhu volně se rozvíjet. Neznala hranice a nepotřebovala pravidla. Sahala po slasti, kterou jí Sigimor nabízel, oběma rukama. A také se jí snažila svému muži plně vracet.

Na krátký okamžik byla zmatena, neboť Sigimor před ní poklekl, místo aby ji položil na kožešinu. Zmatek pominul, když ji políbil na pupek a něžně ji mnul zadeček. Jolena zavřela oči blahem, protože jí vjel rukou mezi nohy. Rozevřela je, aby mohla přijímat jeho laskání. Ale jakmile ruku nahradily rty, Jolena rychle otevřela oči.

„Sigimore?“ zvolala spíš nejistě než odmítavě.

„Pšš, ženo,“ zamumlal Sigimor a líbal ji dál. „Obdaruj manžela touto slastí. Vráti se ti dvakrát, to ti slibuji.“

Nemusel ji přesvědčovat dlouho, protože ta divoká a smyslná žena v ní odhodila všechny zábrany stranou. Jolena se otevřela jeho intimním polibkům a zajela mu prsty do hustých vlasů. Chvěla se novou nepoznanou slastí. Když ucítila, že její vášeň dosahuje vrcholu, vykřikla jeho jméno. Držel ji pevně, jeho ruce jí svíraly boky a vedl ji svými ústy k oslepujícímu vyvrcholení.

Jolena se ještě třásla neskutečným blahem a zjistila, že leží na zádech na ovčí kožešině. O vteřinu později do ní Sigimor vnikl a její odcházející vášeň znovu vzplanula. Sevřela jeho silné tělo pažemi i nohama a přivítala divokost jeho pohybů. Za okamžik ji opět přivedl k osvobozujícímu vyvrcholení. Tentokrát, když se chvěla a křičela jeho jméno, byl s ní a jeho výkřik se smísil s jejím.

Teprve až Sigimor přenesl Jolenu do postele, přišla k sobě. Divoká a smyslná Jolena někam zmizela a nechala tu obyčejnou dřívější Jolenu, aby trpěla silným zahanbením. Sotva k ní Sigimor ulehл a objal ji, přitiskla si zčervenalou tvář k jeho hrudi. Téměř cítila, jak se na ni dívá, ale nedokázala se mu podívat do očí.

„Ale moje malá ženuško,“ řekl a usmíval se nad temenem její hlavy. „Jsi tak divoká a nespoutaná, když se ti rozproudí krev, a tak stydlivá, když vychladneš.“

Jolena si nebyla jista, zda by měla ocenit, jak přesně odhadl její pocity. „No, jak bych se měla cítit, když jsem se zpronevěřila slušnému chování?“

„Příjemně ukojená? Teplá a šťastně unavená? Vděčná, že tvůj muž je tak úžasný milenec, že tě přinutí křičet rozkoší?“

„Já jsem nekřičela.“

„Ale ano, křičela. Ještě mi to zní v uších. Myslím, že to bylo několikrát *ještě* a několikrát *nepřestávej*, a pak taky moje jméno.“

Tohle bylo víc, než mohla Jolena snést. Natáhla ruku a štípala ho do nejcitlivějšího místa na těle. Výkřik bolesti ji potěšil. Nemohla popřít, že ji při milování přivedl do zvláštního stavu, ale nemusel se tím chlubit.

„Krutá milenko,“ řekl a začal jí prsty jezdit po páteři nahoru a dolů a probouzet k životu zbytky touhy dřímající v jeho nasyceném těle.

Jolena je velmi vášnivá, snadno vzplane touhou, inspiruje ho stále. Nikdy by jí to neřekl, ale nikdy nebyl zvlášť nápaditým milencem. Většinou spával se ženami, které si musel zaplatit. Když dosáhl stavu, kdy zatoužil po ženě, vyhledal nějakou v hostinci, pivnici nebo krčmě. Vybral si ženu vyvinutou a relativně čistou a šel s ní. Třebaže se cítil povinen dát jí rozkoš, udělal pro to jen minimum. Tyhle ženy pro něho byly jen teplým tělem, a ať je to jakkoli sobecké, jediným jeho cílem bylo zbavit se touhy a uvolnit napětí. I kdyby věděl, že jeho prožitek bude lepší, prožije-li něco i partnerka, pochyboval, že by se jí snažil poskytnout rozkoš.

Ale Jolena ho inspirovala jako žádná jiná žena. Každý záchvěv jejího štíhlého těla, každý sten v něm vyvolával touhu prohloubit její radost z milování. To, jak volala jeho jméno a jak se roztrásla při vyvrcholení, ho nutilo přivádět ji k vrcholu znovu a znovu. Kdyby mohl víc ovládat svoje potřeby, rád by se celou noc přesvědčoval, kolikrát ji přiměje křičet blahem. Na chvíli si užíval představy, jak miluje svoji ženu rukama a ústy, dokud si na něho nesedne a nepřinutí ho milovat ji tak divoce, až oba společně dosáhnou vrcholu.

Nikdy dřív nepoužil ústa k tomu, aby přinesl ženě rozkoš, ale zřejmě to dělal správně. Byl přesvědčen, že vědomí, že je jediným mužem, jenž se s ní kdy miloval, mu přidávalo radost a opojení nad tím, že to může dělat i tak. Byly i jiné způsoby milování, které nikdy nevyzkoušel a jež chtěl provádět s Jolenou. Znal i pár věcí, které by rád zakusil od ní. Při té myšlence se opět vzrušil a usmál se. Nejenže ho Jolena provokovala k tomu, aby byl velkým milencem, ale také ho udělala nenasytným.

Bohužel, jeho chtivost zůstane neuspokojena, pomyslel si při pohledu na ni. Ležela s pažemi roztáženými na pokrývce a zdravě spala. Vzhledem k tomu, čím za celý den prošli, se nebylo čemu divit. Zůstala tak dlouho vzhůru jen proto, aby zjistila, kdo je Barbara. Považoval za štěstí, že po prožitých útrapách neonemocněla.

To, jak se chovala, když jí vysvětloval vztah k ženě z minulosti, ho velice potěšilo. Sigimor poznal, že má vůči němu vlastnické nároky, a všiml si, že jí v očích blýskla žárlivost. Přijala zcela fakt, že je jeho ženou a on její manžel. Pokud se opře o její vlastnické pocity a prudkou vášeň k tomu, mohla by mezi nimi vyrůst láska nebo alespoň zavazující příchynost. Trochu ho trápilo, že to chce tak hodně, ale chtěl to a byl rozhodnutý dosáhnout svého.

Objal Jolenu paži a druhou ruku jí vsunul pod hlavu. Přemýšlel o Barbaře. Když se s ní setkal, nebyl už paníc, ale ona byla jeho první opravdovou milenkou. První, která nebyla jen obyčejnou prostitutkou koupenou na hodinu nebo víc někde v hostinci. Byla to první žena, která v něm probudila myšlenky na lásku a manželství. Její zrada ho krutě zasáhla a uvědomil si, že poranila nejen jeho pýchu, ale zasadila téměř smrtelnou ránu jeho tehdejší marnivosti. Také ho rychle přesunula k ženám, jež chtějí od muže nejdříve vidět peníze – ke krutému, ale jednoznačnému obchodu s láskou. Když někdy vzpomínal na Barbaru, uvědomoval si, že šlo jen o fantazie muže, který spával sám a v mládí si krátký čas myslel, že našel spřízněnou duši. Políbil Jolenu na temeno. Tentokrát neměl pochyb. Jen ji o tom bude muset přesvědčit.

Barbara by mu mohla všechno překazit. Sigimor měl silný pocit, že Jolena si ještě není jistá svým ženstvím, ještě netuší, že dokáže

muže plně uspokojit. Žena jako Barbara by její slabost rychle vycítila. Mohla by snadno zničit výhody, jichž teď dosáhl ve svazku s Jolenou, ať už se to týkalo jejího srdce, mysli nebo těla.

Mohl jen doufat, že se mýlí, když se domnívá, že ho Barbara chce získat, ale spíš se obával, že ji odhadl správně. Sigimor zívá a zavřel oči. Jestliže Barbara dál udržuje všechny vztahy, které mívala, a pokud ji ještě přijímají všichni pokrevní příbuzní a přátelé, bylo by nerozumné odmítnout jí pohostinnost, až dorazí k dubheidlandským branám. Nemělo by mu dělat těžkosti ujistit manželku o lásce, i když se milenka z minulosti pokusí nakapat jí do ucha jed. Samozřejmě bude muset udržet Jolenu ve svém loži, dokud se Barbara nevzdá a neodjede domů. Sigimor usínal a usmíval se nad příjemným úkolem.

13. kapitola

„Harold pořád čmuchá kolem.“

Jolena si vzdychla a podívala se na Sigimora, který vešel do solária. Byla tam s Fionou a hrála si s dětmi. Poslední dva dny si konečně užila trochu klidu. Nepřekvapilo ji, že je Harold následoval do Scarglasu, ale doufala, že ho konečně přejde odvaha a vzdá se pronásledování, protože ho neustále ohrožovali muži z rodiny MacFingalů. Nikdo jí neřekl přesně, jak to dělají, ale zdálo se, že se tím náramně baví.

„Možná je to proto, že nemá dost koní, aby mohl odjet,“ řekla a nadhodila si Fionina nejmenšího synka Aheama v náruči. „Ti koně, co jsem viděla, *byli* jeho, nebo ne?“ Překvapeně pozorovala, jak Sigimora náhle obklopili Reynard, Ciaran a několik dalších chlapců.

„Ano, děvče, byli,“ odpověděl a obrátil pozornost k chlapcům.

Jolena se na něho dívala a uvědomila si, že Sigimor miluje děti a děti milují jeho. Bude z něho dobrý otec, pomyslela si a pohladila malého Aheama po zádech. Najednou ji zalil zvláštní pocit. Vždycky snila o dětech a teď silně zatoužila po Sigimorově dítěti. Život se jí zatím komplikuje stále víc, pomyslela si smutně. Harold, skotský manžel, žena ze Sigimorovy minulosti a teď náhlá touha po dítěti s manželem, o němž si nebyla jistá, že s ním může zůstat.

Její pozornost vzbudil Reynardův veselý smích. Chlapec si naštěstí neuvědomoval, v jakém nebezpečí se nachází. Velmi se mu líbilo ve společnosti dalších dětí a Jolena si uvědomila, že ještě nikdy neměl příležitost pohrát si s jinými dětmi. Jako urozený dědic se nestýkal s dětmi služebnictva. Petr by byl pobouřen, kdyby viděl svého vzácného synka, jak si hraje s nemanželskými dětmi starého pána MacFingala a jeho synů, protože mnohé z nich se narodily neurozeným ženám. Petr byl až příliš hrdý na své místo ve společnosti. Měl tři děti se služebnými, ale nikdy nedovolil, aby se přiblížily k jeho synovi. Stejně tak jejich otec izoloval ji i Petra od svých nemanželských dětí. Styděla se za to, protože teď viděla, jak je to nespravedlivé. Reynard by měl určitě rád kolem sebe děti, a kdo

by byl vhodnější než jeho vlastní sourozenci? Ať už byli legitimní, nebo ne. Pokud bude moci ovlivnit Reynardův život, až tohle skončí, určitě dohlédne, aby křivdu napravila.

Přistoupila k ní Fiona, aby si vzala spícího chlapečka, a Jolena jí ho váhavě předala. Krátký pohled plný sympatií, který na ni Fiona vrhla, Joleně prozradil, že rozumí její náhlé touze. Když Fiona s chlapcem odešla, někteří hoši ji následovali a Jolena si překřížila paže na prsou v marném pokusu zmírnit pocit prázdnoty, který ji náhle přepadl.

Sigimor poslal chlapce zpět ke hře a obrátil se k Joleně. Zarazil ho její smutný pohled, než se na něho usmála. Zmínka o Haroldovi v ní většinou probudila spíš strach.

„Takže tvým bratrancům se nepodařilo Harolda zahnat?“ zeptala se, když se s ní vydal ke krbu a posadil se na těžkou dubovou židli proti ní. „Myslela jsem, že o to se snažili.“

„Vlastně ano,“ odpověděl Sigimor a usmál se, když hoši náhle nadšeně vykřikli a vyběhli z místnosti. „Asi běží objevovat nové země.“

„Reynardovi je ve společnosti ostatních dětí dobře. Náhle jsem si uvědomila, že jsme ho vychovávali velice osaměle. Teprve teď vidím, jak rád si hraje s chlapci, křičí a špiní se.“

„Na Drumwichi nebyly žádné jiné děti?“

„Byly, ale žádné se mu nerovnálo rodem. Petr měl ještě tři děti, ale nezajímal se o ně. Pouze je nenechal hladovět a poskytl jim střechu nad hlavou. Můj otec se choval ke svým levobočkům stejně. Právě jsem se v duchu plísnila za to, že jsem takovou situaci přijala.“

„Pochybuji, že bys dokázala změnit bratrovo přesvědčení.“

„Pravděpodobně ne. Tvůj strýc je velmi zvláštní člověk,“ začala.

„Proti tomu nemohu nic namítat.“

Krátce se usmála a pak pokračovala: „Je zvláštní a zcela bez předsudků. Ale že by zanedbával své děti, *všechny* své děti, z toho ho člověk nemůže vinit. Většina urozených pánů nebere v úvahu děti, které se nenarodily v manželské posteli. Nanejvýš jim hodí pár mincí, jako Petr nebo můj otec, a myslí si, jak jsou velkorysí. Ale tvůj strýc je má všechny pod jednou střechou, vychovává je se svými

legitimními syny a nabídl jim možnost lepšího života. A chová se tak i k odstrčeným lidem.“

„Ano, můj strýc zachraňuje ztracené a odvržené. Vždycky to tak dělal. Také má proto víc nepřátel než přátel, a vůdcem klanu je tedy Ewan. Ubohý Ewan se domníval, že jeho otec je potřeštěný, dokud ho Fiona nepřesvědčila, že je jen rozmazleným dítětem v mužském těle.“ Usmál se, když se zasmála, ale pak rychle zvážněl a rozevřel dlaň, aby uchopil její ruku do své. „Dnes večer vyklouzneme, děvče.“

„Ach, strachovala jsem se, že jsi mě sem odvedl proto, abys mi pověděl o Haroldovi. Koneckonců je nablízku celou dobu, co jsme zde.“

„Ano, doufal jsem, že se objeví nějaká jasná příležitost k boji, ale nestalo se. Takže musíme odjet, aby Harold nezaútočil na Scarglas.“

Jolena přikývla, protože věděla, že má pravdu, ale nechtělo se jí Scarglas opouštět. Nejdřív tady byla trochu nespokojená a vyplašená, ale to brzy pominulo. Za dva dny už se zde cítila v bezpečí, byla obklopena pohodlím a našla dobrou přítelkyni ve Fioně. Přestože Harold byl blízko. Nechtěla se toho vzdát, usednout do sedla a navzdory únavě prchat před Haroldem až do Dubheidlandu, kde bude muset předstoupit před další velkou a cizí rodinu.

Mírně si povzdechla, protože si vzpomněla na Reynarda. Ten taky nebude nadšený, že musí opustit nové přátele a zábavu s nimi. Je příliš malý, aby pochopil nutnost odjezdu.

„V Dubheidlandu se ti bude líbit, děvče,“ řekl Sigimor a snažil se, aby to znělo přesvědčivě.

„Jistě. Jen jsem pomyslela na Reynarda. Ten se z takové noviny radovat nebude.“

„Aha, takhle to je. Chceš, abych s ním promluvil?“

„To by ode mě bylo zbabělé,“ řekla, ale přitom odolávala nutkání okamžitě souhlasit a poslat ho, aby to vyřídil za ni.

„Ne. Proč bys mu měla ty předávat špatnou zprávu – a tak to určitě bude brát –, zejména když pro něj bude velmi těžké jí porozumět. Je to moje rozhodnutí, tak mu je sdělím sám. Zařídím to tak, aby Ciaran a někteří další hoši byli u toho.“

„A to pomůže?“

„Pokud budou přítomni další chlapci, bude chtít přijmout nepřijemnou novinu jako muž.“

„Jako muž? Vždyť jsou mu teprve tři roky!“

„Na tom nezáleží. Nebude chtít, aby si o něm ostatní chlapci mysleli, že je malé dítě. Ale ti starší pochopí, že to tak musí být. Reynard je velmi chytrý chlapec, dá se přesvědčit lehčeji, než by se dalo očekávat od dítěte jeho věku. Někdy si děti navzájem dovedou vysvětlit věci snadněji než dospělí. Ostatní chlapci mu potom řeknou, jak se sami na skutečnost dívají.“

„Jazykem, jemuž Reynard porozumí,“ doplnila Jolena a přikývla. „Pak tedy mohu být zbabělá a ty můžeš jít za ním.“

Sigimor se opřel o opěradlo židle a usmál se na ni. „Ale stále se ještě tváříš trochu provinile. Neobviňuj se kvůli tomu. Musela jsi mu v poslední době říct spoustu špatných zpráv a on musel dělat spoustu věcí, které dělat nechtěl nebo jimž nerozuměl. Neuškodí, když si od toho trochu odpočineš.“

„Asi ne, ačkoli předtím mě to tak netrápilo. Po těch dvou klidných dnech je opravdu šťastný a veselý.“

„Ano, to máš pravdu. A teď mi řekni, proč jsi vypadala tak smutně, když ti Fiona vzala dítě z náruče?“

Jolena, myšlenkami ještě u Reynarda, vyhrkla bez přemýšlení: „Když jsem držela Aheama, bylo to moc hezké. Je mi třiadvacet a jsem bezdětná, zatímco většina žen mého věku už porodila několik dětí.“ Začervenala se, protože si uvědomila, že se mu svěřila s něčím velmi osobním. „Ale to není nic důležitého.“

Sigimor vstal, sklonil se a lehce ji políbil. „Je to důležité, pokud jsi kvůli tomu smutná. Je jen přirozené, touží-li žena po vlastním dítěti.“ Mrkl na ni a vstal. „Nedělej si starosti. Brzy budeš držet v pažích své dítě. Ano, dám ti jich, kolik budeš chtít.“

„Ty pyšný blázne,“ řekla, ale on se jen zasmál. Vzdychla si a rozhledla se po prázdné místnosti. Když sem přijela, vůbec ji nenapadlo, že za pouhé dva dny se jí nebude chtít sídlo opouštět, ale musí. Jolena věděla, že si nemůže být jistá, jestli zdejší lidi ještě někdy spatří. Kdyby pověděla o Scarglasu a Ewanově klanu příbuzným v Anglii, mysleli by si, že zešilela, chce-li tu zůstat. Bylo jí mezi nimi dobře, navzdory neustálému brblání starého pána o tom,

že je Angličanka. Nejvíc bude postrádat Fionu, první opravdovou přítelkyni, kterou kdy měla. Byly spřízněné duše, to věděla okamžitě, a nechtěla o Fionu přijít.

Pak pomyslela na Sigimorův hrdý slib, že jí dá tolik *potomků*, kolik bude chtít, a málem se rozplakala. Ačkoli touhu po dítěti pocítila poprvé, usadila se jí hluboko v srdci. Vždyť sama ještě neví, jestli se Sigimorem zůstane. Proto nesmí snít o rezavých dětech. Přestože jí zdravý rozum říkal, že by podobné myšlenky měla zatím odložit, touha zůstávala. Zůstávala také lítost nad možností, že se bude muset svých plánů vzdát.

Začala se jí zmocňovat skleslost. Raději se zvedla, že si půjde sbalit. Všechno je to Haroldova vina, pomyslela si. Nebránila se spravedlivému vzteku, aby zahnala bolest v srdci. Kdyby nebylo Haroldovy chamtivosti, byla by ještě na Drumwichi, měla by Petra a připravovala by se na nějaký vhodný sňatek. Nesetkala by se ani se Sigimorem, ani s Fionou. Určitě by netruchlila nad ryšavými dětmi, které ještě ani nepočala. Než došla do ložnice, byla docela rozzlobená a v mysli se jí línily různé tresty, jimiž by měl Harold zaplatit za své zločiny.

„Raději si ji hlídej,“ řekl Ewan a přistoupil k Sigimorovi pod hradbami sídla ve světle loučí.

Sigimorův pohled zabloudil k manželce a Fioně, které se loučily v přicházejícím úsvitu. Pak se Sigimor na Ewana zamračil. „A proč?“

„Ještě není všemu konec. I když si poradiš s Haroldem, chlapcova budoucnost je plná otazníků. A kvůli slibu, který dala tvoje žena umírajícímu bratrovi, je nejistá také její budoucnost.“

„Její budoucnost je spojena se mnou. Je to moje žena.“

„Je ovšem poručnicí toho dítěte, jak ji ustanovil její bratr, když svěřil život a budoucnost svého dědice do jejích slabých rukou. Třebaže to zatím žádný zákon neuznává. Nezavírej oči před tvrdou pravdou.“

„Oba budeme čelit, čemu bude třeba, až přijde čas,“ odvětil Sigimor a pominul Ewanovu tichou nadávkou. „Naše dvě děvčata se velice rychle spřátelila, co?“

„Ano,“ přikývl Ewan a přijal změnu tématu. „Fiona říká, že jsou spřízněné duše nebo něco podobného, a obě to okamžitě poznaly. Také tvrdí, že ačkoli to tvoje žena neví, byla většinu života velmi osamělá. Jolene prý připadala naše rodina trochu bláznivá, takže bys ji měl připravit na to, že podobnou skupinu bláznů najde i v Dubheidlandu. Ona ani chlapec se v jejich sídle nestýkali s ostatními obyvateli. To si myslí Fiona. Její bratr byl zřejmě velmi hrdý na urozenou krev rodu a udržoval odstup mezi nimi a prostými lidmi.“

Sigimor přikývl. „Jolena říkala totéž. Je zvláštní, že ji to nepoznamenalo a není plachá.“ Pokrčil rameny. „Asi jí osamělost nevyhovovala.“

„To by mohla být pravda. No, ale teď už je ve své kůži, ne? A Fiona ti vzkazuje, že pokud si Jolenu nenecháš, budeš mít co dělat s ní. Samozřejmě jsem jí řekl, že kdybys o svou ženu přišel, byl by to pro tebe velký trest.“

Sigimor, trochu zneklidněný zkoumavým pohledem svého bratrance, jen něco zavřel. Nechtěl myslet na to, co by se stalo, kdyby zvítězil Harold. Měl určitý plán a musel se na něj soustředit. Jolena je jeho spřízněná duše a bude ho *milovat*. Teprve až zaslechl Ewanovo uchechtnutí, uvědomil si, že poslední myšlenku vyslovil nahlas.

„To je dobrý plán, bratrance,“ řekl Ewan, „a já ti přeji štěstí.“ Podíval se na Fionu a mírně se usmál. „Jestli ji přiměješ, aby ti řekla, že tě miluje, snaž se, aby řekla *navždy*. Muž tvé sestry má stejný názor. Je to ujištění, a dokud je neuslyšíš, ani si neuvědomuješ, žeš je potřeboval. Ano, přiměj ji, ať řekne *navždy*.“

Sigimor otevřel ústa, aby se zeptal proč, a pak je rychle za – vřel. To slovo se mu už usadilo v mysli i v srdci. Ano, jednou *uslyší* Jolenu říkat, že ho miluje, a *uslyší* její *navždy*.

„Poslechni mě, Joleno,“ naléhala Fiona a svírala Joleniny ruce ve svých. „Promysli si to velmi, velmi dobře, než se k něčemu rozhodneš. Tvůj synovec je velice důležitý, ale stejně tak je důležité tvoje manželství se Sigimorem.“

„Nejsem si jistá, zda je to řádné manželství,“ řekla Jolena.

„A nebudeš si tím jistá ani tehdy, až přijde čas a ty budeš muset volit. Sigimor je jako můj Ewan a jako bratr Connor. Bratr Diarmot je jim v mnoha směrech také podobný. Bojovali s láskou tvrdě, třebaže nechtěli nechat odejít ženu, která v nich vzbudila nechtěné city. Sladká slůvka nejsou jejich silnou stránkou. Musíš sledovat, co dělají, jak se chovají.“

„Ale jak můžu věřit svému soudu? Vidím asi jen to, co vidět chci, a ne to, co je skutečné.“

Fioně se objevil na tváři úsměv plný porozumění. „Je to složité, ale ne nemožné, a pokud ti věnuje srdce muž, jako je Sigimor, je tvoje navždy. Když takový muž miluje dívku, miluje ji silně a nikdy nezaváhá. Je opravdu tvůj na celý život. Jen pár urozených žen má to štěstí, že uzavře podobné manželství.“

„Ach Fiono, já toužím po takovém manželství, ale...“

„Ne, nemysli na to, proč říká, že si tě vzal. Začátek není důležitý. Většinou nepřiznají sami sobě, proč se to stalo. Až přijde čas tvé volby, polož mu pár otázek. Je vášeň prudká a sdílená?“ Fiona přikývla, když se Jolena začervenala. „Myslela jsem si to. Vidím to v Sigimorových očích, když se na tebe podívá.“

„Je to jen touha.“

„Sigimor se příliš neliší od mého Ewana. Uspokojil potřebu, když byla silná, ale nic víc. Sem tam si koupil dívku. Neměl stálé milenky a nedvořil se urozeným dívkám. Spával sám. Kromě toho, že se jako mladý hlupák zapletl s lady Barbarou, neměl jiný stálý vztah. Nemůže od tebe odtrhnout ruce. Neříkej si, že je to jen touha. Sigimor už je připraven k odjezdu, tak ti musím rychle nastítnit otázky, které si musíš položit. Dělá všechno, co může, aby dohlédl na tvé pohodlí? Chce tě mít a trpí žárlivostí? Povídá si s tebou? Rozzlobí se, když tě někdo urazí? Vysvětluje ti všechno, když se ho na něco zeptáš? Naslouchá ti? Zná tvoje nálady a ptá se tě, proč je máš? Je ve tvé společnosti uvolněný, směje se s tebou? A drží tě během noci v náruči?“

„Tyhle věci jsou důležité?“ zeptala se Jolena poté, co si uložila všechny dotazy do paměti.

„Velmi důležité. Přála bych si, abych ti mohla říct víc, ale slib mi, že než se rozhodneš mezi manželem a hochem, položíš si tyhle otázky, a odpovědi na ně si řádně promyslíš.“

„Slibuji.“

Fiona Jolenu políbila a pohlédla na Sigimora, jenž se postavil za Jolenu a objal ji kolem ramen.

„Připraven k odjezdu?“

„Ano,“ odpověděl Sigimor. „Fingal říká, že vaši chlapci teď Harolda zaměstnali.“

„Zdá se mi nespravedlivé posílat je do nebezpečné situace,“ zamumlala Jolena. „Je to moje věc, ne jejich.“

„Neriskuj,“ řekl Ewan, postavil se za Fionu a objal ji. „Jen na něho dotírají a trochu ho dráždí, chtějí ho maličko zneklidnit. Ano, a budou to dělat až do soumraku. Do té doby už budeš daleko.“

„Ano,“ souhlasil Sigimor, „a pak si budeme muset opatřit nové koně.“

Muže plánování Haroldovy porážky zjevně zaujalo a Jolena převrátila oči v sloup. Všimla si, že Fiona udělala totéž. Znovu se projevilo, jak jsou stejné. Pak ji Ewan překvapil tím, že odstoupil od Fiony a dal Joleně krátký, a ne příliš bratrský polibek. Jolena se rychle obrátila ke koni a zamračený Sigimor jí pomohl do sedla. Ewan s Fionou stáli ruku v ruce a široce se usmívali, zřejmě nad projevem Sigimorovy žárlivosti při Ewanově polibku. Jolena si pomyslela, že by ji vůbec nepřekvapilo, kdyby ho Fiona s Ewanem naplánovali jen proto, aby viděli, jak se Sigimor zachová.

Když vyjeli ze Scarglasu, Jolena se ohlédla a viděla, jak Fiona zvedla palec. Jolena se usmála a zamávala, pak se rychle přizpůsobila tempu, aby Cameronům stačila. Měla pocit, že už teď zná odpověď na jednu z deseti otázek, které jí Fiona poradila. Bylo nad slunce jasnější, že Sigimor si přeje, aby mu patřila. A Jolena si náhle uvědomila, že odpovědi na otázky jí vykreslí přesný obraz toho, co k ní manžel cítí. Slíbila Fioně, že se pokusí odpovědět si na všech deset otázek prostě proto, že Fiona se stala její přítelkyní, ale Jolena věděla, že to udělá i kvůli sobě samé.

Rychlost, s jakou opustili Scarglas, však Joleně silně připomněla ohrožení jejího a Reynardova života, takže podobné myšlenky

potlačila. Sigimor posadil Reynarda k Liamovi pro případ, že by se stalo něco nečekaného a oni museli uhánět ještě rychleji, aby setřásli Harolda. To byla další patrná známka nebezpečí, které je provázelo – a ona věděla, že tak to bude, dokud Harold nezahyne.

„Drž se u mě, děvče!“ nařídil Sigimor a trochu zpomalil, aby s ním Jolena mohla držet krok. „Slunce vyjde až za pár hodin a ty se nesmíš ztratit.“

„Ne, srovnám se s tebou,“ křikla a dojela ho. „Pokud se budu opoždovat, přivážu uzdu k ocasu tvého koně.“

„A když nás ztratíš z dohledu?“

„Zastavím a nehnu se ani o píd,“ odpověděla. Přerýkala vlastně příkaz, který jí Sigimor opakoval znovu a znovu od chvíle, kdy padla Haroldovi do rukou. „Možná budu zpívat.“

„Doufám, že udržíš tón.“

„Snad.“ Usmála se na něho. „Určitě líp než ty.“

„To je dobře.“ Mrkl na ni, a když se usmála, potěšilo ho, že už není tak smutná. „Oblíbila sis Fionu, co?“

„Ano. Už se ti někdy stalo, že jsi někoho potkal a hned jsi věděl, že se k tobě dokonale hodí?“

Už už chtěl říct, že se mu to stalo s ní, ale tohle bylo nesprávné místo a nesprávný čas. „Ano. Máš na mysli někoho, v němž už ve chvíli, kdy ho potkáš, poznáš přítele?“

Jolena přikývla. „Správně. Najednou si uvědomíš, že většina lidí, které považuješ za přátele, jsou ve skutečnosti jen příjemní známí. Tohle jsem pocítila k Fioně, skutečné přátelství. Uvědomila jsem si, že dřív jsem opravdu neměla přítele.“ Ušklíbla se. „Zní to hloupě, ale vlastně jsem měla jen Petra.“

„Petr byl tvůj bratr a hrabě. Nepochybuji, že jste si rozuměli, ale sourozenec není totéž co přítel. Můj bratr Somerled je mé dvojče, rostl se mnou zároveň v matčině lůně, a já si myslím, že nikdo si nemůže být bližší než dvojčata. Mám také velmi rozsáhlou rodinu a všichni se máme rádi. Ale přesto vím, co máš na mysli, když říkáš, že někoho potkáš a okamžitě cítíš, že k němu máš blízko.“

„A ty už jsi někoho takového potkal?“

„Dvakrát. Liama, přestože je to bratranec, a Nantyo. A nesmím zapomenout na Ewana. Cítil jsem to, ale protože mezi našimi

rodinami byly rozepře a on se ucházel o Fionu, musel jsem se mít na pozoru. Ale když unesl Fionu jako rukojmí a oženil se s ní, aniž se setkal s jejími příbuznými, nezabil jsem ho.“

„To je od vás velmi laskavé, můj pane. Napadá mě, že Fiona byla ráda.“

„Ano, ačkoli její bratr Connor byl trochu zklamán, že jsem Ewana aspoň nezmlátil.“

„Ach bože. Doufám, že on to neudělal. Nebo ano?“

„Ne, protože Fiona mu napsala, že je to muž, kterého si sama vybrala.“

„A možnost, že Fiona zraní tebe, pokud ty zraníš Ewana, pro tebe nebyla překážkou?“

Sigimor se zasmál. „Ale ano. Určitě by to udělala.“ Všiml si, že se ohlédl. Otočil se, přimhouřil oči a snažil se pohledem proniknout mlhu. „Ne, děvče, nepronásleduje nás. Mám pocit, že než se za námi vydá, budeme už v bezpečí Dubheidlandu. A když nic jiného, Ewan a jeho muži ho budou pronásledovat, dokud neopustí MacFingalovo panství.“

Jolena se smutně usmála a zavrtěla hlavou. „Připadá mi, jako by mi držel nůž na krku už měsíce. Je zarputilejší, než jsem si kdy myslela.“

„Nejdřív vás chtěl chytit kvůli svým velkým plánům. Teď si myslím, že vzrostlo jeho zoufalství a potřebuje vás, aby si zachránil kůži. Musí vědět, že s každým uplynulým dnem roste šance, že tvoji příbuzní odhalí jeho hru a možná ho začnou pronásledovat.“

„Také v to doufám.“

„Věř mi, Joleno, až Harold zjistí, že po něm jdou tvoji příbuzní, ocitne se tvůj život ještě ve větším nebezpečí.“

„Jak bych mohla být ještě ve větším nebezpečí? Vždyť mě chce zabít!“

„Ale ne hned, že? Měl v úmyslu použít tě k tomu, aby si zajistil panování na Drumwichi. Jakmile se však dozví, že tvoji příbuzní o jeho zločinech vědí a že ho hledají, pochopí, že ho sňatek s tebou už nezachrání. A pak se jeho myšlenky stočí k pomstě. Nepochybuji vůbec, že tě bude vinit ze všech svých proher.“

„A Reynarda také?“ zeptala se skoro šeptem, protože se jí strachem o synovce sevřelo hrdlo.

„Z toho, co udělal a co jsi mi o něm řekla, vím, že je ztělesněné zlo. Domnívám se však, že Reynardovi bezprostřední nebezpečí nehrozí. Až Haroldovi dojde, že tuhle hru prohrál, na hocha ani nepomyslí, pokud nenastane situace, že by mohl získat svůj život výměnou za chlapcův. Ale on bude chtít tebe. Ty jsi jediná, kdo mu uniká, a ty jsi ta, která odvedla chlapce z Drumwicche a kvůli níž putoval přes celou zemi, aby získal, po čem toužil. Mám pocit, že v tobě vidí příčinu svých útrap, ponížení, nepohodlí, utracených peněz a pošlapané důstojnosti.“

Jolena měla pocit, že Sigimor zná Harolda už roky – tak přesně ho odhadl. Harold ji opravdu bude vinit ze všeho, co se mu stalo po Petrově smrti. Bude chtít, aby za to zaplatila, a to krutě, aby trpěla za jeho vlastní chyby. Byla to děsivá myšlenka a vědomí, že Harold ztratí zájem o Reynarda, jí moc nepomohlo.

Rychle však překonala strach, který ji na chvíli přepadl. Teď nebyl čas, aby se hroutila. Ať už je to jak chce, konec zkoušky se blíží. Jolena věděla, že ona i Cameroni udělali a dělají všechno pro to, aby se dostala s Reynardem do bezpečí. Měla také bezbřehou důvěru v Sigimora. Pokud on Harolda nepřemůže, pochybovala, že by to dokázal někdo jiný. Teď se musí soustředit na nadcházející střet a nesmí se nechat děsit možnými následky.

„Máš pravdu,“ řekla. „Bude chtít, abych zaplatila. Harold vždycky obviňoval druhé za to, co sám zkazil. Ale my už budeme brzy v Dubheidlandu a on se pak bude muset bránit.“

„Ano, ženo, máš pravdu. Proto chci, abychom tam dorazili co nejdřív.“ Sigimor natáhl ruku a poplácal Jolenu po noze. „Takže od této chvíle pojedeme velmi rychle, dokud nedosáhneme našich bran,“ řekl a dojel bratra Taita.

Jolena si vzdychla a snažila se nemyslet na to, jak jí bude bolet v zádech, až jí zda skončí.

14. kapitola

„Ježíši! Ona je Angličanka!“

Jolena zírala na muže, který se jmenoval Somerled a neskutečně se podobal Sigimorovi. Strávila skoro dva dny v sedle, protože Sigimor trval na tom, aby jeli ve dne v noci. Byla unavená, špinavá, rozlámaná a hladová. Vyděšená tvář toho muže a všech ostatních členů rodu Cameronů, shromážděných kolem ní, bylo víc, než mohla snést. „Ano, jsem Angličanka. Vlastně jsem sestra anglického lorda. A co?“ vyštěkla a rozzlobeně si odhodila z tváře neposlušnou loknu.

Ačkoli se Sigimorovi chtělo smát, přinutil se k vážnosti. Bylo to těžké. Jeho příbuzní vypadali spíš překvapeně než zděšeně. A Jolena se tvářila, jako by chtěla někoho zabít.

„Ale Joleno...“ začal tím nejklidnějším hlasem, který dokázal naladit.

„Cože?“ Krátce na něho pohlédla a pak vrhla pohled na Somerleda. „Jsem velmi, velmi unavená z toho, že kdykoli se setkám s někým z této země, je jeho reakce stejná. Člověk by si mýsl, že jsem nakažená morem. Kdepak je proslulá skotská pohostinnost, hm? Tohle je prostě *kruté!*“

„Podívej, tady je stará Nancy,“ řekl Sigimor a něžně postrčil rozzuřenou manželku k buclaté šedovlasé ženě, která se právě přišourala. „Uvede tě do tvých komnat, kde se můžeš vykoupat a převléci do čistých šatů. Představím tě později, až si trochu odpočineš, ano? A před večeří se ještě trochu prospi. Potřebuješ to.“

„Nemluv se mnou, jako bych byla pomatená, Sigimore,“ sykla na něho. „Kde je Reynard?“

„Usnul a Liam ho odnesl nahoru do místnosti, kde spí děti.“

„Dobře.“ Jolena se mírně uklonila shromážděným mužům, chytila usmívající se Nancy pod paži a hrdě vyšla z přeplněné velké síně. „Možná, že než se vrátím k večeří, vzpomene si aspoň pár lidí na správné způsoby.“

Sigimor počkal, až bude Jolena z doslechu, a pak se rozesmál. Došel k čelu stolu, posadil se a zvedl pohár s pivem. Když uhasil

žízeň, seděli už všichni jeho bratři okolo stolu a bratrance stáli za nimi.

„Možná jsem byl trochu, ehm, krutý,“ začal Somerled. „Ale sakra, je to Angličanka. Co sis myslel, když ses oženil s Angličankou?“

„Že ji chci za ženu!“ Sigimor si vzdychl, protože muži na něho mlčky hleděli, a pak vypověděl celý příběh, jak se odehrál od chvíle, kdy projel branami Drumwiche, až do nedávného okamžiku, kdy se vrátil do bran Dubheidlandu. „Nějaké otázky?“ Vtom vešel do síně Liam. Usmál se na všechny a přišel k čelu stolu. Přikývl všem na pozdrav a posadil se. Židli po Sigimorově levici, na níž většinou sedával, nechal pro Jolenu.

„Promeškal jsem obvyklé *ach můj bože, ona je Angličanka?*“ zeptal se a nalil si piva.

„Ano,“ odpověděl Sigimor, „a taky historku našeho malého dobrodružství.“

„No, musel jsem si promluvit s Nantym. Vrátil se před dvěma hodinami a dozvěděl se, že už jsme dorazili. Říkal, že všichni v okolí o Angličanovi slyšeli a že postupuje velmi rychle. Budou mít oči otevřené. Nanty nám všechno poví ráno. Usnul dřív, než jsem zavřel dveře ložnice.“

„Je dobře, že jste všechny v okolí varovali. Kdyby náhodou ten bastard dostal Jolenu nebo chlapce, pojedeme do Anglie. Pak nám budou ku pomoci.“

„Ano.“

„A ty nemáš žádné výhrady k tomu, že se oženil s Angličankou?“ zeptal se Somerled Liama.

„Ne,“ odpověděl Liam. „Proč bych měl namítat něco vůči slabé dívce, která mě zachránila před oprátkou?“

„Zachránila tě proto, abys jí pomohl.“

„Ale myslím, že by to udělala, i kdyby nepotřebovala naši pomoc, nebo kdybychom ji odmítli, protože věděla, že pro nás poslal její bratr. Byla přesvědčena, že jsme neudělali nic špatného.“

„Ale oženit se s neznámou ženou jen proto, aby ji člověk zachránil před sňatkem s jiným mužem, se mi nezdá moc moudré.“

„No, bylo v tom trochu víc,“ přiznal Sigimor a nevšímal si Liamova úsměšku. „Je to hezká dívka, z dobré krve, silnější, než se zdá, a je dobrá společnice.“ Sigimor viděl, že jeho bratr chce vyslovit nějakou otázku, ale Somerled si to naštěstí rozmyslel.

„Opravdu má kuráž,“ řekl nakonec a někteří z přítomných souhlasně zamručeli.

„Ty ses jí dotkl. Máš štěstí, že se jen rozzlobila a necítila se uražena, jinak bys měl co dělat s mým hněvem. Jolena nechápe, proč jsou kvůli ní všichni tak zděšení, a já vlastně taky ne.“

„Možná jsou zděšeni tím, že se vůdce klanu oženil s Angličankou, a ne s některou z našich dívek. A kdyby věděli, že je to příbuzná anglického hraběte, možná by se zděsili ještě víc.“

„Bude nejlepší, když se dozvědí všechno,“ řekl Sigimor a vrhl na všechny příbuzné přísný pohled. „Je to jen slabá dívka. Ano, slabá dívka, která viděla, jak její bratr umírá a křičí bolestí, která ukryla jeho dítě a strávila s ním tři dny ve skrýši v podzemí vlastního sídla, aby je ochránila před bratrovým vrahem. Během té doby poslouchala úpění lidí, jež Harold mučil, aby je přinutil promluvit a zradit ji. A ta slabá dívka zachránila život mně, stejně jako Liamovi, Taitovi, Davidovi, Marcusovi a Nantymu.“

„To je sice pravda, ale něco od tebe žádala.“

„Ano. Chtěla, abychom jí pomohli odvést synovce z Haroldova dosahu. Nikdy nechtěla nic víc. A já souhlasím s Liamem. Osvobodila by nás i tak. O tom nepochybuji. Chci Harolda vidět mrtvého, protože on zabil muže, jenž mi kdysi zachránil život, a chtěl zabít ženu a dítě jen kvůli své hrabivosti. Oženil jsem se s ní, protože jsem chtěl. Haroldovo pronásledování mi dalo jen dobrý důvod dostat ji před kněze, s nímž se už nemohla hádat, přestože se o to *pokusila*. Takže mě poslouchejte: *je to moje žena*. Ted' je Cameronová!“ Potěšilo ho, když slyšel, že Liam po jeho řeči pochvalně zamručel. „Ted' chci slyšet jen plány týkající se porážky Harolda.“

V tichu, které následovalo, se ozval chlapecký hlas: „Zabijeme toho bastarda dřív, než se přiblíží k naší paní.“

Sigimor se podíval na nejmladšího bratra Ferguse, kterému ještě nebylo třináct. Byl na svůj věk vysoký, přestože ještě útlý, ale jako

jediný se podobal jemu a Somerledovi. Sigimor si všiml, že hoch se pod zamračenými pohledy ostatních začal nervózně kroutit, a široce se na něho usmál. To, jak chlapec Jolenu rychle přijal do rodiny, ho hluboce dojalo. Bude muset dohlédnout, aby se ho nikdo z ostatních příbuzných za to neodvážil potrestat.

„Dobře,“ zamumlal Fergus, kterému Sigimorův úsměv dodal odvahy. „Je to slabá dívka, která se snaží zachránit synovce.“

„Je to tak,“ řekl Sigimor a vstal. „Potřebuji se před večerí vykoupat, odpočinout si a převléci se do čistých šatů. Možná do té doby překonáte hloupé předsudky a navrhnete mi, jak zajistit mé ženě a hochovi bezpečí.“

Sotva Sigimor odešel, upřel Somerled pohled na Liama. „Tebe to opravdu vůbec netrápí?“

„Ne,“ odpověděl Liam. „Pozoruj oba chvíli a uvidíš, proč mě to netrápí.“

„Zachránit ji před sňatkem s jiným je dost ubohý důvod, aby se s ní oženil.“

„Ano, pokud ovšem neuchopíš ten důvod oběma rukama, abys tu dívku přinutil říct *ano*.“ Liam se na mračícího Somerleda uličnický usmál. „Buď ostrážitý, jestli musíš, ale uvidíš, že všechno je v pořádku. A přestaň na Sigimora útočit, aby přiznal, že jeho volba byla špatná. Starý Fingal se o to taky snažil a chtěl Sigimora přilákat k lady Barbaře MacLeanové, která se po Sigimorovi ptala. Je to Skotka a vdova. V této chvíli je největším ohrožením jejich manželství Harold. Velice brzy dorazí k Dubheidlandu.“

„A možná kvůli tomu i zemře,“ zabručel Somerled a většina mužů projevila hlasitý souhlas. „Ty jsi ho prohnal, že?“

„Nebylo to nic těžkého. Na panství MacFingalů asi přišel o koně.“ Liam se rozesmál a ostatní se k němu přidali.

Harold se napil hořkého piva z poháru, který mu přinesla boubelatá dívka. Všichni v setmělém hostinci pozorovali obezřetně jeho muže a v tvrdých rysech měli nenávist. Harold se nemohl divit svým ozbrojencům, že tu nechtějí zůstat. Kdyby tak zoufale nepotřebovali koně, ani by se v hostinci nezastavili.

„Pane,“ řekl Martin a usedl na lavičku proti Haroldovi, „asi budeme mít potíže.“

„Asi? Asi?“ Harold se hluboce napil piva, aby se uklidnil. „Museli jsme vstoupit do toho hnízda barbarů. Ti špinaví MacFingalové nám ukradli koně i zásoby. A oloupí nás znovu, hned jakmile seženeme nové koně a zásoby. Navíc kdekdo tady by nás nejraději připravil o krk. A ty mi říkáš, že *asi budeme mít potíže*? Co to má, u d'asa, *znamenať*?“

„Je-li pravda, co jsem slyšel, něco se chystá,“ odpověděl Martin klidně. Dívka před něho postavila další pohár s pivem.

„Cameroni se už konečně rozhodli, že se nám postaví jako muži?“

„Ne, ale někdo nás sleduje. Prý nejsme jediní Angličané, kteří míří k Dubheidlandu.“

Harold se opřel jedním loktem o otlučený stůl a podepřel si čelo. Chvilí tiše nadával. Všechno se mu hroutilo. Zabral Drumwich a zbavil se Petra. Bylo to tak pozoruhodně snadné. Tím to mělo skončit. A místo aby panoval na Drumwichi, vleče se s unavenými muži prokletou krajinou a platí za bezzubé klisny jako za dobře vycvičené hřebce. Královsky musí zaplatit také za oves a sýr. Harold věděl, kdo ho teď sleduje. Bylo mu jasné, že ostatní Gerardové nějak zjistili, co se stalo na Drumwichi. Bylo mu dopřáno jen krátce vychutnat to, o čem tak dlouho snil. A on věděl, kdo to zavinil.

„Zabiju tu děvku,“ zašeptal hlasem ochraptělým vzteky. „A pěkně pomalu.“

„Hm,“ přikývl Martin. „Tvoje touha vyhořela, jak vidím.“ Harold se opět narovnal, dopil pivo a luskl na dívku, že chce ještě jedno. „Ne, stále hoří.“ Zmlkl, když před něho postavila pohár. Vzala od něho minci a odešla. „Musím vymyslet, jak dál. Ta děvka všechno zničila. Už jsem měl, po čem jsem toužil, a kdyby nebylo jí, všechno by mi zůstalo. Sakra, vždyť kvůli ní se nade mnou houpá oprátka. A já ji za to potrestám. Ano, a než ji podříznu, pěkně si s ní užiju.“

„Tyhle Angličany možná nezajímáme. Existují i jiné důvody, proč zde jsou.“

„Víš, že to tak není. Víš stejně jako já, že jdou po mně. A když ne, tak přijeli pro Jolenu a toho kluka. Jen díky tomu budu mít možná

chvilku klidu, ale pak se stejně vypraví za mnou. Takže co teď?“ zavrčel, když tu se náhle u dveří strhl povyk. Všichni se tam podívali.

Haroldovi se rozšířily oči. Kolem něho prošla žena a posadila se u krbu poblíž jejich stolu. Svlékla si plášť a hodila ho štíhlému mladému muži, který jí šel v patách. Byla to první krásná žena, kterou Harold v této zemi spatřil. Byla o něco vyšší než většina Angličanek a při pohledu na její lépe tvary musel každý muž pocítit touhu. Vlasy měla světlé, rysy dokonale pravidelné a oči pronikavě modré. Podle tmavomodré nákladné toalety a klenotů, kterými byla ověšena, usoudil, že to není žena středního stavu. Náhle byl rád, že zatímco se jeho muži starali o koně, stihl se vykoupat a převléknout.

„Můžeme si objednat pokoj a vyrazíme až ráno,“ řekl mladý muž. „Bylo by dobré vrátit se domů.“ Pověsil ženin plášť na věšák vedle krbu.

„Donalde, ještě budeme mít jednu zastávku,“ pronesla žena a natáhla ruce k ohni, aby se zahřála.

Donald zaklel a podíval se na ni. „Nemůžeš se toho bláznivého nápadu vzdát? On není bohatý, vždyť to víš.“

„Je bohatší než já.“

„Já jsem bohatší než ty.“

„Pojedeme do Dubheidlandu, a to je moje poslední slovo. Chci manžela, Donalde. Velmi brzy budu potřebovat střechu nad hlavou. A jestliže ji budu potřebovat já, pak i ty.“

„Ne. Já půjdu k sestře. Ta mě u sebe nechá, jak dlouho budu chtít.“ Donald zavrtěl hlavou. „Netvař se tak nadějně, Barbaro. Poté, co ses vyspala s manželem mé sestry, bude jedině ráda, že musíš žebrať na ulici. A nedovedu si představit, že by tě Sigimor Cameron přivítal s otevřenou náručí – určitě ne po tom, co jsi mu provedla. Slyšel jsem o něm, že na zradu nezapomíná. Během posledních deseti let tě nevyhledal.“

„To mi znovu připomíná, proč asi trpím tvoji společnost.“

„Protože dokonce i ty víš, že pro ženu není moudré cestovat bez doprovodu.“

„Jedeme do Dubheidlandu. Jakmile se zahřeji a něco sním, vyrazíme. Měli bychom to stihnout do západu slunce. Nebudu utrácet peníze v tomhle ošklivém hostinci.“

„Sigimor Cameron nám zavře bránu před nosem.“

„Ne, to neudělá.“ Barbara se usmála a setřásla si prach ze sukně. „Vzpomene si, jaké mám spojení, a nebude chtít riskovat jejich urážku.“

„A nedomníváš se, že už dávno ví, že jsi všechny svazky zpretrhala? On není hlupák, Barbaro.“

„Pustí nás dovnitř. Jen si musím promyslet, jak ho přinutit, aby nám dovolil zůstat déle než na jednu noc.“

„Možná ti mohu pomoci, má paní,“ ozval se Harold a oba příchozí se na něho překvapeně podívali.

„Ale ty jsi Angličan,“ namítla Barbara. „Jak mi můžeš pomoci? A proč bys to dělal?“

„Protože já také hledám někoho, kdo je v Dubheidlandu.“

„Cože?“

„Hledám manželku sira Sigimora Camerona.“

„On je ženatý?“ Donald zavrtěl hlavou. „No tak to máš po plánech.“

Barbora si bratrance nevšímalá. Okamžitě poznala, že Angličan je stejně licoměrný jako ona. „Jsi si jistý, že mluvíme o stejném muži? Sigimor Cameron, pán Dubheidlandu, je ženatý?“

„Ano.“ Harold upil piva a nechal ji, aby jeho slova plně pochopila. Pak vstal a představil sebe i Martina. Barbara představila sebe a bratrance a Harold se zeptal: „Můžeme si promluvit, má paní?“

Po krátkém rozmýšlení přikývla a Harold se usmál. Barbařin bratranec přinesl dvě židle k jeho stolu. Harold hned věděl, že ženu by mohl využít, protože bude ochotna udělat cokoli a obětovat kohokoli, aby získala, po čem prahne. Harold poprvé od chvíle, kdy se dozvěděl o Jolenině sňatku s vůdcem klanu z Dubheidlandu, pocítil naději. Ani skutečnost, že nechal zbít kněze, který manžele oddal, téměř k smrti, ho tak neuspokojila. Harold věděl, že skrze tuto ženu dosáhne na Joleně pomsty. Bude pykat za všechno, o co kvůli ní přišel.

Jolena si prohlédla nádherné tmavozelené šaty, které jí přinesla stará Nancy, a vydechla překvapením. Věděla, že jí budou slušet, a dokonce se zdálo, že jí padnou bez úprav. Pak se zamračila, protože ji napadlo, kde je Sigimor vzal a pro koho je měl.

„Kde jsi je našla?“ zeptala se a okamžitě si uvědomila, že jí v hlase zaznělo podezření, protože Nancy se usmála.

„Žárlíš, že? Dobře.“ Nancy přešla Jolenin zamumlaný nesouhlas. „Patřily pánově sestře. Když porodila dítě, zase zeštíhlela, ale postava se jí trochu změnila. A tyhle šaty a několikery další jí neseseděly už tak jako kdysi. Nechala si je tady, aby je mohla použít, kdyby během delší návštěvy neměla co na sebe.“

„Jsou krásné,“ řekla Jolena a pohládila jemnou měkkou vlnu.

„A budou ti moc slušet. Pán z tebe nespustí oči a ostatní si sednou na zadek.“

„Možná bych měla jíst tady. Poskytla bych tak Sigimorovým příbuzným víc času, aby si zvykli na myšlenku, že vůdce klanu je ženatý, a ještě k tomu s *Angličankou*.“ Jolena se rozhlédla po spartánsky zařízené ložnici a málem se ušklíbla, protože jedinou měkkou součástí zařízení byla ovčí kůže rozprostřená před velkým krbem.

„Ano, potřebuje to ženskou ruku,“ řekla stará Nancy a pomohla Joleně vstát z postele. „Většina Dubheidlandu ji potřebuje.“

„Ale nábytek je velmi hezký.“ Jolena sáhla na krásně ryté čelo postele. „Je zvláštní, že ženy zdejší sídlo příliš nepoznamenaly.“

„Jejich vliv je patrný v soláriu, v kuchyních a v bylinkovém přístřešku. O zbytek se starali chlapci. Ano, ještě Ilsina ložnice vypadá jakž takž. Tu teď používá Ilsa a její manžel, když přijedou na návštěvu, nebo se tam ubytovávají jiné dámy. Ale jezdí jich sem málo. Dubheidland býval po dlouhou dobu sídlem mužů. Ani mnohé z dívek a žen, které tady pracují, zde nespávají. Možná se jich tu pár ubytuje, když přibyla nová paní. Pojď, pomohu ti obléci ty šaty. Pán už tady byl a převlékl se, když jsi spala. Už na tebe čeká.“

Jolenu rozhovor s Nancy potěšil. Začínala se cítit provinile, když se Nancy zmínila o tom, co by Jolena měla jako paní Dubheidlandu udělat. Náhle chtěla, aby se už všechno vyřešilo, přestože věděla, že

to může znamenat rychlý konec jejího vztahu se Sigimorem. Chtěla, aby byl Harold mrtvý. Přála si vědět, kdo bude vybrán jako Reynardův poručník. Toužila, aby už měla před sebou možnosti, aby si mohla jednu zvolit a ukončit nejistotu. Bylo to již blízko a ona bez ohledu na to, kterou cestou se dá, chtěla postupovat rázně, aby se mohla přestat bát.

„Má paní, není třeba tvářit se tak starostlivě,“ zamumlala Nancy, když rychle a zručně splétala Joleně vlasy. Upevnila je sponkami a přetáhla přes ně světlezelenou síťku. „Vypadáš úchvatně. Nevšímej si zamračených pohledů a brumlání, které dnes večer uslyšíš. Jsou to dobří hoši, ale nesnášejí překvapení. A všichni mají starost o Sigimora, ačkoli on by je pravděpodobně zbil, kdyby to tušil.“

Třebaže Jolena věděla, že prostá žena se pokouší ulehčit jí situaci, její poslední věta jí pokazila náladu úplně. Když ji Nancy doprovázela do velké síně, Jolena si uvědomila, že se setká s hordou Sigimorových příbuzných, kteří ji určitě budou nenávidět, pokud dá přednost Reynardovi před jejich vůdcem. Jestliže se jeho novomanželka vrátí do Anglie a navždy ho opustí, Sigimor tím bude přinejmenším ponížen. A ona sama bude mít zlomené srdce, a ještě bude muset přijmout skutečnost, že její jméno proklíná celá rodina Cameronů. Nepochybně se k nim připojí i MacFingalové. Pouhé pomýšlení na takovou situaci v ní probudilo touhu zachumlat se v posteli.

Vydala se však statečně do velké síně. U dveří spatřila Sigimora, který na ni čekal. Měl na sobě skotskou károvanou sukni v červené a černé barvě, bílou košili a vysoké boty z měkké daňčí kůže. Jolena se jen tak tak opanovala, aby na něho nehleděla okouzleně jako šestnáctiletá dívka. Byl tak velký, silný a poněkud necivilizovaně divoký. Bude-li ho muset opustit, věděla, že takto ho bude vídat po zbytek života ve vzpomínkách. Najednou si byla jistá, že vždy, když si na něho vzpomene, pocítí bolest ze ztráty.

Sigimor se na ni zadíval a ona se pod jeho nadšeným hodnotícím úsměvem málem začervenala. Osmělena přistoupila k němu a vložila mu ruku do dlaně. Odvaha ji však opustila, když se na ni zamračil. Trochu nervózně se dotkla lehké síťky, kterou měla na vlasech.

„Co to máš na hlavě?“ zeptal se. „Proč skrýváš vlasy?“

„Provdaná žena by je měla skrývat.“

„Ne takhle.“ Sigimor rychle sňal síťku a hodil ji Nancy. „To se mi nelíbí.“ Nebyl si jistý, jestli se mu víc líbí cop obtočený kolem hlavy nebo spíš volně splývající na záda, který nosila předtím, ale rozhodl se o tom teď nedumat. „To mi vysvětlíš později,“ řekl staré Nancy. „Jestli je tohle zvyk, jímž by se měla vdaná žena řídit, možná ho Jolena bude dodržovat, když půjdeme ke dvoru nebo na jinou slavnostní příležitost. Ale tady to dělat nemusí. Ne v rodině. Tohle je Fergus,“ představil nejmladšího bratra, který se mu objevil po boku. „Je nejmladší z rodiny.“ Mrkl na Jolenu. „Požádal mě, aby mohl sedět vedle tebe.“

„Budu poctěna,“ odpověděla Jolena a usmála se na lehce ochmýřeného hochy, který byl téměř o hlavu vyšší než ona.

Kráčela s oběma bratry k čelu stolu a klidně Fergusovi odpovídala na otázky o Reynardovi. Hochy ohromila zejména skutečnost, že malý chlapec může být zároveň hrabětem i baronem. Jolena při hovoru pozorovala muže shromážděné ve velké síni. Zdálo se jí, že se už netváří užasle, ale zůstávali obezřetní. Nejvíce ji zajímal Somerled, Sigimorovo dvojče. Když došli k čelu stolu, vstal a zdvořile vyčkal, až Jolena usedne po Sigimorově levici. Jolena však vycítila, že ji jako Sigimorovu ženu neschvaluje.

Přátelské úsměvy, jež k ní vysílali Liam, Tait, David a Marcus, ji uklidnily jen zčásti. Nemohla počítat s tím, že jí pomohou získat požehnání ostatních členů Sigimorovy velké rodiny. Když pomyslela na to, jak se budou cítit, opustí-li Sigimora, poklesla jí nálada na bod mrazu.

Bojovala s jídlem, které jí Sigimor navrhl na talíř, a nevšímala si pátravých pohledů. Hovořilo se o všem, co se seběhlo, Sigimor se staral o její blaho a ona si prohlížela velkou síň. Byla krásná. Židle, lavice a stoly byly vytesány z pevného dubu. Jolena si uvědomila, že je tady mnohem víc židlí než v kterémkoli anglickém sídle. Pěkné talíře, příbory a poháry nebyly určeny jen lidem sedícím v čele stolu. Jednu stěnu zdobily zbraně nejlepší kvality a vedle nich visela obrovská, bohatě vyšívaná tapiserie zobrazující bitvu. Pod ní byl velký krb. Jolena získala dojem, že Cameroni z Dubheidlandu by

podle anglických standardů možná nebyli považováni za velmi bohaté, ale zdaleka nebyli chudobní.

Právě když na ni Somerled upřel pronikavý pohled a napjatá Jolena se připravila na nepříjemný rozhovor, strhl se před vstupem do síně hluk. Jolena se na kratičký okamžik uvolnila. Ale pak vstoupila dovnitř vlnadná blondýna v doprovodu dvou mužů.

Krátký pohled na Sigimorův obličej, v němž se objevil výraz překvapení a vzteku, Joleně prozradil, že ta žena je Barbara MacLeanová.

Jolena sevřela nůž a Sigimor vstal, rychle Somerledovi objasnil, kdo ta žena je, a šel nezvané hosty přivítat. Jolena pozorovala s nelibostí, jak se lady Barbara k Sigimorovi vrhla, a stiskla zuby. Barbara držela Sigimora za ruce i poté, co se posadila u krbu, a Jolena pomalu vstala a došla k ní. Ani si neuvědomovala, že Fergus vykročil s ní.

„Copak se stalo?“ zeptala se Jolena, rozčilená i překvapená Barbařinou krásou.

„Dámu a její průvodce přepadli zloději,“ odpověděl Sigimor a s potěšeným zájmem pozoroval zuřivost ve tváři své ženy.

„Asi si vymkla kotník nebo něco podobného. Ještě to neví přesně.“

Jolena nadzvedla Barbaře sukni, aby se podívala na kotník, a Barbara vydala výkřik trhající uši. Jolena prohlédla zranění, ale neviděla nic než lehké modřiny. Ačkoli neměla s úrazy velkou zkušenost, při pohledu na modřiny její podezření vzrostlo. Nebylo to zranění, které by mohl člověk utržit při překotném útěku. Jolena vrhla na oba muže zkoumavý pohled a všimla si, že mají šaty pomačkané a ušpiněné jen mírně a na tváři několik oděrek. Jolena pohlédla na lady Barbaru a hluboko v srdci věděla, že hraje nečistou hru.

„Co děláš, děvče?“ zeptal se Sigimor, když Jolena vzala do ruky dýku.

„Chci posoudit rozsah zranění,“ odpověděla Jolena a všimla si, že Barbara si pomalu zakrývá nohu. „Pokud je obnažena kost, budeme ji muset řádně oškrabat, aby nedostala sněť.“ Jolena přimhouřila oči

a Barbara okamžitě chytila Sigimora za ruce. „Bude se to muset udělat.“

„Můžeš použít můj nůž,“ řekl Fergus. „Je větší.“

Sigimor rychle polkl, aby se nerozesmál. Nařídil zamračené Joleně a Fergusovi, aby pomohli Nancy připravit pokoje pro hosty. Ačkoli byl potěšen žárlivostí své ženy, cítil se trochu stísněně. Barbara znamenala potíže. Vždycky to s ní bylo stejné. On teď nepotřebuje komplikace, jež by ovlivnily jeho manželství. Jakmile Jolena odešla, pohlédl na Barbaru a ptal se sám sebe, jak dlouho by k ní měl být pohostinný, aby neurazil její mocné spojence a příbuzné.

15. kapitola

„Sigimore, co tu dělá ta Angličanka?“ zeptala se Barbara. „Vytáhla na mě dýku!“

„Jen ji držela. Už ji nepoužije.“ Sigimor uslyšel pokašlávání a uvědomil si, že Somerled s Liamem stojí za ním a oba se snaží nerozesmát se nahlas. „Ta Angličanka je moje žena.“

Barbara se zatvářila užasle, ale Sigimor náhle zapochyboval o upřímnosti její reakce. Přitiskla si ruku na plná ňadra, ale toto gesto mělo spíš přivábit mužské pohledy k její obdivuhodné hrudi. Ačkoli Sigimor netušil, jak by Barbara mohla tuto skutečnost odhalit, vycítil, že o jeho manželství už ví. Bylo také zvláštní, že je tak blízko Dubheidlandu, když odjela ze Scarglasu přede dvěma dny.

„Copak tě přinutilo oženit se s Angličankou?“ zeptala se Barbara.

„Ale tohle opravdu není tvoje starost, nebo ano?“

Záblesk vzteku, který Barbara rychle skryla, mu okamžitě připomněl ženu, kterou kdysi znal. Trochu se uvolnil. „A teď mi zkus vypovědět jasněji, co se vám stalo.“ Naslouchal jí pozorně a pak pohlédl na Barbařina bratrance Donalda. „Bylo to tak?“

„Ano,“ odpověděl Donald, ale nepřipojil žádné detaily. Sigimor si uvědomil, že Donald neřekne už nic. Zadíval se na něho. Podobal se Barbaře, měl její krásu – jemné rysy, sytě modré oči a zlaté vlasy, ale byl vyšší a štíhlejší. Tvářil se vzdorovitě, a třebaže to mohlo být kvůli tomu, že se v pomyslné bitvě se zloději zachoval nejstatečněji, Sigimor cítil, že jeho špatnou náladu způsobuje ještě něco jiného. Byl nedobrovolným účastníkem nějakého Barbařina plánu?

Barbara se o Sigimora zajímala, už když byla hostem u MacFingalů, a Sigimor se ptal sám sebe, jestli přijela proto, aby ho nějak obelstila. Zdálo se mu marnivé myslet si, že kvůli němu podniká takové manévry, zejména když jimi nemohla dosáhnout ničeho jiného než zklamání. Je ženatý a tušil, že Barbara to věděla už před příjezdem sem. Možná nevnímá jeho manželství jako trvalé, protože jeho žena je Angličanka. Věděla, že anglický dvůr i církev by ochotně anulovaly manželství Angličanky se Skotem. Rychle však myšlenku zahnal, protože se jí nechtěl zatěžovat.

„Jak vidím, tvá zranění nejsou moc vážná,“ řekl. „Nemusíš zde tedy odpočívat příliš dlouho. Přinesu ti něco k pití. Za chvíli budeš mít připravenou komnatu.“ Pominul její pokus přivábit jeho pozornost a odešel s Liamem a Somerledem k čelu tabule. „Kdo je ta žena?“ zeptal se Somerled.

„Znal jsem ji před deseti lety,“ odpověděl Sigimor. Uchopil tři prázdné poháry a rychle je otřel lněným ubrouskem. „Bylo to jen mladické pobláznění. Provdlala se za bohatého starce, který nedávno zemřel.“

„A zanechal ji tady jako bohatou vdovu?“

„To si nemyslím.“ Sigimor mu řekl o rozhovoru, který vedl přede dvěma lety se starým lordem MacLeanem. „Myslím, že je velmi chudá vdova.“

„Aha. Hledá nového manžela a má políчено na tebe. Proto ta malá hra, aby se dostala pod tvou střechu.“

„Ty taky nevěříš jejím pohádkám?“

„Ne, nemáme tady žádné loupežníky a ti, kteří se sem kdysi čas od času odvážili, nebyli ke svým obětem tak něžní.“

„Ano,“ souhlasil Liam. „Ti by je zřídili mnohem víc, pokud by je vůbec nechali naživu.“

„To si myslím taky,“ řekl Sigimor a nalil do pohárů víno. „Nejradši bych je vyhodil.“

„A proč to neuděláš?“

„Co vím, lady Barbara měla mocné přátele a příbuzné. Dokud nezjistím, že je tomu jinak, neodvážím se jí odepřít pohostinnost. Kdybych ji vyhnal, rychle by je povolala na pomoc. A mohla by jim situaci popsat mnohem barvitěji. Nejsou to prostě lidé, které bych chtěl rozzlobit nebo urazit.“

„Takže tu běhnu tady budeme muset chvíli nechat,“ zamumlal Somerled. „Možná, když teď ví, že jsi ženatý, přestane strojit pikle a odjede.“

„To by mě potěšilo,“ řekl Sigimor, „ale pochybuji, že se to stane, zdá se, že před svým příjezdem věděla, že jsem ženatý.“

„Proč to tedy na tebe hraje? Vždyť nemůže nic získat. No, pokud nepřekročíš své zásady a neřekneš si, že nevěra není tak velký hřích...“

„To se nestane. Určitě ne s touhle děvkou. Ta už byla zkažená, když jsem ji poznal. Protože žádný z vás není ženatý, rádím vám, abyste byli opatrní.“

„Netřeme bídu, ale jsme příliš nuzná volba pro ženu, jako je ona.“

„To záleží na tom, jak je zoufalá.“ Usmál se, protože muži na něho vrhli překvapené pohledy. „Snažte se dostat blíž k jejímu bratranci Donaldovi. Třebaže je součástí jejích intrik, není s ní moc zadobře. Byl sice roky její hračkou, není však zcela podle jejích představ. Něco tady nehraje a já se nemohu zbavit pocitu, že za tím vším je víc než jen shánění ženicha.“

Sigimor odnesl trochu vína nezvaným hostům. Krátce odmítl všechny pokusy lady Barbary zapříst s ním rozhovor. Rozčílilo ho, že se vychytrale odvolávala na jejich minulý vztah. Zdála se zcela lhostejná k možnosti, že jeho vzpomínky na tu dobu nemusí být zrovna příjemné. Snažila se ignorovat Liama a bylo zábavné pozorovat, jak se jí to nedaří. Barbara si Sigimora možná vyhlédla za příštího manžela, ale nebyla schopna odolat jinému hezkému muži, a zejména takovému, jako byl Liam. Zdálo se, že má dost zdravého rozumu, aby chápala, že kdyby se vyspala s Liamem, zničila by si šanci stát se lady z Dubheidlandu, ale Sigimor ji podezíral, že si není jistá, jak dlouho dokáže Liamovi odolávat. Kdyby Sigimor nevěděl, jaké těžkosti by mohla Liamovi způsobit, jistě by její bitvu s vlastní touhou shledával velice zábavnou.

Když přišla Nancy a řekla, že pokoje pro hosty jsou připraveny, Sigimor si ulehčeně oddechl. O chvíli později měl ovšem svůdnou Barbaru v náruči. Rozhněvalo ho, jak rychle se na něho vrhla, a nejraději by ji hodil na podlahu. Překonal se a vydal se s ní do jejích pokojů. Všiml si, že rodinní příslušníci se mračí, a to ho uklidnilo. Jeho rodina možná Jolenu ještě nepřijala, ale ukázka nevládnosti k Barbaře naznačovala, že už bylo zasazeno sémě pro přijetí Joleny. Sigimor věděl, že Jolenina milá povaha způsobí, že sémě vzklíčí.

V ložnici určené Barbaře Sigimor zjistil, že Barbara je silnější, než se zdá. Než se posadila na postel, objala ho silněji kolem krku, a on s ní tak tak nespádl do postele. Teď se skláněl nad postelí, její paže měl kolem krku jako oprátku, a ptal se sám sebe, jak se vymaní,

aniž by jí ublížil. Zapřel se pevně nohama a chytil Barbaru za obě zápěstí.

„Pust' mě, Barbaro!“ nařídil a snažil se ovládnout vzrůstající hněv, když se k němu přitáhla. „Hned!“

„Jsi ke mně tak chladný, Sigimore,“ řekla. „Kdysi jsi takový nebýval. Copak si nevzpomínáš na ty krásné chvíle, které jsme spolu strávili?“

Díval se do krásné tváře a krátce pohlédl na vlnavé tělo.

V mládí bývala jeho snem, ale on si uvědomil, že sen už dávno zemřel. Její krása s ním nepohnula. Teď si byl příliš dobře vědom její zkaženosti, která se skrývala pod hezkou tvářičkou. Pochyboval, že by ho svedla, i kdyby byl volný, tak ho nechávala chladným.

„Jsem ženatý,“ řekl a sevřel jí zápěstí silněji. Mírně sebou trhla, ale nepustila ho.

„S tou Angličankou? S tím černovlasým hubeňourem?“

„Pozor, Barbaro, nebudu tolerovat urážky své ženy.“

„Víš stejně dobře jako já, že tohle manželství nemusíš brát vážně. Jeden z vás je snadno může anulovat jen proto, že ty jsi Skot a ona Angličanka. Pojď, můj statečný rytíři, nechej mě, abych ti připomněla, co jsme kdysi sdíleli.“

Sigimor věděl, že se ho chystá políbit, a měl pokušení nechat ji to udělat. Věděl, že by zůstal chladný, a to by mohlo ranit její marnivost natolik, že by se vzdala svých plánů. Právě když byly její rty už jen kousek od jeho, zaznamenal její rychlý pohled ke dveřím. Trhl hlavou zpátky a zmáčkl jí pevně ruce, takže vyjekla. Bohužel to nestačilo, aby ho pustila. Vedle něho se objevila Jolena a on v duchu zaklel.

Jolena tušila, že manžel není Barbařiným dobrovolným zajatcem, ale to zmírnilo její žárlivost jen trošku. Jindy by možná pomyslela na obavu v jeho očích a zasmála by se tomu. Teď se však rozhodovala, komu z nich ublíží. Uviděla Barbařin triumfální úsměv a řekla si, že jí uspokojení nedopřeje.

„Napadlo mě, že se půjdu přesvědčit, jestli naši hosté mají pohodlí,“ prohlásila, hrdá na chladný tón svého hlasu. „Vidím, drahý manželi, že jsi dohlédl na všechno a uložil jsi dámu do postele.“

„Ano, jen se zdá, že se jí nemohu zbavit,“ procedil skrze zuby a všiml si, že mu vůbec nevěří.

„Ach, chápu. Snadno ti pomohu.“

Pohnula se tak rychle, že Sigimor si ani nevšiml, co udělala. Vymrštila ruku proti Barbaře a vzápětí ji měla opět podél boku. Barbara zapištěla a pustila ho. Dokonce se jí v očích zaleskly slzy. Pak si ukryla ruku do podpaždí a Sigimor se téměř usmál, protože věděl přesně, co jí Jolena udělala a jak to bolí.

„Mám odejít, aby ses ujistil, že náš host má pohodlí? Myslím, že ano,“ řekla Jolena. Nečekala na odpověď a zamířila ke dveřím. „Dej mi vědět, bude-li dáma potřebovat ošetřit.“

Tak sladký hlas, taková zdvořilost, žádný vztek, uvažoval Sigimor a díval se za odcházející Jolenou. A tmavé oči. Až jí bude vysvětlovat, co viděla, a hájit se, bude muset být velice obratný, pokud bude chtít vklouznout pod její pokrývku. Barbara už teď nadělala plno těžkostí, pomyslel si, otočil se a pohlédl na ni. Její hezká nasupená tvář ho rozčílila ještě víc. Copak si myslí, že je hloupý?

„Tvoje žena mi ublížila, Sigimore,“ řekla Barbara a jemně popotáhla. „To bylo kruté.“

„Zasloužila sis to,“ houkl na ni.

„Sigimore! Jak na mě můžeš být tak hrubý po tom, co jsme spolu měli?“

„Neměli jsme spolu nic, paní, kromě několika trapných souloží.“ Díval se, jak bojuje, aby skryla zlost a ovládla se. Flirtování ji rychle opustilo. „Kdybys neměla tak mocné spojence a příbuzné, nechal bych tě stát před branami. Myslíš, že jsem o tobě nic neslyšel ode dne, kdy jsem tě našel v posteli s mladým Douglasem? Ty přinášíš jen potíže, lady Barbaro. Kupí se kolem tebe, kudy projdeš. Ale tady je dělat nebudeš. Můžeš zůstat, dokud nerozhodnu, že jsi na tom lépe, nebo dokud nezjistím, jestli máš ještě nějaké spojence. Pak odjedeš.“ Sigimor zamířil ke dveřím, potom se však zastavil a dodal: „Jestli ublížíš mé paní, budeš si přát, abys tuto hru nikdy nezačala.“ Zamířil do velké síně, protože cítil, že než předstoupí před Jolenu, musí se něčeho napít.

„Zbavil ses jí?“ zeptal se Liam, když Sigimor vešel do síně a posadil se. Okamžitě sáhl po pivu.

„Ano, je ve své ložnici, a má-li trochu zdravého rozumu, zůstane tam až do odjezdu.“ Sigimor se rozvalil na židli a zhluboka se napil piva. „Musíme mít ucho při zemi. Možná bychom měli někoho častěji poslat ke královskému dvoru.“

„Proč tak náhlý zájem o dvůr?“ zeptal se Somerled.

„Kdybych věděl, jak si na tom Barbara stojí se svými spojenci a příbuznými, nemusel jsem teď být v pasti,“ odpověděl Sigimor. „Jestli se s nimi nestýká, anebo ji zavrhlí, mohl bych ji vyhnat. Vždycky jsme dokázali hned sehnat informace o našich nepřátelích nebo možných spojencích. Myslím, že se nesmíme tak izolovat.“

„To je nápad! Když pomyslím na to, jak je všechno zamotané a jak se vztahy rychle mění, mohla by to být cesta k zachování bezpečí.“

„Z tvé řeči soudím, že lady Barbara se už pokusila ti to zavařit,“ řekl Liam.

„Pokusila, a málem úspěšně,“ odpověděl Sigimor. „Až dostanu ve své ložnici kopanec do zadku, budu to vědět s jistotou.“

„A co udělala?“ Liamovy oči se pobaveně rozšířily, když mu Sigimor pověděl, co se stalo. „Ta ženská neztrácí čas, co? To necháš Jolenu samotnou, aby o tom mohla přemýšlet?“

Sigimor si vzdychl. „Nechám. Potřebuji si promyslet pár věcí, než si s ní promluví. Je možné, že Barbara hledá manžela. A to, že já mám ženu, není pro ni překážka a ani trochu ji to netrápí. Nechápu to.“

„Může se domnívat, že bys mohl Jolenu poslat pryč, zpátky do Anglie.“

„Ale pořád by byla mojí ženou.“

„Ne na dlouho. Kterýkoli z vás by mohl pravděpodobně velmi lehce získat anulování manželství. Jolena o tom možná neví, ale až se vrátí do Anglie, velmi rychle to zjistí.“

„Možná. Barbara říkala totéž.“ Sigimor opravdu nesnášel pomyšlení, jak snadno by se ho Jolena mohla zbavit, kdyby se k tomu rozhodla. „Překvapuje mě, že Barbara o takových věcech vůbec

ví. Ale nemohu se zbavit pocitu, že jde o víc než o Barbařinu touhu najít si nového manžela a uchvátit mě pro sebe.“

„Ženy jako Barbara jsou velmi marnivé. Ulovila už dost mužů, a patrně nemůže uvěřit, že bys jí mohl odolat. Pobláznila jich už tolik, že nás asi všechny považuje za idioty.“

„Takové, jakým jsem kdysi byl. Ano, to by mohlo vysvětlovat její pokřivené myšlení. Proto si zřejmě myslí, že zvítězí.“

„Vlastně jsi mi nevysvětlil, čím pro tebe kdysi byla,“ prohodil Somerled. „Nevzpomínám si, že by ses o ní někdy zmiňoval.“

„Bylo to v době, kdy jsi jezdil po celé zemi a snažil ses sehnat peníze do naší pokladnice, což se ti podařilo. Jsem ti za to velice vděčný.“

„Dík. A teď nám pověz o Barbaře všechno. Budeme-li vědět, jaká byla, lépe pochopíme, proč se domnívá, že tě získá za manžela.“

Sigimor se zhluboka nadechl a velmi podrobně jim vypověděl, co se kdysi mezi ním a Barbarou odehrálo. Ulevilo se mu, když zjistil, že už nad tím necítí rozpaky. Pomohlo mu také, že neviděl lítost ani zlost ve tvářích bratrů. Soucítili s mladým bláznem, kterým tehdy byl. Sigimor si říkal, že asi také mají za sebou podobné zážitky, které si však nechali pro sebe.

„Možná si myslí, že pronese pár poznámek o minulosti, a ty se jí znovu vrhneš do náruče,“ odušil Somerled. „Třeba si namlouvá, že ses k ní otočil zády prostě proto, že jsi nechtěl nic mít s vdanou ženou.“

„Ach, na to jsem nepomyslel. Zřejmě vůbec nečeká, že bych dodržel svůj manželský slib.“

„Zná pravděpodobně příliš mnoho mužů, kteří ho nedodrží.“

„To je pravda.“ Sigimor dopil pivo a vstal. „Takhle se nikam nedostanu. Nemohu se zbavit pocitu, že je tu ještě něco, co není zřejmé. Co by to mohlo být?“

„Budeme se držet poblíž Donalda, jak jsi chtěl. Ráno se podíváme po Haroldovi.“ Somerled se zamračil. „Opravdu věříš, že sem přijde? Že se nevzdá pronásledování Joleny a neodjede domů?“

Sigimor přikývl. „Ano. Nemyslí zřejmě na nic než na pomstu, tím jsem si jistý. Potřebuje potrestat Jolenu za ztrátu, kterou možná utrpí. Třeba si stále si ještě hraje s myšlenkou, že ji získá a že mu zůstane

všechno, co ukradl, tím, že se s ní ožení a pak ji umlčí. Ale je toho ještě víc. Mnohem víc. Raději měl zůstat na Drumwichi a naplánovat, jak se jí zmocnit, až se vrátí a pokusí se mu způsobit potíže. Myslím, že ví, že udělal vážnou chybu sám, i když z toho obviňuje ji. Mám dojem, že jeho zoufalství roste, a tím je nebezpečnější.“

„No, teď ho můžeme chytit,“ prohodil Liam.

Byla to uklidňující myšlenka a Sigimor se jí zaobíral cestou do ložnice. Když zjistil, že dveře nejsou zamčené, oddychl si ulehčením. Říkal si, že nemá proč cítit vinu, a statečně vstoupil do místnosti. Když uviděl Jolenu, jak sedí na husté ovčí kožešině před krbem a češe si vlasy, trochu se uvolnil. Možná se zlobila, ale nezamkla se před ním a nešla spát jinam. Sigimor se rozhodl, že to bude brát jako dobré znamení, jako náznak toho, že je ochotna ho vyslechnout.

Jolena se napjala, když kolem ní přešel a vzápětí se posadil na židli a zadíval se na ni. Nevšímala si ho a stále si kartáčovala vlasy. Od chvíle, kdy odešla od Barbary, si znovu a znovu přehrávala, co viděla v jejím pokoji. Nezdálo se jí, že by Sigimor chtěl setrvat v Barbařině objetí, tím si byla jistá. Slabý hlásek jí však našeptával, že v *té chvíli* sice nevypadal nadšeně, ale co by se stalo později? Co by bylo potom? Zároveň bylo těžké pominout skutečnost, že mu trvalo tak dlouho, než za ní přišel. Kolik času strávil s lady Barbarou?

Když se na něho konečně podívala, zachytila jeho pohled a všimla si, že má v očích známý svit. Zamračila se na něho. „Nedívej se tak na mě.“

„Jak?“ zeptal se.

„Takovým žhavým pohledem. Není čas na to, abys ke mně vysílal vášnivé pohledy po scéně, které jsem byla svědkem...“

Zvedl ruku a potěšilo ho, že okamžitě zmlkla. „Když jsi mě viděla v objetí jiné ženy? Nechtěl jsem tam být, děvče, a myslím, že to víš.“

„Snažíš se, abych měla pocit viny za to, že se na tebe zlobím?“

„Ne. Kdybych tě já přistihl ve stejné situaci s nějakým mužem, teď bychom asi sbírali ze země jeho kousky. Můžeš se zlobit. Ale jen proto, že jsem tak hloupý, že jsem se k té ženě přiblížil, ať už dnes, nebo před deseti lety. Dnes jsem se dostal do pastí, protože jsem ji

odvedl do jejího pokoje, a ona mě nechtěla pustit. Je silnější, než jsem odhadoval. Přisála se ke mně jako pijavice. Přemýšlel jsem, jak ji mám od sebe odtrhnout, aniž bych jí ublížil, když jsi vešla ty.“

„Vypadalo to, jako bys ji chtěl políbit.“ Jolena sevřela kartáč a čekala na odpověď.

„Ano,“ ušklíbl se a Jolena zbledla. „Byla velmi odhodlaná a odmítala přijmout, že jsem k ní chladný. Napadlo mě, že kdyby mě políbila, přesvědčila by se, že chladný jsem a že po ní netoužím.“ Sigimor vzal Joleně kartáč a uchopil obě její ruce do svých. „Vůbec mě nevzrušila, Joleno.“

„Ale je moc krásná. Představuje všechno, co si muž může přát. Má dokonalou tvář i tělo.“

„Určitě stojí za pohled. Vím to a mohla bys mě nazvat lhářem, kdybych to popřel. Ale vidím, že pod její jemnou kůží se skrývá ošklivost. Sobectví, marnivost, chamtivost a lhostejnost k tomu, jak mohou její činy ublížit ostatním. Chce manžela a myslí si, že jsem zaslepený mladíček, jako před lety. Je velice marnivá a já ji asi nedokážu přesvědčit, že na mě její kouzlo nepůsobí.“

„Tak proč ji prostě nepošleš pryč?“ zeptala se Jolena. „Oba víme, že její zranění nejsou tak vážná, aby vyžadovala nějakou péči. Nevěřím její povídačce, že byli napadeni a oloupeni.“

„Já taky ne – ani Liam, ani Somerled. Nic bych si nepřál víc, než ji odtud vyhnat, ale nemohu. Má mocné přátele a příbuzné. Nebo aspoň měla. Jen bůh ví, jak pokroucené informace by jim mohla dát, kdybych ji vyhnal. Neodvážuji se dát jí k tomu příležitost. Musím postupovat obezřetně. Nestojí to za potíže, které by mohla způsobit, kdyby někde plakala a mluvila o urážkách, nebo jak jsme ji zneužili v mém sídle.“

Jolena si vzdychla a přikývla. Má pravdu. Není pochyb, že Barbara chce způsobit roztržku mezi ní a Sigimorem, ale mohla by mít úspěch jedině tehdy, kdyby jí to umožnili. Na druhé straně, kdyby jí někdo zavalil jen malou příčinu ke stížnostem u spojenců a rodiny, mohla by být prolita krev. Jolena souhlasila, že takto situaci řešit nelze.

„A jak dlouho myslíš, že musíme vydržet v její společnosti, abychom se vyhnuli možnosti, že někoho urazíme?“

„Jen pár dnů. Jak jsi řekla, její zranění jsou drobná, jde jen o modřiny. Kdybych zjistil, že ztratila mocné spojence, poslal bych ji pryč okamžitě. Je to k nevíře, ale svým způsobem z toho můžeme i těžit.“ Jolena na něho vrhla tázavý pohled a Sigimor se usmál. „Je to tak. Uvědomil jsem si, že potřebujeme vědět, kdo je čí spojenec, kdo je komu zavázán, kdo je ve výhodě a kdo ne. Všechny tyto záležitosti jsem zatím opomíjel, včetně zbytečných pomluv, kterých jsem si nevšímal.“

Jolena přikývla. „Je dobré vědět o takovýchto svazcích co nejvíc.“

„Ano. Somerled i Liam se mnou souhlasí. Znamená to, že budu muset poslat někoho z chlapců ke dvoru.“

„Liam,“ řekla Jolena a mírně se usmála. „Dokonale se k tomu hodí – je vzdělaný, okouzlující a velmi hezký. Pokud je váš dvůr jako náš, bude tam jeho hezká tvář vítaná.“

„Ženami,“ pochopil Sigimor, ale uznal, že její návrh má něco do sebe.

„Navzdory všem svým stížnostem a projevům nespokojenosti má Liam hodně mužských přátel. Muži ho mají rádi. Ale i ženy by mohly být zdrojem cenných informací. Je pravda, že některé se zajímají jen o módu a o jiné ženské záležitosti, ale ne všechny. Dokonce i ty, jež baví jen klepy a hloupé žvanění o ničem, mohou odhalit velmi důležité věci.“

Sigimor se na ni usmál. „Tak vyšlu Liama, pokud bude souhlasit.“ Přitáhl si ji k sobě a chytil ji do náruče. „A teď, když je všechno vyřešeno...“

„Jsi připraven jít do postele,“ dokončila za něho.

„Vlastně jsem přemýšlel o předložce, co byla před krbem ve Scarglasu a velmi se podobala téhle.“

„Sigimore,“ zašeptala v ohromení, protože věděla, že myslí na to, co na té předložce dělali. Její ohromení se rychle změnilo v roztoužení, když ji políbil.

Jolena si třela tvář o Sigimorovu hrud' a ospale si užívala posledních záchvěvů vášně, kterou sdíleli na přelozce před krbem.

Netušila, jak se vlastně dostali do postele, ale byla příliš šťastná a spokojená, než aby nad tím dumala.

Sigimor jemně zachrápal a ona se usmála. Ten se, chudák, unavil. Po všem, čím prošli během posledních pár dnů, ji docela překvapilo, že neusnula. Trápilo ji pár věcí, které jí nedaly spát.

Lady Barbara MacLeanová představovala překážku, kterou nemohla vyhnat z hlavy. Ačkoli Jolena nepochybovala, že ta žena chce Sigimora, cítila, že je toho víc. Někteří lidé jí řekli, že lady Barbara věděla, že Sigimor je ženatý s Angličankou a že překvapení jen dobře zahrála. Služebné byly sdílné. Z toho, co Barbara řekla Sigimorovi, když se k němu vinula jako břečťan, vyplývalo, že také věděla, že Sigimorovo manželství může být snadno anulováno. Bylo zvláštní, jak se to mohla dozvědět. Jolena postrádala jasnou a přesnou odpověď.

Rozhodla se, že vše probere se Sigimorem. Skoro se usmála, když pocítila úlevu. Za chvíli si uvědomila, že je na řešení příliš slabá. Rychle však zahnila strach. Ačkoli to nikdy nikdo neřekl, věděla, že Sigimor i ostatní si dobře uvědomovali, že by je osvobodila, i kdyby jí odmítli poskytnout pomoc. Měli s Haroldem účty, které chtěli vyrovnat. Není tedy slabošské využít něčí pomoci při hledání odpovědí. Vždycky je lepší, aby na vyřešení těžkostí pracovali dva lidé. Když pocítila, že se blíží spánek, ještě se stačila rozhodnout, že ráno si promluví se Sigimorem o všem, co ji trápilo. Také se zařekla, že ať už má lady Barbara MacLeanová mocné příbuzné nebo ne, nedá-li Sigimorovi pokoj, určitě ji ublíží.

16. kapitola

Jolena pečlivě složila košili, kterou spravila Fergusovi, a rozhlédla se po velké síni. Byly tam jen tři mladé ženy z vesnice, které uklízely nádobí. Muži dojedli oběd a vyjeli hledat Harolda, stejně jako už po snídani. Měla by být ráda, že Harold není nablízku, když ho ráno nenašli, ale místo radosti pocítila tíseň. Jestliže už se dostal tak daleko, proč by se teď vzdával? Byla tady možnost, že potíže ve Scarglasu ho přinutily vzdát se, a že se vydal zpět na Drumwich. Ale nebyla o tom přesvědčena. Všechno jí říkalo, že Harold je někde venku, osnuje hanebné plány a čeká na svou příležitost. Zachvěla se.

„Není ti chladno, Joleno?“ zeptal se Fergus.

Jolena se na mladíka usmála trochu překvapeně, protože ho neslyšela přijít. Jednou bude stejně vysoký a hezký jako jeho bratři Sigimor a Somerled. Byl také jediný – kromě Cameronů, kteří s ní vyjeli z Drumwiche –, kdo ji zcela přijal. Řekla si, že na podobné úvahy je ještě brzy, protože nestrávila ve společnosti Cameronů ani dva dny. Muži vlastně nadto trávili v Dubheidlandu velmi málo času, protože štvance na Harolda začala okamžitě po jejich příjezdu.

„Ne, není mi zima. Jen jsem měla temné myšlenky,“ odpověděla Jolena.

„Týkají se té kňourající dámy nahoře?“

„To ne. Harolda. Trápí mě, že zase zmizel.“

„Najdou ho a podříznou.“

Jolena si pomyslela, že Cameronovi hoši jsou obzvlášť krvežízniví. Pak ji napadlo, že Fergus to řekl, aby se cítila lépe. Usmála se na něho a podala mu spravenou košili. Poděkoval jí a odešel. Stejně jako ostatní muži, pomyslela si a pak se pokárala. Odešli proto, že pronásledují jejího nepřítele. Bylo absurdní, že se cítila opuštěná. Po tolika dnech, kdy byla ve společnosti mnoha lidí, jí připadalo smutné být zase sama.

Nejistá budoucnost činila její situaci ještě obtížnější. Kdyby věděla, že zůstane v Dubheidlandu a bude dál Sigimorovou ženou, mohla by začít zařizovat společný domov. Bylo toho určitě mnoho,

co by mohla udělat. Třeba vymyslet, jak změnit přísný a strohý vzhled sídla. Dubheidland byl zatím doménou mužů. Věděla však, že by nebylo správné dělat na Dubheidlandu nějaké úpravy, kdyby měla odjet a už se nikdy nevrátit. Sigimor by určitě nechtěl, aby za sebou zanechala stopy, které by mu ji připomínaly, až ho opustí.

Vrátila se v myšlenkách k Barbaře a zamračila se. K rozhovoru se Sigimorem ještě nedošlo. Kdykoli byli spolu, povídali si o štvanci na Harolda nebo se milovali a pak usnuli. Přesto Jolenu stále trápila otázka, jak to, že Barbara je tak dobře informovaná. Když zatím nemohla mluvit se Sigimorem, promluví si s Barbarou. Je aspoň malá naděje, že dá Joleně odpovědi, které potřebuje.

Další otázka, na niž Jolena hledala odpověď, zněla: Proč zůstává Barbara v Dubheidlandu? Sigimor se jí vyhýbal stejně jako většina mužů z rodiny. Měla jen dva společníky – muže, kteří s ní přijeli. Občas jí posluhovala nazlobená stará Nancy, která neskrývala své pohrdání. Poskytli Barbaře všechno, o co žádala — kromě Sigimora –, ale nic víc. Jolena se ptala sama sebe, proč se Barbara rozhodla prodlévat zde. Zdálo se, že není v situaci, kdy nemá jinou možnost.

Jolena odložila šití, což byla jediná činnost, kterou dokázala dělat bez pocitu viny, a vstala. Zamířila ven z velké síně a ve dveřích narazila na zamračenou starou Nancy. „Něco se děje?“

„Kromě toho, že musím posluhovat té blondáté děvce?“ zeptala se Nancy.

„Ano, kromě toho.“ Jolena byla ráda, že stařeně probleskl na tváři úsměv. „Lady Barbara je hrozná, ale bojím se, že nemáme jinou možnost, než to s ní vydržet.“

„Ano, já vím. Jde jen o to, že po mně neustále něco chce, jako bych neměla na práci nic jiného.“

„A co chtěla teď?“

„Trochu vína, chleba a sýr. Nevím proč, když jedla před dvěma hodinami. Řekla jsem jí, že jestli bude tolik jíst, vyvalíme ji z Dubheidlandu jako sud, až přijde její čas.“ Nancy zavrtěla hlavou. „Kromě toho má zlý a rouhačský jazyk.“

Jolena se zasmála a Nancy objala. Nan, jak jí Jolena začala říkat, byla stejně přímá jako všichni Cameronové. Byla pro zdejší muže pevnou mateřskou oporou, přestože byla pouze o deset let starší než

Sigimor. Kdyby Jolena zůstala se Sigimorem, věděla, že by se Nan stala její přítelkyní a spojencem. „Ubohá Nan,“ zamumlala a ustoupila. „Kdybych se nebála, že ta ženská povalí Sigimora na zem a skočí na něho, řekla bych mu, ať se o nevítaného hosta postará sám.“ Když se Nan zachichotala, usmála se. „Ale tak budu muset jít nahoru a promluvit si s ní sama. Vezmu jí ten tác s jídlem a pitím.“ Chytila Nan pod paži a vedla ji ke kuchyni.

„Chceš to určitě, má paní?“ zeptala se Nan v kuchyni. Vytáhla podnos a začala na něj chystat věci, které si Barbara přála. „Ta žena má jedovatý jazyk a chce tvého manžela. Nelíbí se mi pomyslení, jaké lži ti může našeptat.“

Jolena si přestala obdivně prohlížet velkou, dobře zařízenou a uklizenou kuchyň, v níž by tak ráda vařila, a podívala se na Nan. „Ano, mám pár otázek, na něž potřebuji znát odpovědi.“

„No tak, no tak, byla jen první láskou mladého hochy, ne?“

„Ne, to se netýká jí a Sigimora. Raději bych si o tom promluvila se Sigimorem, ale je příliš zaměstnán. Ačkoli nepochybuji, že Barbara doufala, že Sigimora okouzlí, mám pocit, že jde o něco víc.“

„No, já mám pocit, že se tady uvelebila k dlouhému pobytu. Zřejmě nemá kam jít.“

„Taky se mi zdá. Ale byla přece provdána za bohatého muže. Sigimor mi pověděl, že její manžel se mu jednou svěřil, že by s ní skončil jako chudák, a proto před ní své peníze zabezpečil. Ale to ještě neznamená, že jí po něm něco nezbylo. A jako matce svých synů a dědiců jí snad nechal domov, nebo ne?“

„Ale ona by se nestala paní na svém sídle, kdyby předala právo k výchově chlapců někomu z příbuzných.“

„Ano. A kdyby ji tento příbuzný neměl rád a kdyby jí manžel nezanechal žádné peníze...“

„Rázem by se z ní stala nechtěná chudá příbuzná. Možná ji dokonce vyhnali.“

„Stojí za to zjistit, jestli ji manželova rodina vyhnala. Je docela možné, že už Barbara nemá žádné mocné příbuzné, jichž se Sigimor obává. To znamená, že bychom ji mohli poslat pryč.“

„To je hezká představa, ale moc tomu nevěříš, že?“

„Ne,“ odpověděla Jolena. „Nemohu pochopit, jak věděla, že se Sigimor oženil s Angličankou. Prý před lidmi sehrála dokonalé překvapení, ale byla to jen maska.“

„Ano, ano, slyšela jsem totéž.“

„No, já jsem si jistá její licoměrností. Tak jak to mohla vědět?“

„Klepy se v naší zemi pohybují stejně rychle jako vichry,“ řekla Nan a zamračila se.

„Možná.“ Jolena zavrtěla hlavou. „Ale nemyslím si, že je to všechno. Víš, ona si je také vědoma, že lze lehce dosáhnout anulování manželského svazku.“

„Anulování? Ale vy jste přece už manželství dovršili, ne?“ Jolena se začervenala. „Ano, ale to nic neznamena. Jsem sestra anglického hraběte a Sigimor je zeman z Vysočiny. Navíc žádný z mých příbuzných sňatek neschválil, a je zde mnoho důvodů, proč by mohlo k anulování dojít, dokonce i když je mi třiaadvacet. Otázka zní – jak může Barbara všechno tohle vědět?“

„To je divné, ale jestli má zlé úmysly, asi ji nepřinutíš, aby se ti svěřila.“

„Možná ne, ale za pokus to stojí.“ Jolena zvedla podnos s jídlem a pitím a vyšla z kuchyně. „Tuším, že má u sebe své mazlíčky.“

„Ano, jsou tam oba. Vždycky tam jsou. Donald není tak špatný, ale já nemám ráda Clyda. Je stejný jako lady Barbara – hezký, ale zkažený a úlisný.“

Tahle mrazivá myšlenka Joleně utkvěla v hlavě, když zamířila k Barbařině ložnici. Protože s Nanciným názorem souhlasila, nemohla se zbavit tísně. Na Clydovi bylo něco chladného a odpuzujícího. Jolena měla pocit, že udělá cokoli, o co ho Barbara požádá. Vzhledem k Barbařině povaze to byla alarmující myšlenka.

„Tetičko Jo!“ zvolal Reynard a přiskočil před Barbařinými dveřmi k ní. „Co tu děláš?“

„Nesu jídlo a pití našim hostům,“ odpověděla Jolena.

„Pomůžu ti.“

Jolena otevřela ústa, aby mu to zakázala a poslala ho pryč, ale Reynard už tůkal na dveře. Jolena si řekla, že nebude přehnaně bázlivá. Ti lidé přece nemohou jí nebo Reynardovi uvnitř

Dubheidlandu nijak ublížit, a jestli bude rozhovor příliš dramatický, pošle chlapce pryč.

Jolena vešla do ložnice a znovu zaváhala, jestli přece jen nemá Reynarda vystrčit za dveře, ale chlapec se už rozběhl k Donaldovi. Seděl u stolku před krbem a vyřezával něco, co vypadalo jako šachová figurka. Když uviděl Jolenu a Reynarda, zatvářil se překvapeně, ale rychle se na chlapce usmál. Na Clydově tmavé a hezké tváři se objevil mírný úsměv, který Jolenu poněkud vylekal, zejména když si všimla, že i Barbařiny plné rty se zkrřivily podobně.

„Tak, konečně ses rozhodla navštívit své hosty,“ řekla Barbara a posadila se na posteli, na níž odpočívala, zatímco jí Clyde předčítal.

„Mám pár otázek, které bych ti ráda položila,“ prohlásila Jolena a položila podnos na stůl. Mírně se zamračila, když Clyde uhnul a postavil se za Donalda a Reynarda.

„Týkají se mě a Sigimora? Ptáš se, co jsme kdysi jeden pro druhého znamenali? A čím si můžeme znovu být?“

„Vím všechno, co potřebuji, abych pochopila vaši minulost. Sigimor mi to pověděl.“

Barbara si odkašlala a obula si boty. „A ty mu věříš? Je to muž, dítě. Lže.“

Poslední Jolenina starost, týkající se vztahu Barbary a Sigimora se rozplynula. Ta žena Sigimora vůbec nezná. „Můj muž nelže, paní. Nelže ani o tobě.“

„Tak co po mně asi chceš?“

„Jak ses dozvěděla, že Sigimor je ženatý a že se oženil s Angličankou? A jak ses dozvěděla, že takovéto manželství může být snadno anulováno?“ Barbařin krátký překvapený pohled byl pro Jolenu určitým zadostiučiněním.

„Ale já jsem to nevěděla. Copak jsi neviděla, jak mě to překvapilo?“

„Ne, ale mnozí ostatní tě viděli a řekli mi, že tvůj údiv byla jen maska. Velmi dobrá, ale stále jen maska. Věděla jsi všechno už předtím, než jsi prošla touto branou. Říká se, že tady se klepy šíří velice rychle, ale já si myslím, že ne příliš. Takže jak ses to dozvěděla?“

Barbara se usmála a sáhla po peleríně lemované kožešinou, která byla přehozená přes pelest postele. „Od Harolda.“

Jolena se dívala na ženu před sebou a všechny pochybnosti a strachy se jí v žaludku spojily do tvrdého ledového uzlu. Její podezření se potvrdilo. Teď už věděla, proč se Barbara moc nesnažila oddělit ji od Sigimora. Nepotřebovala to, protože věděla, že Jolena brzy zmizí. Barbara se nevzdala, prostě jen čekala, až bude moci uskutečnit svůj plán. Jolena se zhluboka nadechla a otevřela ústa.

„Být tebou, nekřičela bych,“ řekla Barbara a ukázala na oba muže a Reynarda. Pak poodešla ke dveřím.

Jolena polkla výkřik, jakmile se podívala na muže. Clyde držel Reynarda před sebou a k hrdlu mu tiskl čepel nože. Donald byl bledý, oči se mu leskly, ale neudělal ani pohyb, aby Reynardovi pomohl. Ubohý Reynard byl vyděšený, po tvářích mu stékaly slzy, ale nevzpíral se a nevydal ani hlásku.

„Jsi matka,“ řekla Jolena Barbaře a přitom se dívala Reynardovi do očí a snažila se mu předat poselství odvahy. „Jak můžeš dovolit, aby se takto zacházelo s dítětem?“

„Ach ano, vytlačila jsem ze sebe dvě malé křičící bytosti,“ souhlasila Barbara. „To byla cena, kterou jsem musela zaplatit za bohatého manžela.“ Na chvíli se zamyslela. „Možná kdyby jim někdo držel nůž u hrdla, pocítila bych píchnutí, ale tento hoch není můj. Je to anglický zmetek.“

„Můžu se zeptat, co se stane, až nás předáš Haroldovi?“

„Vrátím se sem a budu utěšovat chudáka Sigimora, poníženého manžela.“

„A ty očekáváš, že ti uvěří? Že uvěří, že bych riskovala svůj a Reynardův život útekem, zatímco muž, který chce naši smrt, je stále zde?“

„Uvěří, až mu řeknu, že jsi utekla, aby ses připojila ke svým anglickým příbuzným, kteří Harolda také pronásledují.“

Ačkoli Jolena s úlevou vyslechla, že její rodina možná odhalila Haroldovy zločiny a teď je mu na stopě, zachvěla se. Je-li to pravda, ona ani Reynard už nemají pro Harolda žádnou cenu kromě toho, že se stanou objekty jeho pomsty. Teď si na nich může vylít vztek.

Jolena nezachrání sebe ani synovce. Má snad jen malou naději, že by je mohl využít k tomu, aby si zachránil život. Sigimor bohužel může Barbaře uvěřit.

Jolena rychle myšlenku zaplašila. Sigimor půjde za ní, nebude Barbaře věřit. Když nic jiného, bude považovat za svoji povinnost ujistit se, že ona a Reynard bezpečně dorazili k příbuzným. Jolena se musela přimknout k naději, že Sigimor pro ni přijde a pomůže jí. Jinak by ji strach, který jí hlodal v břiše, zcela ochromil.

„Vkládáš velkou naději do toho, že ti Sigimor uvěří. Asi proto, že jsi mu připomněla, jak po tobě před deseti lety bláznil,“ řekla Jolena a byla ráda, že neslyší ve svém hlase strach. „Ale on si myslí, že mu lžeš.“

„Jestli ano, proč nám dovolil zůstat tady?“

„Protože máš mocnou rodinu a mocné přátele. Ví, že bys mu mohla způsobit velké potíže, a prostě mu za ně nestojíš. Ale začínám si myslet, že se mýlí. Myslím, že už nemáš žádné přátele ani příbuzné. Koneckonců, kdybys je měla a opravdu Sigimora chtěla, pokusila by ses je přimět, aby ho pro tebe získali. Nebo někoho bohatšího. Nemusela bys hrát hloupé hry, kdybys měla bohaté příbuzné, k nimž bys mohla jít.“

„Jsou to všechno pobožní šílenci!“ vyštěkla Barbara. „Udělalala jsem, co chtěli. Provádala jsem se za toho odporného starce a dala mu dva dědice. A jaká byla odměna? Nic! Ten starý blázen mi neodkázal vůbec nic! Nezůstala mi ani střecha nad hlavou. Ano, nechal mi jen malou chatrč, ubohou pastoušku s ovčím stádem, a malou sumičku, abych přežila. A pomohli mi moji příbuzní? Ne! Nazvali mě děvkou, ostudou, skvrnou na svém jménu! Všichni přede mnou zabouchli dveře! Ale uvidí, za to zaplatí! Pamatuj na má slova. Oni *zaplatí!*“

Jolena se přinutila ke klidu a pozorovala rozzuřenou Barbaru, která najednou upadla do vzdorovitého, zadumaného mlčení. Jestli se Barbaře podaří najít nějakého pošetilce, který se s ní ožení, nepochybně ho donutí, aby ji pomstil. V mnoha směrech se Barbara podobala Haroldovi. Zřejmě nechápala, že si nesnáze zavinila sama.

„Peníze, které Harold slíbil zaplatit za vás dva, mi určitě pomohou,“ vyhrkla náhle a usmála se. Hněv a špatná nálada zmizely jako mávnutím kouzelného proutku.

„Jestli věříš, že Harold dodrží slovo, pak jsi blázen,“ řekla Jolena.

„My dva si rozumíme. Já mu dám, co chce, a dostanu, co chci já – peníze a volný přístup k Sigimorovi. To, co mi nabízí Harold, mi zajistí klid a pohodlí, dokud neodvedu Sigimora před kněze.“

„Sigimora dostaneš před kněze, jen když navštíví tvůj pohřeb. Protože věříš Haroldovi, je tady jistá možnost, že se ti to podaří.“

„Ach, jsi tak... Harold nás nezradí. Jsme si už dost blízcí. Kdyby nebyl Angličan, zvažovala bych, zda si ho nevzít za manžela. Určitě by pochopil moji potřebu pomsty za urážky, jež jsem utrpěla.“ Barbara si přitáhla plášťenku k tělu a nasadila si na hlavu kapuci. „Raději bychom se měli vydat na cestu. Chci být zpátky, než se Sigimor vrátí.“

„A jak se odtud chceš dostat?“

„Clyde našel únikovou cestu. Všechna sídla ji mají – a Clyde má dobrý nos a vždycky je vyčmuchá. Vždyť našel i Haroldovi výbornou skrýš. Jsem si jistá, že ho pobavilo, jak ho Cameroni všude bezúspěšně hledají.“

Barbara přistoupila ke krbu, odstrčila vyřezávanou figuru na konci police nad krbem a v silné kamenné zdi se objevil otvor. Clyde vzal louč z úchyty na zdi a s nožem u Reynardových zad strkal chlapce před sebou do chodby. Barbara se sladce usmála a kývla na Jolenu, aby ho následovala. Jolena viděla, že nemá jinou volbu, a zamířila ke dveřím zasazeným hluboko v chodbě. Barbara vzala svíčku a pak se zamračila na Donalda, který se k nim nepřipojil.

„No, pojd' s námi!“ nařídila bratranci. „Ztrácíme čas.“

„Ne, zůstanu tady,“ odsekl Donald a jeho oči se zaleskly v popelavě šedé tváři. „Tak daleko zajít nemohu.“

„Jestli mě zradíš, Donalde, zaplatíš za to.“

„Jistě, to vím. Teď chápu přesně, čeho jsi schopna, sestřenko. Nemám strach.“

„Dobře, myslím to vážně. Až se Sigimor zeptá, kam šla jeho žena, raději nic neříkej. Přísaháš?“

„Přísahám. Jestli se mě na to Sigimor zeptá, neřeknu ani slovo.“

„A dej si pozor. Nikdy jsi nebyl tak dobrý jako já.“ Barbara se otočila k Joleně. „Pohni se. Nemůžu se nechat zdržovat.“ Jolena pohlédla naposledy na Donalda a vešla do chodby. O chvíli později

uslyšela, že ji Barbara následuje. Chodba byla stejně temná a úzká jako ta, kterou použila pro útěk z Drumwiche. Případlo jí ironické, že do nebezpečí se dostane podobnou cestou, jíž před ním nedávno unikla.

Donald zavřel únikovou cestu a položil si čelo na chladný kámen. Po chvíli se posadil ke stolu a vrátil se k vyřezávání. Tentokrát zašla Barbara daleko. Bude čekat. Cameroni se vrátí brzy.

Věřil, že jeden z nich najde způsob, jak ho přinutit, aby jim řekl všechno, co ví, aniž by porušil slib daný Barbaře. Jen doufal, že to přežije. Byl si však téměř jistý, že Barbara dobrodružství, do něhož se vrhla, nepřežije.

„Myslím, že ten chlap se vrátil do Anglie,“ řekl Somerled. Plátno, jímž se otřel, odhodil stranou a sáhl po čistých šatech.

Sigimor si vzdychl. Vysušoval si vlasy a díval se po svých mužích, kteří s ním dnes vyjeli za Haroldem. Byli ve velké koupací kůlně, kterou nechal vystavět před několika lety právě pro situace, kdy se náhle vrátí z výpravy tlupa špinavých mužů a bude ze sebe chtít smýt bláto a prach. Všichni čekali, jak odpoví na Somerledova slova. Fakt, že nenašli po Haroldovi a jeho mužích už dva dny ani stopu, signalizoval, že Harold se nakonec vzdal.

„Ne,“ řekl Sigimor, „Já si to nemyslím.“

Pověsil plátno, jímž si utíral obličej, najeden z mnoha háčků a začal se oblékat. „Bude v podzemí.“

„To bychom ho měli najít. Známe tuhle zemi lépe než on.“

„Ano, ale to neznamená, že si nemohl najít dobrou skrýš. Je jich tady spousta.“ Sigimor se podíval na svého bratra-dvojče a pokrčil rameny. „Nedokážu to vysvětlit, ale jsem si jistý, že je někde tady – a blízko.“

„Měl jsi vidění, že, Sigimore?“ popíchl ho bratr Ranulph.

Sigimor přikývl v tichém souhlasu, když Tait s Nantym Ranulpha popadli a hodili do jedné z velkých kádí, které se používaly ke koupání. „To ne. Jen si myslím, že muž, který nás tak usilovně pronásledoval, odjel ze své země a riskoval ztrátu toho, co už získal, když zabil Petra, se najednou nevzdá a nevrátí se domů.“

„To asi ne,“ řekl Somerled váhavě a přidal se k Sigimorovi.

Vyšli z kůlny. „Je trochu ponižující, že nemůžeme najít nepřítele, který se skrývá v našem kraji.“

„Já vím.“ Sigimor zpozorněl, protože z domu se vyřítil Fergus. „Copak je, chlapče?“ zeptal se, když k nim hoch doběhl. Fergus byl bledý a pihy mu výrazně vystupovaly.

„Jsou pryč!“ Fergus chytil Sigimora za paži a táhl ho k domu. „Reynard a Jolena jsou pryč! Šli si promluvit s tou ženou, a teď jsou pryč!“

Sigimorovi ztuhla krev v žilách. Chvilí nemohl dělat nic, než následovat Ferguse, který ho táhl za sebou. Teprve až vešel dovnitř a uviděl stejně bledou Nancy, podařil se mu ovládnout prvotní strach.

„Víš jistě, že jsou pryč?“ zeptal se jí.

„Ano, můj pane,“ odpověděla Nancy. „Ona i chlapec. A také Barbara a jeden z jejích průvodců, ten Clyde. Její bratranec je stále tady, ale na naše otázky neodpovídá.“

Sigimor vyběhl po schodech a zamířil přímo do Barbařiny komnaty. Slyšel, že ostatní bratři ho následují, ale nečekal na ně. Když vpadl do Barbařina pokoje, rozhlédl se a strach ho ochromil ještě víc. V místnosti byl pouze Donald. Seděl u stolu před krbem a vyřezával malou figurku. K Sigimorovu údivu se usmál.

„Konečně jsi tady,“ řekl Donald. „Přišel jsi trochu pozdě.“

„Kde je moje žena?“ zeptal se Sigimor.

Donald opatrně postavil figurku doprostřed stolu. „Na tuhle otázku nemohu odpovědět.“

„Odpovíš na ni, pokud chceš opustit naše sídlo živ a zdrav.“

„Ano, to si přeji. Proto tady sedím. Jen čekám, že mi položíš správnou otázku.“

Sigimor se snažil potlačit zlost a pocit zoufalství. Donald si s ním nezahrává, to si uvědomil. Vlastně měl naléhavý pocit, že mladý muž doufá, že mu pomůže. Byl tady klíč, jak se dostat k pravdě, ale Sigimor neměl náladu záhadu řešit. Za ním se shromáždili Fergus, Nancy a Somerled. Sigimor se několikrát pomalu a zhluboka nadechl, aby získal klid.

„Kam odešla lady Barbara?“ zeptal se a jeho ruka pevně svírala jílec meče. K jeho překvapení se mladý muž znovu usmál.

„Tak to je ta otázka, na kterou *mohu* odpovědět. Mám podezření, že odvedla lady Jolenu i chlapce k Haroldovi.“ Donald se vtiskl do židle, protože Sigimor udělal několik kroků k němu. „Řekl jsem jí, že je to špatné, dokonce jsem ji před ním varoval.“

„Ale neudělal jsi nic, abys ji zastavil, že?“

„Ne. Myslel jsem, že bych mohl změnit její rozhodnutí, ovšem pak se tvá žena s chlapcem objevili v místnosti. Barbara začala jednat a náhle jsem si uvědomil, že jí nemohu věřit. Asi by mě nenechala naživu, spíš by poručila Clydovi, aby mě podřízl, kdybych se ji snažil zastavit nebo zradit. Harold jí slíbil obrovskou odměnu. Skutečně mu věří, že slovo dodrží a ona se bude moci vrátit sem a dál tě svádět. Odešli katakombami.“ Sigimor se podíval na Somerleda a ten zaklel. „Myslel jsem, že jsou dávno zaslepené.“

„Nedávno jsme je s Liamem zpřístupnili.“ Somerled pokrčil rameny. „Zvědavost. Byly zaslepené od doby, kdy byl náš otec ještě chlapec.“

„Ale jak mohli lady Barbara s Clydem odejít, aniž je někdo viděl? Kostel, kam katakomby vedou, je odtud nejméně tři míle.“

Sigimor si náhle všiml, že Donald si stále pohrává s figurkou, kterou vyřezal. Zaklel a potom stočil pohled ke stejné figurě v rohu krbu. „Na tuhle únikovou cestu jsem zapomněl.“ Podíval se na Donalda. „Jak je to dlouho, co lady Barbara odešla?“

„Asi dvě hodiny. Šla pěšky. Pane!“ vykřikl Donald, když se Sigimor otočil k odchodu.

Sigimor se pomalu obrátil. „Víš, jak moc tě chci zabít?“

„Ano, myslím, že vím.“

„Tak proč jsi stále ještě tady?“

„Počkám tu a odvezu Barbařino tělo,“ odpověděl Donald tiše.

17. kapitola

Joleně se sevřelo hrdlo. Hleděla na těla Clyda a lady Barbary a nemohla se odvrátit. Ještě nikdy neviděla, že by někoho tak rychle a chladně zabili. Barbara si naštěstí nebyla vědoma nebezpečí až do svého konce. Na Clydově tváři byl podivný výraz, protože si v posledním okamžiku uvědomil, že se za něho někdo postavil a podřízl ho. Věnoval Haroldovi téměř obdivný pohled.

V posledním okamžiku života však udělal jednu dobrou věc. Postrčil Reynarda k Joleně. Ta synovce chytila a zahalila mu tvář sukní, aby ho uchránila před pohledem na hroznou smrt.

Když oba muži, kteří provedli vraždy, odtáhli těla o kus dál, podívala se Jolena na Harolda. „Brzy přijdeš o všechny spojence, budeš-li s nimi takto zacházet.“

„Prodali tebe a chlapce mně. Příště by prodali mě Cameronům,“ houkl Harold a pokrčil rameny.

„Takže ty jsi je seznal vinnými ze zločinu ještě dřív, než ho spáchali.“

„Ta žena se chtěla stát paní prokletého sídla, jehož jméno nedokáže vyslovit žádný civilizovaný jazyk. Udělala by cokoli, aby získala Sigimora za manžela. Zradila ho, aby se tě zbavila. Mrzí mě, že nepřišel také její mladší bratranec.“

Jolena pomalu třela záda třesoucího se Reynarda a v duchu se ptala sama sebe, jestli Donald tušil, co se stane. Asi vycítil, že svazek s Haroldem je nebezpečný. „Jak musíš být zklamán!“

„Odjedeme odtud hned po setmění,“ řekl a její ironii nevěnoval pozornost. „Ještě jsem se nerozhodl, co udělám s tebou, ale myslím, že chlapec se mi bude hodit. Můj život za jeho. Naši příbuzní ho určitě budou chtít zpět živého a zdravého. Obávám se, že ty takové štěstí mít nebudeš.“ Rozhlédl se. „Krásná skrýš, že? Ukázal mi ji Clyde. Sedíme tady v suchu, klidu a bezpečí, zatímco Cameroni vyčerpávají sebe i koně tím, že nás někde hledají.“

„Clyde byl skutečně ohromen tvou vděčností, tím jsem si jistá.“ Jolena se rozhlédla kolem. Byli v pohřební kapli, ve velmi starých katakombách. „Ráda bych věděla, proč se sem Sigimor nepodívá.“

„Martin si myslí, že katakomby byly zpřístupněny teprve před časem. Dávno se na ně zapomnělo.“

„Můj pane,“ řekl Martin a přikročil k Haroldovi, „mám zprávu od tvých příbuzných.“

„Sejdeme se s nimi až ráno.“

„Chytili jednoho z našich zvědů, a poslali po něm zprávu, kterou právě doručil.“

„Dobře. O co jde?“

„Žádají o schůzku, můj pane. Tvůj příbuzný sir Roger tě zdraví a žádá tě, aby ses s ním ráno sešel. Buď ty, nebo tvůj zástupce.“

„Kde a kdy?“

„Na pasece asi dvě míle na jih, hodinu po rozednění. Místo prý najdeš snadno. Nedaleko odtud můžeš vidět vrcholek staré věže. Když zamíříš přímo k ní, dojdeš na paseku.“

„Kolik má mužů?“ zeptal se Harold a zamyšleně se zamračil.

„Dvacet svých a dva Skoty,“ odpověděl Martin. „Mohli by to být MacFingalové. Zdá se mi, že jsou z rodiny těch bastardů. To oni chytili zvěda.“

Harold zaklel a projel si rukou vlasy. „Musím si to promyslet. Žádají odpověď?“

„Ne. Tvojí odpovědí bude účast na schůzce.“

Harold přikývl a zahleděl se na Jolenu. „Vezmi si toho spratka a běž se s ním posadit někam dál. Musím přemýšlet.“

Jolena byla víc než šťastná, že se může od Harolda vzdálit. Popadla Reynarda a šla si vyhledat vhodné místo. Odešla od těl Barbary a jejího společníka k velké kamenné rakvi vzadu u zdi. Po chvíli přemýšlení se posadila na kraj rakve, zády se opřela o zeď a ukryla se s Reynardem do stínu. Dívala se, jak Harold přechází sem a tam. Reynarda měla na klíně a doufala, že ať Haroldovu mysl zaujalo cokoli, bude nad tím přemýšlet dlouho.

Bratranec Roger je blízko, pomyslela si a pocítila radost. Věřila, že Reynard má naději. Byla si jistá, že Harold se chopí příležitosti vykoupit svůj život za Reynardův. Byla tady šance, že dodrží jakékoli Rogerovy podmínky a Reynard bude zachráněn. Roger určitě udělá, co bude třeba, aby mu Harold chlapce dal.

Na svůj osud nemyslela. Kdyby se bála, co s ní Harold provede, rychle by ztratila chladnokrevnost. Přimkla se k naději na záchranu dítěte a to ji zocelovalo.

Aby nemyslela na to, co ji stihne, nedostane-li se od Harolda, bedlivě naslouchala rozhovoru obou mužů. Martin ani Harold se nenamáhali mluvit tiše a jejich hlasy se v kobce rozléhaly. Všimla si, že Harold už stěží ovládá hněv.

„Chlapec nám zajistí svobodu, pane,“ řekl Martin.

„Ano, ano, ale kdybych ho dokázal odvést zpět na Drumwich, bylo by ještě možné získat zpět majetek. Chlapec je klíčem k uskutečnění mého snu, Martine,“ vyštěkl Harold, když Martin zavrtěl hlavou.

„Jediná věc, k níž je chlapec klíčem, je naše svoboda. Se sirem Rogerem je tu dvacet mužů. A protože má s sebou ještě dva MacFingaly a protože mu nikdo neukradl koně, znamená to, že mu pomáhají spojenci Cameronů. Přivedli ho sem, aby se spojil s Camerony proti nám. Myslím si, že to znamená, že sir Roger ví všechno a má za sebou mocné lidi. Vyměň tedy chlapce za naši svobodu, za naše životy a možná za peníze, které ti nabídne.“

„A co pak? Kam půjdeme?“

„Do Francie nebo do jiné země, kde se můžeme nechat najmout jako žoldáci.“ Martin se díval, jak Harold přechází sem a tam. „A můžeš také za něco vyměnit tu ženu.“

„Nikdy!“ vykřikl Harold. „To kvůli ní jsme na tom tak bídě! Všechno zničila a já chci, aby za to zaplatila. Chci, aby trpěla.“ Zadíval se do temného kouta místnosti na Jolenu. „Provdala ses za toho Skota.“

„Jak jsi to zjistil?“ zeptala se.

„Od kněze. Pak jsme vás sledovali,“ odpověděl Harold a přiblížil se k ní. Zaťal pěsti. „Mučení mu rozvázalo jazyk. Ano, zaplatil za to draze, jestli to chceš vědět.“

„Vy jste zabili kněze?“ zeptala se Jolena s hrůzou v očích. „Ne. Když jsme ho opouštěli, ještě mrtvý nebyl, ale možná si to přál.“

„Ten kněz je z klanu Cameronů, Harolde,“ řekla Jolena a Martin zaklel. „Je to Sigimorův bratranec. Poskytli jste Cameronům další

důvod, aby po vás šli. Možná využiješ Reynarda k dohodě se sirem Rogerem, ale Cameroni tě stejně budou pronásledovat až k moři.“

Harolda se její hrozba nijak nedotkla, ale Jolena si všimla, že Martin přimhouřil oči a zamyslel se.

„Proč by mě to mělo trápit? Už pro nás nejsou hrozbou. Jen před námi prchali.“

„Ano, a přivedli vás přímo před své brány, hluboko do svého kraje, mezi stoupence a příbuzné.“

Harold se na ni vrhl, ale Martin ho k Joleninu překvapení zadržel. Nějakou dobu se oba muži potýkali a Harold sypal na Martina hrozby a kletby, ale navzdory ranám, které Martin schytl, Harolda nepustil. Po chvíli se Harold uklidnil. Martin ho nechal být a ustoupil. Harold vytasil meč a namířil ho proti Martinovi tak rychle, že se Jolena zajíkla. Položila Reynardovi na obličej dlaň a přitiskla si ho pevně k sobě, protože si byla jistá, že bude spáchána další vražda. Buď Martin věděl, že je pro Harolda důležitější než ona, nebo to bylo z jiného důvodu. Nevytasil meč a jen rovně stál. Pak si Jolena všimla, že se mu v ruce zaleskla dýka. Věděla, že Martin by mohl Harolda zabít dřív, než by meč zvedl. Všichni muži stáli a napjatě Harolda s Martinem pozorovali. Jolena měla pocit, že jejich sympatie patří spíš Martinovi než Haroldovi.

„Tak ty budeš tu malou děvku bránit?“ zeptal se Harold ochraptělý vztekem.

„Zrovna teď ano,“ odpověděl Martin. „Když nic jiného, drží chlapce – a tomu se ublížit nesmí.“

Harold se zachvěl, zavřel oči a pak pomalu zasunul meč do pochvy. „Tím se budu zabývat později.“

Martin přikývl a schoval dýku za pás. „Jak si přeješ. Taky bys měl zvážit, že nám může posloužit k tomu, aby nás nepozabíjeli Cameroni.“

V kobce to zašumělo souhlasem z úst ostatních mužů.

„Cameroni? Ti nejsou skutečná hrozba. Nedělají nic jiného, než že před námi utíkají, nikdy se ani nepokusili s námi bojovat.“

„Zatím ne.“ Martin sledoval Harolda, dokud se nezamračil, což znamenalo, že zvažuje jeho slova. „Bylo jich jen šest a měli ji a chlapce. Možná by se někomu mohlo zdát zbabělé, že před námi

stále jen prchají, ale já to tak nevidím. Bylo to chytré a byla to správná taktika. Ona má pravdu. Teď jsme hluboko v jejich kraji, obklopeni jejich příbuznými a stoupenci. Jsme v nevýhodě i co do počtu a schováváme se před pronásledovateli.“

Jolena se podívala na shromážděné muže, kteří bedlivě pozorovali Harolda. Bylo jasné vidět, že souhlasí s Martinem a čekají, že Harolda přesvědčí. Chápali, že byli chyceni do sítě, jež se kolem nich stahuje, a chtěli z ní ven. Jolenu napadlo, že pokud Harold neukáže, že mu víc záleží na tom, aby se dostali z pasti živí, než na pomstě, zůstane sám. Pocítila náhlou naději, že by pro ni vzpoura v řadách jeho ozbrojenců mohla zaznamenat příležitost k úniku. Stále se pozorně dívala na Harolda.

„Předpokládám, že máš nějaký plán,“ řekl Harold a v hlasu mu zaznívala ironie.

„Ano,“ odpověděl Martin a velkoryse přehlédl jeho sarkasmus. „Chlapec nám prokáže službu tím, že anglické meče zůstanou v pochvách, a ona tím, že se dostaneme bezpečně z této prokleté země.“ Martin si vzdychl a přetřel si rukou obličej. „Je to žena sira Sigimora. Když nic jiného, jeho čest vyžaduje, aby udělal všechno pro její záchranu. S předáním chlapce Angličanům a jeho ženy Skotům se z toho můžeme dostat s těžkým váčkem plným peněz. Přinejmenším máme šanci vyvážnout živí. Podívej se na to jako já; jediná další možnost, která se nabízí, je, že bychom se pokusili pěkně jim to opeřit, než by nás zabili.“

Joleninu pozornost zaujal tichý zvuk, ale nedala nic najevo. Rozhovor mezi Martinem a Haroldem byl příliš důležitý, než aby si mohla dovolit přeslechnout jediné slovo. Její osud byl zatím na vážkách. Věděla, že Harold chce, aby zaplatila za všechno, co ztratil. Přesvědčí-li ho však Martin, že jim bude k užítku, její šance na přežití vzroste. Tiše se modlila, aby Harold uposlechl Martinovy rady, aby si z ní udělali štít mezi sebou a Camerony, dokud nedojedou do přístavu a neuprchnou do Francie. Pomyslením, že bude v Haroldově zajetí, bylo úděsné, ale věděla, že přežije a že Sigimor si pro ni přijde.

Sigimor položil na zem tělo muže, kterého právě zabil, a pak se zamračeně zadíval na starý kostel. V podzemí chátrající budovy byla Jolena. Harold ji zabil před hodinou, možná o něco dřív. Myšlenka na to, co by mohl Joleně udělat, mu způsobovala chvění v okolí žaludku. Potřeboval veškerou vůli a podporu Liama k tomu, aby se nevřítíl do podzemních kobek kostela s válečným pokřikem a Harolda nezabil.

Od chvíle, kdy mu Fergus řekl, že Jolena zmizela, cítil strach o její osud. A ještě víc, měl obavu z toho, že ji ztratí, že ji nebude schopen zachránit. Bylo pro něj téměř nemožné nemyslet na to, co s ní chtěl Harold udělat. Stále slyšel jeho slova. Logika ho chlácholila, že Harold nemůže spáchat tolik zla v tak krátkém čase, ale Sigimorovi se nedařilo uvažovat logicky. Zabít někoho trvá také jen okamžik, našeptávala mu zkušenost.

„Strážní jsou snad všichni mrtví – uvnitř i venku,“ řekl Liam a přistoupil k Sigimorovi.

„Ano,“ přikývl Somerled a postavil se vedle Sigimora z druhé strany. „Ti dva Skotové odjeli do kopců a nevarovali je.“

„Zloději nemají žádnou čest,“ zamumlal Tait. Dřepł si u mrtvého, kterého zabil Sigimor, a bedlivě si ho prohlížel. „Najatí vojáci, řekl bych. Kdybychom ty, kteří zůstali, zatlačili do kouta nebo je obklíčili, možná by se vzdali.“

„Jak se dostaneme dovnitř?“ zeptal se Sigimor a věděl, že dokáže-li se soustředit na boj, který je před nimi, zůstane mu alespoň trocha zdravého rozumu.

„Jsou tam tři vchody,“ řekl Liam. „Hlídali jen dva, takže si myslím, že o třetím nevěděli.“

„Možná ho měl hlídat jeden z těch rychlonohých Skotů.“

„Ne. Ti nás měli pozorovat a možná varovat Harolda, kdyby se náš zvěd přiblížil moc blízko. Protože jsme zamířili přímo sem, uvědomili si, že víme, kde jsou, a že jejich hraje ztracena. Rozhodli se nechat Angličany jejich osudu a zachránit si vlastní krky. Jak budeme postupovat?“

„Řekni mi, kde jsou vchody a kde asi drží Harold rukojmí.“ Sigimor zavřel oči a poslouchal. Trochu se uvolnil, když Liam i Somerled řekli, že pod kostelem je pouze jediná místnost, kde může

Harold se svými muži přebývat aspoň v částečném pohodlí. Po chvílce přemýšlení rozdělil všech třicet mužů, kteří s ním přijeli. Po sedmi se jich mělo přemístit ke každému vstupu a zbytek měl zůstat venku, krýt ostatním záda a postarat se o to, aby neunikl ani jediný z Haroldových mužů. Spočítali si, kolik času budou potřebovat pro každou skupinu, aby se dostala na své stanoviště, a Sigimor muže seznámil se signálem, kterým zahájí útok. Nanty hlídal mrtvé strážné, Somerled se šesti chlapy byl u vchodu do kostela, Liam se šesti dalšími se ukryl u vnitřního vchodu do katakomb a Sigimor si vzal šest mužů k vnějšímu vchodu zezadu kostela, blízko muže, kterého zabil.

Chodbou kráčeli pomalu a Sigimor klel při každém kroku. Pak začalo temnotou pronikat slabé světlo a Sigimor se usmál. Harold je blízko. Musel se přemáhat, aby se pohyboval pomalu. Jeho dobře vycvičení muži nepotřebovali signál k tomu, aby se přitiskli ke zdi, když k nim dolehly lidské hlasy. Postupovali opatrně podél zdi, dokud nedošli na konec chodby. Sigimor opatrně nahlédl do kobky. Kromě Harolda a jeho pobočníka napočítal šest ozbrojenců. Pobočník byl muž, jehož si Sigimor pamatoval z Drumwiche pod jménem Martin.

Právě když se Sigimor chtěl stáhnout do stínu, uslyšel tiché popotáhnutí. Podíval se doprava a málem vykřikl radostí. Pár kroků od něho seděla v koutku vytvořeném stěnou a velkou kamennou rakví Jolena. Na klíně držela Reynarda a tiše pozorovala Harolda. Sigimor se rychle vtiskl do stínu a zavřel oči. Téměř zeslábl úlevou. Jolena nebyla zraněná.

„Tvoje myšlenka má určitou logiku,“ řekl Harold. „Musím si to promyslet.“

„A o čem chceš přemýšlet?“

„Musím si promyslet, jak to provést. Ale Jolenu si nechám.“ Martin zaklel. „Nestojí nám za to, abychom kvůli ní zemřeli.“

„Já nemám v úmyslu kvůli ní zemřít.“

Sigimor dal signál k útoku. Spokojeně se usmál, když se v odpověď na jeho tiché ptačí zavolání ozvaly dva podobné výkřiky. Vyšel z chodby a postavil se před Jolenu. S radostí a pýchou se díval, jak se najednou vyrojilo dvacet Cameronů a obklíčilo Harolda a jeho

muže. Je na ně dobrý pohled, na ty muže s vážnými tvářemi a tasenými meči, pomyslel si Sigimor. Když se udivený Haroldův pohled setkal s jeho, Sigimor se usmál.

„Obávám se, že ti záměry nevyjdou, Harolde,“ promluvil Sigimor. „Zemřeš. Přímo tady a teď.“

Sigimora potěšilo, že Harold náhle vykřikl a pln vzteku tasil meč. Doufal, že nepřijme porážku bez boje. Poodstoupil od Joleny, kývl na jednoho z mužů, aby zaujal jeho místo, a vykročil vstříc Haroldovi.

Jolena si přitiskla Reynardovu tvář ke své a při prvním zařinčení mečů se zachvěla, zvláště když je ozvěna v kamenné kobce zopakovala. Po chvílce se uklidnila a strach ustoupil. Harold byl dobrý šermíř, ale Sigimor byl mnohem lepší. Věděla, že Harold zemře.

Rozhlédla se. Martin a další dva muži byli obklopeni Camerony. Stáli neozbrojení vedle Liama a pozorovali souboj. Čtyři další udělali tu chybu, že tasili meče. Dva už byli mrtví, a Jolena věděla, že další dva zemřou také.

Jolena obrátila pohled k Sigimorovi. Harold se pohyboval nemotorně, nedokázal se dobře bránit a Sigimor najednou využil výhody a rázně bodl Harolda do hrudi. Harold zemřel rychle, ani si svou smrt neuvědomil, a Jolena pochopila, že rána zasáhla srdce. Další dva muži ukončili svůj život brzy po Haroldovi, stejně náhle a tiše. Jolena se dívala, jak si Sigimor otírá ostří o Haroldův umně vyšívaný kabátec. Pak zasunul meč do pochvy, podíval se na Jolenu a ta se na něho usmála. Pokývl hlavou a zadíval se na Martina a posledního z Haroldových mužů.

„Protože jste mou ženu nezranili, budu asi trochu milosrdný,“ řekl Sigimor. „Jděte. Nepokoušejte se oloupit mrtvé a nikde se nezdržujte, dokud neopustíte mé panství. Zastavujte se jedině, abyste napojili koně. Pospěšte si, abyste byli co nejdřív pryč ze Skotska. Moje dobrá nálada se může zkazit. Ralnuphe, vyved’ je, aby je nezabili naši muži, kteří čekají venku. Taite, Gilberte, pojedete za nimi, a kdyby se snad chtěli vrátit, zabijete je.“

Tohle je Sigimor bojovník, pomyslela si Jolena a naslouchala jeho chladnému zvuknému hlasu, který se rozléhal podzemní

kobkou. Dokonce slovo „milosrdný“ znělo nebezpečně. Jolena věděla, že muži, které Harold nechal venku na hlídce, jsou nejspíš mrtví. Viděla, jak Sigimor chladně zabil Harolda, a říkala si, že by neměla být tak klidná. V mnoha směrech byl Sigimor mužem, jehož neznala. Nikdy předtím ho takto neviděla. Ale cítila jen pýchu, protože byl její. Usmála se na něho znovu, když si před ní dřepł a něžně ji pohladil po tváři rukou, již před chvílí zabil jejich nepřítele. Jolena musela potlačit prudkou touhu vrhnout se mu do náruče a políbit ho.

„Neublížili ti?“ zeptal se jí.

„Ne. Martin se snažil přesvědčit Harolda, že jim budu velmi užitečná, až s vámi začne vyjednávat. Martin chtěl vyvážnout živý. Aspoň to se mu podařilo.“ Podívala se ke zdi, kde ležela těla Barbary a Clyda. „Lady Barbara a její společník už odtud nevyjdou.“

Sigimor sebou trhl, když uviděl těla, a rychle naznačil mužům, aby je odnesli. „Donald je chce odvézt domů.“

„Velmi správně odhadl, jak může paktování s Haroldem skončit.“

„Ale vůbec ti nepomohl.“

„Pomohl však tobě, ne?“

„Ano. Až když jsem mu položil správnou otázku. Ty se tomu směješ?“

Usmála se, protože Tait jí odebral Reynarda a poodešel s ním. „Ted' ano,“ odpověděla. „Slyšela jsem, jak opatrně slíbil Barbaře, že ji nezradí. Neobviňuji ho, že nám nepomohl, když nás odváděli. Sám byl v nebezpečí.“

Sigimor přikývl a pomohl Joleně na nohy. Přitáhl si ji do náruče a chvíli ji mlčky držel a vdechoval vůni jejích vlasů. Pomalu se zbavoval strachu o ni. Ovinul jí paži kolem ramen a zamířil ven z katakomb. Do jedné ruky uchopil louč, aby si posvítil na cestu, a několika mužům přikázal, aby se postarali o těla. Také měli vzít všechno, co mělo nějakou hodnotu.

Jolena ho objala kolem pasu a přitiskla se mu k boku. Vypověděla mu, co se stalo od chvíle, kdy s Reynardem vešli do Barbařiny komnaty. Zamlčela jen, že někde poblíž je bratranec Roger. Jeho přítomnost znamenala, že se už velmi brzy bude muset

rozhodnout, a ona si ještě chtěla užít pocitu volnosti a radovat se ze Sigimorovy přítomnosti.

„Haroldovi pověděl o našem sňatku tvůj bratranec William, náš oddávající kněz,“ řekla, když vyšli z chodby a zastavili se, aby se nadechli čerstvého vzduchu. „Harold mi řekl, že ho donutil mučením. Zbil ho skoro k smrti. Ani se nepřesvědčil, jestli ten chudák nezemřel.“

„Vezmu pár mužů a rozjedu se za ním,“ nabídl se Gilbert. „Bude-li třeba, odvezeme ho do Scarglasu a necháme Fioně. Ta se postará o jeho rány a brzy ho postaví na nohy.“

„Dobře, kamaráde,“ přikývl Sigimor. „Nepřekvapilo by mě, kdyby Harold cestou ublížil více lidem, ale s tím už nemůžeme nic dělat.“

„Ne,“ souhlasila Jolena. „Harold nechával potoky krve všude, kudy prošel. Měli ho zabít už před lety. Nikdy se však nenašel důkaz o jeho zločinech a on byl urozený muž, šlechtic.“

„Ano, chudý prostáček může viset i za pouhé podezření. Bohatého šlechtice je třeba chytit se zkrvavenýma rukama, a dokonce ani tehdy nemusí vždy za svůj zločin zaplatit.“ Sigimor posadil Jolenu na koně a vyskočil si za ni. „Ještě stále se cítím být milosrdný, takže nechám Donalda v sídle přes noc a vyhodím ho až ráno.“

„Ty jsi opravdu drahoušek, muži,“ řekla Jolena a usmála se na něho.

Jakmile se rozjel, přitiskla se k němu a položila mu ruce na paže. Bylo trochu těžké uvěřit, že je všechno za ní, že Harold ji už nebude déle ohrožovat. Není to tak dávno, co odjela z Drumwiche, ale pod dojmem dramatických událostí plynul čas pomaleji. Teď už neměla za zády Haroldův stín, nikdo nedržel nůž u Reynardova hrdla a ji nemohl přinutit, aby si přála svoji smrt.

Byl tady však nový stín, ale ona se jím zatím nechtěla zabývat. Roger a blížící se nutnost volby trochu kalili štěstí, které právě prožívala. Zbýval jí čas do svítání. Měla pár hodin, kdy může předstírat, že všechno je v pořádku.

18. kapitola

Jolena vdechovala jemnou vůni levandule, která vystupovala z horké koupele a zbavovala ji napětí. Přes den se jí podařilo nemyslet na to, čemu bude muset brzy čelit. Ale od chvíle, co se vrátili od Haroldova hrobu, se jí myšlenka na odchod od Sigimora neustále vtírala do mysli a pokusy zatlačit ji do pozadí způsobovaly, že byla trochu rozrušená. Byla si jistá, že si toho Sigimor všiml, ale zdálo se, že její neklid chápe jako důsledek zážitků, jimiž prošla od chvíle, kdy ji Harold zajal.

Tohle je moje poslední noc s ním, pomyslela si a musela se držet, aby se nerozplakala. Opravdu nemá jinou volbu. Reynard je ještě dítě a potřebuje ji víc než její muž. Přísahala umírajícímu bratrovi, že se o jeho dítě postará. Kdyby ho jen předala do rukou někomu, kdo by ho odvezl zpět na Drumwich, a zapomněla na něho, stěží by se to dalo považovat za splněný slib.

Chvílemi si o tom chtěla se Sigimorem promluvit, chtěla mu povědět o Rogerovi. Ale neudělala to. Bála se, že by ji mohl přesvědčit, aby s ním zůstala, aby se zpronevěřila svému slibu, své povinnosti pečovat dále o Reynarda. A co bylo horší, bála se, že by ji možná ani nezkusil přemlouvat.

Vystoupila z kádě a osušila se ručníkem. Když si oblékla jemnou noční košilku, kterou jí věnovala Fiona, musela znovu potlačit slzy. Už nikdy neuvidí Fionu. Neuvidí Fergusův pihovatý obličej. Neuslyší už Nancy, jak plísňuje někoho z obrovských Cameronů, že se chová jako dítě. Nikdy už neuvidí nikoho z Cameronů ani z MacFingalů.

A už nikdy nepocítí radost ze Sigimorova polibku, pomyslela si a musela si sednout na postel. Trvalo jí dlouho, než se vzpomatovala z vlny ohromného žalu, která ji zalila. Sigimor by mohl vycítit její smutek. Plakat může později. Vlastně bude mít jeden prázdný rok za druhým k tomu, aby plakala nad vším, co ztratila.

Když se ovládla, upravila si košili. Dnes se ponoří do vzpomínek. Vysílí sebe i Sigimora, bude se s ním milovat, dokud se bude moci pohnout. Jolena měla několik nápadů, jak ozvláštnit jejich poslední

milování. Jen když na ně pomyslela, začervenala se, ale věděla, že pro dnešní noc odloží stydlivost. Ta divoká a smyslná žena v ní, která ožije, kdykoli se s ní Sigimor miluje, bude dnes všechno plně ovládat.

Postavila se před krb a začala si kartáčovat vlasy. Čekala. Chtěla, aby si ji Sigimor takto podržel ve své mysli, až bude pryč. Jolena věděla, že Sigimor se bude zlobit, jeho pýcha bude poraněna, ale někdy v budoucnu na ni možná pomyslí s určitou laskavostí. A až to udělá, vybaví si ji, jak stojí právě zde a čeká na noc plnou vášně.

Sigimor vstoupil do pokoje a pomalu zavřel dveře. Jakmile uviděl Jolenu, musel zadržet dech. Už po návratu z kostela vycítil, že ji něco trápí. Ale neřekl nic. Domníval se, že ji šokovala smrt Barbary a Clyda. Taková krutost na ní musela zanechat stopy. Potom si však řekl, že její smutek může mít jiný důvod. Téměř jako by před ním něco skrývala, ale nemohl přijít na to, co by to mohlo být.

Když se na něho usmála, přistoupil k ní a rozhodl se, že záhadu vyřeší až zítra. Pohled na ni ho tak roztoužil, že se celý napjal, a zapomněl na celý svět. Vzal jí kartáč z ruky, přitáhl si ji k sobě a políbil. V jejím polibku sice vycítil náznak zoufalství, ale řekl si, že to bude asi tím, že se dnes setkala se smrtí. Snad se jim depresivní zážitek podaří zaplašit, užijí-li si radostí života.

Jakmile ustoupil a začal si svlékat šaty, položila mu ruce na jeho a úkolu se zmocnila sama. Sotva Sigimor ucítil její měkké ruce na kůži, zaťal zuby. Jolena využila při svlékání každé příležitosti, kdy ho mohla pohlédit, a on netušil, jak dlouho může hra trvat.

Jolena poklekla, aby mu rozvázala tkanice bot. Když byl úplně nahý, vyhnula se jeho pokusu přitáhnout si ji do náruče. Přitiskla rty na jamku na jeho hrdle, hladila jeho velké silné tělo a snažila se zapamatovat si každou prohlubeň a každý sval.

Pak začala pomalu líbat jeho tělo a občas ho polaskala jazykem nebo jemně kousla. Jeho hlasité a rychlé oddechování jí dalo najevo, že je mu její laskání příjemné.

Tiše zasténal, když minula jeho klín a začala mu líbat nohu shora dolů a pak přešla ke druhé a postupovala zase nahoru. Jakmile se dostala k vnitřní části jeho stehén, obemkla prsty jeho mužství a jemně pohybovala rukou. Opět se mu z úst vydral tichý sten a pak

zaklel. Jolena se usmála. To byl jeden z jejích snů — potěšit ho stejně, jako ji už potěšil on několikrát. Teď věděla, že on si to přeje také.

„Děvče, já z tebe zešílím,“ řekl Sigimor.

„Možná právě to je můj záměr,“ zamumlala proti jeho pevnému břichu. Vzápětí mu obkroužila pupek jazykem.

„Pak máš větší úspěch, než se ti zdálo v nejdívočejších snech.“

„Ach Sigimore, ty netušíš vůbec nic o mých nejdívočejších snech.“

Chtěl jí odpovědět, ale vtom mu olízla špičku mužství. V té chvíli se jeho slova změnila v zasténání. Sigimor jí vjel prsty do vlasů a znovu tiše zaúpěl, protože ho začala milovat ústy. Její horké měkké rty a pohyby jazyka ho přiváděly na pokraj sebeovládání. Bojoval, aby udržel vášeň na uzdě, rozhodnutý užívat si krásného potěšení co nejdéle. Pak ho vzala do úst a on ucítil, že jeho sebeovládání se začíná rozpadat.

Ačkoli si zoufale přál užít si tohoto způsobu milování, musel ji nakonec zarazit. Byl blízko vyvrcholení a chtěl vstoupit do Jolenina těla. Položil ji na kobereček a strhl z ní košili. Políbil ji s veškerou vášní, kterou cítil, a vklouzl jí rukou mezi stehna. Ke svému překvapení ucítil teplé vlhko. Místo slůvek, která jí chtěl pošeptat do ucha, z něho vyšlo jen tiché zachraptění. Vzápětí se jejich těla spojila. Sotva ho obklopilo příjemné a těsné teplo jejího klína, pochopil, že není třeba hovořit ani myslet. Ovládla je vášeň.

„Ženo,“ podařilo se mu vyslovit, když se trochu vzpamatoval z malátnosti a položil Jolenu na postel. „Chceš mě zabít?“

„Jedině vášně,“ odpověděla, přitiskla se k němu a pohládila ho po břiše.

„Podívejme! Kdybych chtěl, pomiloval bych tě tak, že by ses týden nepostavila na nohy.“

„To je výzva?“

Sigimor pocítil novou sílu. Položil ji na záda a obkročmo se na ni posadil. „Jasná výzva. Vsadím se, že budeš tak slabá, že nezvedneš ani malíček, než se ti podaří unavit mě!“

„Ale ne, to si nemyslím.“

„Jsi si jistá, že se chceš pustit do téhle soutěže?“

„Jsi si jistý, že zvládneš porážku?“

„Nebojím se porážky.“

„Já také ne.“

Sigimor otevřel jedno oko a všiml si, že oheň dohořívá. Pak si povzdechl a zavřel oči, protože Jolena se dotkla prstem jeho tváře.

„Už nemůžu,“ řekl.

„Je načase,“ řekla Jolena. Ležela na zádech po jeho boku a nechala ruku klesnout.

Sigimor se musel hodně snažit, ale dokázal ji obejmout jednou paží kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. „Myslím, že bychom raději měli milování trochu omezit, ženo,“ řekl a zívł.

„To by bylo rozumné.“

„Rád bych se dožil zralého věku.“ Rozesmála se a on ji odměnil úsměvem.

Jolena brzy pocítla, že jeho tělo se uvolnilo. O chvíli později tiše zachrápal. Bylo to podivné, ale když se osvobodila z jeho objetí a posadila se vedle něho, chtělo se jí plakat.

Tělo měla nasycené a uspokojené, ale srdce ji bolelo. On byl ztělesněním všeho, po čem kdy toužila, když myslela na svého budoucího manžela, a teď ho bude muset opustit. Podívala se k oknu. Věděla, že tady nebude moci ani stát a pozorovat ho, jak spí. Chtěla odejít z Dubheidlandu neviděna a to vyžadovalo velkou dávku chytrosti a obratnosti. Byla před ní dlouhá cesta. Podívala se zpět na Sigimora a odolala nutkání políbit ho. Bála se, aby ho neprobudila.

Opatrně se vyplížila z postele. Bolelo ji celé tělo. Nespouštějíc oči ze Sigimora, oblékla se a vzala si malý raneček s nejnnutnějšími věcmi, který měla nachystaný pod postelí. Chvíli stála, neschopná udělat první krok, ale pak pomyslela na Reynarda a na svoje sliby. Vyšla z pokoje, co nejtíšeji mohla.

Odnést Reynarda bylo relativně snadné. Ležel hned u dveří v místnosti s ostatními chlapci, kteří spali jako zabití. Zabalila ho do pokrývky, vzala uzlíček s jeho oblečením a vyběhla z pokoje.

Vklouzla do místnosti, kterou předtím obývala Barbara, položila spícího Reynarda na postel a oblékla ho. Právě se začal probouzet, ale ona si ho přiložila k boku a ovinula jeho i sebe pokrývkou tak,

aby ho měla pevně přivázaného k tělu. Všimla si, že se mu oči rozšířily překvapením. Rozhlédl se a uvědomil si, kde jsou.

„Tiše, miláčku,“ zašeptala. „Nic nám nehrozí. Půjďme spolu na návštěvu.“

„Ke komu?“

„Ke strýci Rogerovi.“

„Ano. Mám rád strýčka Rogera.“

„On tě má taky rád.“ Vzala oba uzlíky do jedné ruky a přistoupila ke krbu, aby otevřela tajnou chodbu.

„Proč jdeme tudy?“

Jolena uchopila do volné ruky louč a odpověděla: „Protože je ještě brzy a já nechci nikoho rušit. Všichni jsou velmi unavení z toho, jak nás včera zachraňovali.“

Hoch zmlkl a ona vklouzla do chodby. Lež, kterou právě vypustila z úst, učinila její vinu ještě těžší. Zaplašila však myšlenky na vinu, lži a na mírumilovně spícího manžela, který bude po probuzení sám. Snažila se nemyslet na to, jak bude její smutek s každým krokem, jímž se bude vzdalovat od Dubheidlandu, vzrůstat. Před ní byla dlouhá cesta. Aby se neztratila, musí se soustředit jen na cestu samotnou.

Asi hodinu po svítání došla Jolena na paseku, kde měl čekat Roger. Chvilí se obávala, že už odjel, pak se však začali za stromy objevovat jeho muži. Když uviděla Rogera, usmála se. Zatvářil se překvapeně, ale za chvíli ji držel v objetí.

Muži rychle rozdělali oheň a postarali se o Reynarda. Jolenu usadili na složené pokrývky a někdo jí přinesl víno. Vypověděla Rogerovi všechno o Haroldově smrti a on ji zase seznámil s tím, co udělal od chvíle, kdy se doslechl o Petrově zavraždění. Když jí sdělil, že ho ustanovili Reynardovým poručníkem a že jeho žena už čeká na chlapce na Drumwichi, nebyla Jolena schopna slov. Dopila víno, vstala a podívala se směrem k Dubheidlandu.

„Doufám, že máš radost,“ řekl Roger a postavil se vedle ní.

„Velkou radost,“ odpověděla. „Všechno je přesně tak, jak jsem si přála.“

„A teď k manželovi, kterého, jak jsem slyšel, máš. Manželství je možné anulovat, však víš.“ Jolena zavrtěla hlavou a Roger se zamračil.

„Vrátím se zpět,“ řekla a navzdory faktu, že bude muset opustit Reynarda, cítila, že velký smutek, který ji trápil od včerejška, se začíná rozplývat.

„Vrátíš se k siru Sigimorovi? Ale Joleno, je to Skot.“

„Ano, velký, drsný, rezavý Skot. Je to můj manžel.“ Náhle se radostně usmála nad svou pošetilostí. „A já ho miluji.“

„Ach tak.“ Roger si projel rukou vlasy. „Po všem, čím jsi prošla, se můžeš ve svých citech mýlit. Až budeš na Drumwichi, poznáš, že to není manžel pro tebe.“ Mírně zaklel, když znovu zavrtěla hlavou. „Miluje tě?“

„Možná. Je žárlivý a chce mě mít.“

„To je většina mužů, ale moc to neznamená.“

„Vždycky dbá na mé pohodlí a nenechal by nepotrestanou jakoukoli urážku mé osoby.“

„To by nedovolil žádný džentlmen.“

„Sigimor nevypadá příliš jako džentlmen.“

„Tak vidíš, žena tvého postavení a rodu by měla mít za manžela opravdového džentlmena.“

„Hovoří se mnou o mnoha věcech a naslouchá všemu, co mu říkám.“

„Joleno...“

„Ať se ho zeptám na cokoli, vždycky mi to vysvětlí. Snaží se pochopit moje nálady a zajímá se o ně.“

„Je to Skot!“

„Je se mnou stejně uvolněný jako se svými bratry a směje se se mnou.“

„Je možná dobrý přítel, ale...“

Jolena pohlédla na bratrance, začervenala se a zašeptala: „A jeho vášeň je prudká a nespoutaná. Drží mě v náruči celou noc.“ Trochu ji překvapilo, že se Roger také trochu začervenál.

„Máš opravdu v úmyslu vrátit se k němu?“

„Ano, musím za ním. Miluji ho, třebaže bude trvat déle, než mu to povím. Myslím, že mě časem také bude milovat. Ale na tom

nezáleží. Musím se k němu vrátit. I kdyby mě teď nemiloval, je to jediný manžel, jakého chci.“

„Ale co Reynard?“

Jolena se podívala na synovce, který k nim přicupital. „Reynarde, musíš být statečný. Já se vrátím do Dubheidlandu za Sigimorem a ty půjdeš domů a budeš žít se strýčkem Rogerem a tetou Emmou.“

„Ne, to se mi nelíbí.“

Jolena si dřepa před chlapcem a políbila ho na tvář. „Nechci tě opustit, můj chlapečku, ale musím. Mám tam manžela. Musím žít s ním a ty se musíš vrátit do Anglie.“

„To proto, že jsem dědic?“

„Ano, jsi dědic, hrabě a baron a na tobě bude záviset mnoho lidí. Až vyrosteš, staneš se jejich pánem. Sigimor je pán zde a potřebuje mne, abych se o něho starala. To ženy dělají.“

Přitáhla si chlapce do náruče, protože se rozplakal. Bylo těžké neplakat s ním, ale ona věděla, že musí zůstat klidná. Pořád mu opakovala, co už řekla. Po několika minutách chlapec popotáhl a odešel za ostatními muži. Jolena vstala a pohlédla na Rogera.

„To bude bolet,“ zašeptala.

„Samozřejmě že bude,“ řekl Roger a objal ji.

„Chtěla bych se rozdvojit, abych mohla být s ním i se Sigimorem.“

„Tohle si občas přejeme všichni.“

„Nechej mě, ať si mohu poplakat, ale kdyby se Reynard blížil, pověz mi to a já přestanu.“

Roger se tiše pousmál a podržel ji ve svých pažích, protože se rozplakala. Hladil ji po zádech a díval se směrem, kterým hleděla ona, když mluvila o svém manželovi. Najednou se mu pomalu rozšířily oči překvapením, protože ze stínu a mlhy začali vystupovat muži. Rozhlédl se a zjistil, že jeho muži jsou připravení k boji. Reynard se podíval na muže, kteří je obklopili, usmál se a na jednoho zamával, ale ani toto gesto Rogera neuklidnilo. Jeden z těch velkých ryšavců byl nepochybně Jolenin manžel, ale nikdo z celé jeho družiny se netvářil zvlášť přátelsky.

19. kapitola

„Joleno!“

Než dozněla ozvěna jeho rozčileného výkřiku, vyskočil Sigimor z postele a začal se oblékat. Liam s Nantym vstoupili do místnosti ospalí a oblečení jen napůl, avšak s meči v rukou. Sigimor sáhl po botách. Viděl, jak se oba muži rozhlíží a hledají hrozbu, a to ho pobavilo i přesto, že byl rozrušený. Vzápětí ho stejně pobavil pohled na další přicházející členy rodiny, stejně neupravené, ospalé a ozbrojené, kteří zaplnili chodbu za Liamem a Nantym.

„Co tě trápí, hochu?“ vyštěkl Liam. „Ztropil jsi poplach jen tak zničeho nic?“

„Jolena je pryč,“ vyhrkl Sigimor, zavázal si tkaničky druhé boty a sáhl po meči.

„Co jsi jí řekl, že odešla?“

„Proč myslíš, že jsem ji k odchodu přinutil já? Možná ji někdo unesl.“

Liam zavrtěl hlavou. „Ne, to se nestalo.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“

„Jsi naživu.“

Má pravdu, uvažoval Sigimor, ačkoli by se raději plazil nahý ve skleněných střepech, než by přiznal, že má pravdu. „Asi míří zpátky do Anglie. Chce dopravit chlapce do Drumwiche.“

„Sama? Řekl bych, že je mnohem chytřejší.“

To je. Sigimorovo přesvědčení, že Jolena míří na Drumwich, to však nezlomilo. Ted' si byl jistý, že její nenasytná vášeň minulé noci nebyla znamením toho, že už si zvykla na manželský život, jak si původně myslel. Řekla mu tím „sbohem“. Konečně našel spřízněnou duši. Odmítal uvěřit tomu, že by Jolena nezapadla do soukolí jeho osudu.

Také se mu nechtělo věřit, že by odešla bez předem stanoveného plánu. Když se vydala špatnou cestou, zamumlala vždycky pár chytrých vytáček, ale dobře věděla, že nemá orientační smysl. Protože s sebou neměla nikoho, kdo by jí dělal průvodce, patrně

věděla, že ji někdo blízko a na určitém místě *může* vyzvednout. Jolena se jistě s někým setkala a s ním se vrátí do Anglie.

Na krátký okamžik ho přepadla prudká žárlivost. Pak se uklidnil. Kdyby Jolena měla v Anglii muže, kterého by milovala, určitě by se neprovdala za něho. Tím si byl jistý. Bylo však možné, že se smluvila s nějakým anglickým spojencem, o němž se zmínil Harold. To by vysvětlovalo, proč byla Jolena po záchraně z katakomb tak rozrušená a proč se mu zdálo, že před ním něco tají. Bohužel se nechal zmást vášní. Myšlenka, že Jolena svou vášní jen odvedla jeho pozornost, ho rozzlobila a zranila víc, než by si kdy pomyslel. Zaplašil nepříjemné myšlenky a vyšel ze dveří. Byl rád, že všichni bratři se vyhnuli za ním.

„Co máš v plánu?“ zeptal se Liam.

„Přivést svoji ženu zpět,“ odpověděl Sigimor.

„Nepůjdeš sám.“

Sigimor pozoroval svou velkou rodinu. Muži se rozběhli do svých pokojů, aby se připravili na cestu. Napadlo ho, že nebude čekat a vydá se na cestu ihned sám, ale pak v duchu pokrčil rameny. Bude to ohromující podívaná, až přijede na Jolenino dostaveníčko se všemi svými muži. Pokud to jsou její příbuzní, kteří pronásledovali Harolda, nepochybně s sebou budou mít zbrojnoše.

Sigimor vešel do velké síně, aby se rychle najedl, než se ostatní přichystají. Nebude však čekat dlouho. Byl odhodlán pronásledovat svoji ženu až k branám Drumwiche, třebaže to neznamenal, že by si to přál.

Když Sigimor konečně vyjel z Dubheidlandu, napadlo ho, jestli vůbec někdo zůstal v sídle. Vrhл pohled na muže a zjistil, že doma zůstal Somerled a Ranulph, ale ostatních deset bratrů jede s ním, včetně nejmladšího Ferguse. Rychle spočítal, že je s ním i dvanáct bratranců a samozřejmě Nanty. Sigimor si uvědomil, že až dostihne svoji ženu, budou mít málo soukromí. Ať jí bude chtít sdělit cokoli, bude muset počkat, až se vrátí do Dubheidlandu. Potřebuje si s ní promluvit, a nechtěl s ní hovořit před příbuznými.

V hrudi cítil bolest. To jen zesílilo jeho zlost. Tolik se snažil, aby mu Jolena byla oddaná tělem, duší i srdcem, že si vůbec neuvědomil, jak on náleží jí. Všechny dobře promyšlené plány, jak ji vést v tanci

manželství, skončily špatně. Měl jedinou naději, jak se vyhnout ponížení. V tomto zmateném stavu mysli a srdce, který jako by sestával z blaha a muk současně, se musel přesvědčit, že mu Jolena patří. Někdo ho měl varovat před láskou, pomyslel si smutně.

Sigimor se při té myšlence tak polekal, že trhl otěžemi. Kůň udělal krok vzad a pak se chtěl obrátit. Sigimor ho rychle uklidnil a schválně si nevšímal poděšených a zvědavých pohledů příbuzných. Naposledy se pokusil odmítnout myšlenku, která ho napadla. Nenechala se však zatlačit do pozadí, usadila se mu v mozku, pevná jako pravda.

Miloval Jolenu. Nějak se jí podařilo obemknout mu srdce drobnými prsty, zatímco on se ztrácel v myšlenkách na to, jak ji k sobě připoutat a udržet ji v bezpečí. On se snažil připoutat ji k sobě vášní, ona ho zajala mnohem komplikovanějším způsobem, a to zcela. Byl přesvědčen, že je jeho spřízněná duše, a cítil to jako *správné*. Ani neuvažoval, proč to tak je. Nezamýšlel se nad tím, proč se on, zkušený dvaatřicetiletý muž, před Jolenou chvěje a potí jako rozpačitý chlapec. A teď, když se mu v hlavě objevilo *tohle* slovo, chápal všechno. Miloval Jolenu. Miloval tu drobnou tmavovlasou Angličanku, která se nechvěla před jeho zlobou, která ho nikdy slepě neposlouchala, a neposlechla by ho možná ani pod hrozbou mučení, a která byla stejně trochu drzá jako jeho sestra Ilsa. Sigimor by se vůbec nedivil, kdyby se Bůh při pohledu na něho kutálel po svých panstvích v záchvatech smíchu.

Samozřejmě že existovalo pouze jediné řešení této situace. Měla by ho také milovat. To byl jeho plán po celou dobu, co se znali, ale byl to plán založený na přesvědčení, že žena by *měla* milovat svého manžela. Není to tak dávno, co si říkal, že hezké děvče učiní jeho život snazším. Teď byla pro něho její láska nutností, byla stejně důležitá jako voda.

Záleží jí na něm, říkal si. Sigimor necítil při té myšlence ani pýchu, ani marnivost. Byl si jistý, že žena nedá tak volně a prudce průchod své vášni, pokud jí *skutečně* nezáleží na muži, s nímž je. Jistě, dokonce i on chápal, že po horečném zamilování může přijít láska. Mohl stále udržovat její vášeň horkou a prudkou, ale tím by vpravdě její srdce nezajal. Sladká slova, komplimenty a projevy

lásky by mu mohly pomoci, ale s dvořením měl málo zkušeností. Upřel pohled na Liama. Bude muset potlačit pýchu a požádat o radu. Věděl totiž, že nikdo jiný není tak zkušený ve dvoření jako Liam.

„Proč na mě tak zíráš?“ zeptal se Liam, když si všiml Sigimorova upřeného pohledu.

„No, jedeme za tebou, že?“ Sigimor pokrčil rameny. „Jen se ptám sám sebe, jestli opravdu víš, kam nás vedeš.“

„Sleduji velmi zřetelnou stopu. Jolena zřejmě dala chlapci chleba, aby ho uklidnila, a on při jídle pěkně drobil, jak vidím.“

Podíval se dolů na kousek chleba a ukázal ho Sigimorovi. Ten zavrčel. „Spíš si myslím, že chlapec chtěl vidět ptáčky, kteří by chléb sezobali,“ řekl a ukázal o několik metrů dál, kde zobalo hejno černých ptáků.

„Ano, ti by chlapce zajímali.“ Liam se na Sigimora usmál. „Ale nemyslím si, že tohle je důvod, proč jsi na mě tak hleděl. Nikdy ses mě neptal, jak sleduji stopy.“

„Nikdy jsem nepronásledoval svoji ženu.“

„Jistě, jenom když ji chytil Harold,“ zamumlal Liam. Pobídl koně k rychlejšímu tempu a zvedl oči v sloup, protože Sigimor se opět objevil po jeho boku. „Poslal jsem Nantyho dopředu, aby se podíval, jestli se Jolena s někým setkala.“

„Dobře.“ Sigimor v duchu zaklel. Rozzlobilo ho, že byl tak ponořený do vlastních úvah, že to nenavrhl sám.

„Jestli chceš něco říct nebo se na něco zeptat, prostě to udělej. Je jasné, že tě něco žere.“

„Nemohl by to být útěk?“

Liam se ušklíbl. „Nedomnívám se, že *utekla*. To přece nemyslíš vážně. Mám dojem, že jsme všichni zapomněli na chlapce. On je pánem Drumwiche, je to jediný dědic jejího mrtvého bratra. Muž, který chtěl jeho smrt, aby ukradl všechno, co Reynardovi právem patří, je mrtev. Už není třeba schovávat hochu ve Skotsku, že? Vlastně by ho to mohlo připravit o dědictví.“ Sigimor zamumlal nadávku. Liam měl pravdu. Nikdy sice nezapomněl, kým Reynard je, ale myslel velmi málo na to, co se bude muset udělat, až bude Harold poražen. Bylo příliš jednoduché vidět v Reynardovi pouhé dítě, a ne pána anglického hradu. Jednou nebo dvakrát ho napadlo, co se bude

dít, až bude Harold mrtev, rychle však na to zapomněl. Neplánoval budoucnost. A co bylo horší, neprobral ji s Jolenou. Byl tak zaujat myšlenkou, že ji k sobě musí připoutat, že zcela pomíjel její vztah k chlapci a přísahu, kterou dala bratrovi. To byla vážná chyba a on netušil, jak ji teď napravit.

Hloupě ignoroval skutečnost, že Jolenu očekává těžká volba. Starala se o Reynarda od jeho narození a jejich vztah byl pevný. Třebaže nebude stanovena jeho poručnící, protože je žena, neznamená to, že se od něho odpoutá. Sigimor srdcem cítil, že si tohle všechno měl uvědomit. Místo toho pocíťoval prudkou potřebu připoutat ji k sobě všemi možnými způsoby. Pokoušel se Jolenu ovlivnit, aby si zvolila jeho. Teď se obával, že její volba už padla a že prohrál.

Zavřel oči, protože jím projela prudká bolest. Budoucnost před ním vyrostla v podobě smutných osamělých let. Navzdory spoustě příbuzných, jimiž bude vždy obklopen, věděl, že bude po zbytek života bojovat s chladnou prázdnotou.

„Sigimore?“

„Ano?“ Sigimor se bez zájmu díval na stromy, které míjeli.
„Musí zůstat s chlapcem.“

„Ano, možná. Zvolit si bude pro ni těžké.“

„Už to provedla.“

„Tím si nemůžeš být tak jistý.“

„Ne? Kdyby chtěla zůstat se mnou, proč by se vyplížila pryč? Proč by mi neřekla, že se má s někým sejít, a nepožádala mě, abych ji doprovodil a pomohl jí zařídit chlapcovu budoucnost?“

Liam tiše zaklel. „Já nevím. Možná tě nechtěla mít poblíž, protože bys na ni naléhal, aby zůstala. Kdo může říct, co bylo v její mysli a srdci, když si uvědomila, že je načase rozhodnout se? Milovala svého bratra, viděla, jak ho krutě zabili, a dala mu slib, když umíral v bolestech. Miluje chlapce, většinou ho vychovala sama a byla ochotna udělat cokoli, aby mu zajistila bezpečí. Má manžela, který musí zůstat ve Skotsku, zatímco všechno, co patří Reynardovi, je v Anglii.“

„A nemiluje mě.“ Sigimor doufal, že hořká pravda, kterou poprvé vyslovil, nezní příliš pateticky.

„Kdo to může tvrdit? Vždyť jí na tobě záleží.“ Liam zvedl ruku, aby umlčel Sigimorovy protesty. „Dívka jako ona by se za tebe neprovdala a nevzdala se ti, aniž by k tobě něco cítila. A také by neuprchla jako dnes. Ta by se ti podívala do očí a řekla by, že je načase, aby se vrátila s Reynardem na Drumwich. Kdyby k tobě nic necítila, nevyhnula by se takovému rozhovoru. Ne, udělala to proto, že se obávala, že bys ji mohl odvrátit od toho, co viděla jako svoji povinnost, jako splnění slibu milovanému bratrovi.“

Oba muži zatáhli za uzdy, aby se koně zastavili, protože k nim přijížděl Nanty. Sigimor myslel na to, co mu řekl Liam. Jolena nebyla zbabělec, přestože její tajuplný útěk jako zbabělý vypadal. Byla tady také noc vášně, na kterou nemohl zapomenout. Ve všem byl nádech naprostého zoufalství. Domníval se, že se tak chovala proto, že předtím čelila smrti, ale teď se ptal sám sebe, jestli její jednání nevycházelo z potřeby zachytit ty nejkrásnější vzpomínky. Co by ji nutilo odejít než to, že jí na něm záleželo a že to byl jen její smysl pro povinnost, co ji přinutilo odloučit se od něho? Myšlenka byla uklidňující, ale nepomáhala mu vyřešit jeho trápení. Jolena si vybrala chlapce a Sigimor nevěřil, že když se jí teď postaví tváří v tvář, svoji volbu změní. Spíš jen zvětší svoji bolest a možná také její.

Musí být jiná cesta, přemýšlel Sigimor trochu zoufale. Musí existovat řešení, které jí umožní chlapce si nechat. Nanty zarazil koně před nimi a Sigimor věděl, že už nebude mít možnost věc promyslet. Před ním bylo střetnutí s pravdou.

„Na kraji lesa se setkala s nějakým Angličanem,“ prohlásil Nanty.

„Kolik jich je?“ zeptal se Sigimor, který byl víc než ochoten bojovat, aby získal ženu zpět, ale nebyl si jist, zda by měli situaci řešit bojem. Věděl, že pobít příbuzné není nejlepší způsob, jak se dvořit ženě.

„Asi dvacet. Všichni jsou dobře ozbrojeni, ale nikdo neohrožuje Jolenu ani chlapce.“

„Takže to jsou spojenci nebo rodina?“

„Příbuzní. Přinejmenším někteří z nich. Jsou na ni podobní, mají tytéž černé vlasy.“

„Takže to byla ta zvěst, kterou se dozvěděla od Harolda, když ji držel v zajetí. Tím se také vysvětluje jeho zoufalý čin. Věděl, že Jolenini příbuzní se nakonec dozvěděli, co se stalo na Drumwichi, a přišli jí na pomoc. Haroldova vyhlídka získat Drumwich byla ta tam.“

Nanty přikývl. „Neměl čas učinit ji svou ženou a znesnadnit jim její záchranu. Zůstala mu jen rukojmí – Jolena a Reynard — jež mohl vyměnit za svůj život. Nebo mohl jediného svědka svých zločinů umlčet.“

„Můžeme se k nim přiblížit, aniž by nás spatřili?“

„Ano, pokud budeme opatrní. Můžeme je obklíčit. Jsou na pasece a kolem rostou stromy. Ale jsou s nimi dva z tvých příbuzných ze Scarglasu. Nedokázal jsem se přiblížit natolik, abych je poznal.“

„Poskytují jim bezpečný doprovod, že?“

„Ano. Nemůžeš je napadnout.“

„Nejraději bych to udělal, ale myslím, že bych znechutil svoji ženu,“ zavrčel Sigimor a Liam s Nantym se usmáli. „Připravují se k odjezdu?“

„Ne,“ odpověděl Nanty. „Odpočívají a povídají si.“

Sigimor viděl, že všichni od něho očekávají rozkazy, ale náhle byl nejistý. Vypadá to, že Jolena si už zvolila. Vybrala si splnění povinnosti, lásku k Reynardovi a Drumwich. Je správné, aby to narušil? A co horšího, kdyby se o to pokusil, byl připraven na ještě bolestnější ponížení, než se mu dostalo z Barbařiných měkkých rukou? Tenkrát o tom vědělo jen pár příbuzných a ty požádal, aby zachovali mlčení. Avšak teď tu bylo nejméně dvacet lidí, kteří by byli svědkem dalšího pokoření. Pýcha mu radila, aby se vyrovnal s tím, jak si Jolena vybrala, aby se vrátil domů a zapomněl na ni. Ale všechno v něm křičelo, že na ni nezapomene. Rozuměl jejímu dilematu, a proto věděl, že nebude schopen přetavit svoji bolest do očištného vzteku. Najednou mu bylo jasné, že kdyby se teď obrátil zády, navždy by se ptal sám sebe, jestli nepromrhal příležitost změnit její rozhodnutí a odvést ji zpět na Dubheidland. Ačkoli hrozba, že přítomní budou svědky jejího odmítnutí, stále trvala, věděl, že by nemohl žít s pochybnostmi.

Zhluboka se nadechl, aby se posílil, a začal vydávat rozkazy. S Nantyho pomocí je rozeslal různými směry, aby vytvořili kruh a připlížili se k místu plánovaného setkání. Přísně jim nakázal, aby neútočili, pokud nebude ohrožen jejich život. Sigimor si nepřál získat manželku přes mrtvolu jejích příbuzných. Za chvíli zůstal po jeho boku jen Liam a oba se rozjeli na místo, kde měli uzavřít kruh Cameronů kolem Joleny a Rogerových mužů.

„Třeba si plánuje návrat,“ řekl Liam.

„Ne, nechovala by se tak tajuplně, kdyby neměla v úmyslu vrátit se s těmi muži do Anglie,“ odpověděl Sigimor. „Kdyby jen chtěla předat Reynarda do jejich rukou, pověděla by mi o tom. Dokonce by se zeptala, jestli by je mohla uvítat v Dubheidlandu.“

„Zdá se, že už se zlobíš méně.“

„Zlobím se stále, ale vím, že je to zbytečné a nespravedlivé. Zavíral jsem oči před pravdou, nemyslel jsem na to, co se může stát – co se musí stát – po smrti Harolda. Měl jsem si to naplánovat, pohovořit si s ní, zjistit, co chce. Ano, ona si se mnou měla promluvit, ale protože jsem stále mlčel, asi si myslela, že ji nechci poslouchat. A měla pravdu. Nechtěl jsem ji poslouchat. Jak říkáš: Je to pro ni opravdu těžká volba.“

„Ano. Pro ženu je těžké opustit rodinu a blízké. Jolena musela opustit i svoji zemi. Odešla na místo, kde nebyla příliš vítaná.“

„A měla by opustit malého chlapce, kterého vychovávala od narození. Reynard je pro něj jako syn. Snažila se sice, aby ji hoch nepovažoval za matku, ale podařilo se jí to? Přesvědčila o tom vlastní srdce? Reynard je jen slabé dítě, které právě ztratilo otce. Dovolí Joleně, aby ho opustila? Dokáže Jolena odolat prosbám, kterými ji zahrne? Ne, to prostě není jen otázka volby dítěte, nebo manžela. A já si nejsem jistý, jestli chci, aby se mnou šla jen kvůli smyslu pro povinnost nebo splnění manželského slibu.“

„No, domnívám se, že k tobě cítí víc, než si myslíš, pokud dítě opustí.“

„Možná, ale bude to stačit, aby později nelitovala? Je to dost, aby překonala bolest ze ztráty chlapce, až se na mě kvůli něčemu rozzlobí?“

„To musíš zvážit. Dobře, budeš jí muset říct, že ji miluješ.“

„Proč bych jí to měl říkat?“

„A proč ne? Je to pravda.“

„Nikdy jsem to nikomu neřekl.“ Sigimor nevěděl, proč to nechce. Zjistil, že je trochu tísnivé, že Liam dokáže rozpoznat city, které on sám objevil teprve teď. „Je mojí ženou. Na ničem jiném nezáleží.“

„Ale záleží. Jestli ji chceš mít pevně po svém boku a učinit ji šťastnou.“

„Byla šťastná, že mi stojí po boku. Zajistil jsem jí i chlapci bezpečí, staral jsem se o ni a miloval jsem se s ní, jako by mi šlo o život.“

„No, co může dívka ještě žádat? Jako by ti šlo o život? Je známo, že tohle by mělo být varující. Znovu se ptám, jsi si jistý, že to děláš správně? Možná...“

„Možná bys mi měl vylít na hlavu celé vědro své ironie. Samozřejmě že to dělám správně. Možná jsem nesvedl polovinu dívek a žen této země jako ty, ale nejsem bez zkušeností. Jolena po mně touží.“

„Ano, o to se s tebou přít nebudu. Je to nasnadě. Ale dívku si k sobě nepřipoutáš jen tím, bratranče. Každá holka, která má v hlavě rozum – a oba víme, že Jolena ho má dost –, ví, že mužská vášeň může být přelétavá a nemá nic společného s hloubkou citu. Ona musí vědět, že má pevné místo ve tvém srdci a životě, nejen ve tvé posteli.“

Sigimor věděl, že má Liam pravdu, ale stále ještě cítil potřebu bránit se. „Nic neřekla.“

„Provádala se za tebe, Skota, jako urozená Angličanka a panna,“ řekl Liam. „Tím je řečeno všechno. A ty nejsi ten, kdo se musel něčeho vzdát. Jolena se musí vzdát Reynarda, domova, své země a rodiště. Aby to udělala, musí mít něco víc než jen potěšení ve tvé posteli. Musíš se jí dvořit.“

„Dobře, ale na to je teď už pozdě,“ zašeptal Sigimor. Právě dojeli na paseku, kde se Jolena setkala s Angličany.

„Nikdy není pozdě. Ještě je stále nablízku. Řekni jí pár sladkých slov.“

„Před čtyřiceti muži?“

„Tvá slova budou mít daleko větší váhu, pokud jí je sdělíš před tolika svědky.“

Byla to pravda, ale Sigimor věděl, že pro něho bude velmi těžké řídit se Liamovou radou. Nebyl moc zkušený v pronášení sladkých slůvek a neuměl otevřeně hovořit o tom, co cítí. Jolena by to měla vědět. Sigimor měl pocit, jako by ho v hrudi tížil kámen. Zaujali s Liamem svoje místo v kruhu Cameronů, který se kolem Joleny a Angličanů uzavřel. Sigimor měl poslední možnost udržet si ženu. Podmínkou však bylo, že se jí dokáže dvořit něžnými slůvky lásky – což nikdy neuměl.

Vtom spatřil Jolenu a všechny myšlenky na dvoření ho najednou opustily. Byla v objetí jiného muže, vysokého hezkého bojovníka. Měl černé vlasy, což znamenalo, že by to mohl být její bratranec, ale Harold jím byl také a pokrevní svazek mu nebránil po Joleně toužit. Tohle pro zamilované muže není skutečná překážka. Sigimora zalila vlna žárlivosti, jež ho málem oslepila. Přepadla ho nutkavá touha vyrvat Jolenu z mužovy náruče.

„Sladká slůvka, bratranče,“ zamumlal Liam a pozoroval Sigimora, jak seskakuje z koně.

„Nebudu na ni křičet.“

Liam si vzdychl. „Říkal jsi, že by neměl být zabit žádný Angličan.“

„Nezabiju ho. Jen mu přerazím ruce.“

20. kapitola

„Máme společnost, Joleno.“

Jolena odstoupila od strnulého Rogera a rozhlédla se. Oči se jí rozšířily, když uviděla, že jsou obklopeni Camerony. Všichni se na ni mračili, dokonce i mladý Fergus. Zrovna když si uvědomila, že nemohou vědět, že Roger je její bratranec a že objetí, které viděli, bylo zcela nevinné, spatřila Sigimora. Navzdory tomu, že se na ni škaředil, jí srdce poskočilo radostí.

„Je ten muž tvůj manžel?“ zeptal se Roger, když uviděl, že Sigimor sesedl z koně a zamířil k nim.

„Ano, to je sir Sigimor Cameron, pán Dubheidlandu.“

„Vypadá jako rozzuřený býk.“

Jolena sledovala, jak se k nim Sigimor blíží, a musela dát bratranci za pravdu. Její manžel měl hlavu mírně nachýlenou dopředu, široká ramena nahrbená a kráčel k nim s rukama zaťatýma v pěst. Rychlý pohled na Camerony a dva MacFingaly Joleně napověděl, že muži zřejmě očekávají boj. Rychle předstoupila před Sigimora, aby mu zahradila cestu.

„Odstup stranou, ženo,“ vyzval ji Sigimor a zastavil se před ní.

„Ne. Rogera nesmíš napadnout. Je to můj bratranec.“

„Začínám si myslet, že tvoji bratranci jsou k tobě až příliš přítulní.“

Jolena si uvědomila, že Sigimor žálří. Překonala překvapení a potěšení, protože věděla, že by nebyl rád, kdyby věděl, že ho prohlédla. Pocítila však naději, že učinila správné rozhodnutí.

„Roger mě jen uklidňoval, nic víc. Je ženatý.“ Jolena si nevšímalá Sigimorova zamračeného obličeje, který říkal, že ho tento důvod nepřesvědčil a že jejímu bratranci nevěří.

„Roger se svými muži pronásledoval Harolda,“ začala Jolena s vysvětlováním.

„Hm, to jsi mi ovšem zapomněla sdělit. Nemohla jsi dnes v noci na chvíli odložit svoji nenasytost a zmínit se o tom, že se po našem kraji pohybuje více tvých příbuzných?“

„Sigimore!“ Jolena ucítla, jak jí zahořely tváře. Podívala se na MacFingaly, kteří se rozesmáli. Obrátila se k Sigimorovi. „Není třeba, abys byl tak... tak... *neomalený*!“

„Neomalený? Mně se zdá neomalené pomilovat manžela tak divoce, že ho skoro zbavíš možnosti pohybu, před rozedněním se vyplížit z jeho postele a setkat se v lese s dvaceti muži.“

„Pokud nepřestaneš mluvit o intimních věcech, požádám Rogera, ať tě uhodí.“

„Tak do toho! Chtěl jsem mu zpřelámat ruce, když jsem viděl, jak tě objímá, ale možná bude zábavnější rozdat si to s ním pěstmi. Mám chuť někoho pořádně zvalchovat.“

Jolena zírala na manžela a pak se podívala na bratrance. „Ty na to nic neřekneš?“

Roger pokrčil rameny. „Když slyším, co jsi udělala, Joleno, obávám se, že ho docela chápu. Kdyby něco podobného udělala Emma, taky bych nebyl v nejlepší náladě.“

„Vy muži! Všichni jste stejní. Vy...“ Najednou se odněkud přihnál Reynard a kopl Sigimora do holeně. Jolena vykřikla: „Reynarde! Proč jsi to udělal?“

„Protože je to zlý chlap,“ odpověděl Reynard a vší silou se pokoušel vymanit z Rogerova sevření. Uslzenýma očima sledoval Sigimora, jenž si třel nohu. „Chce mi tě ukrást. Nakopu ho.“

Sigimor udiveně hleděl na dítě, zalykající se slzami a vztekem. Pak pohlédl na Jolenu. Měla v očích takovou bolest a smutek, že se musel opanovat, aby ji nesevřel do náruče. Bud' špatně odhadl situaci i ji, nebo změnila svoje rozhodnutí. Musela to udělat mezi tím, co opustila jeho lože, a setkáním s bratrancem. Když se díval na Reynarda, cítil se trochu provinile. Chlapec byl ještě maličký, a už musel přijímat tak bolestné ztráty. Výraz Rogerovy tváře však Sigimorovi naznačil, že dítě bude v pořádku.

„Myslím, že my tři si musíme promluvit,“ prohlásil Sigimor a obrátil se ke svým mužům. „Jděte si odpočinout,“ poradil jim, „protože tohle bude chvilku trvat. A žádné šarvátky s Angličany.“ Zachytil pohled MacFingalů, kteří si změřili Nanteho a Liama, a dodal: „Nebo s těmi dvěma blázny.“ Dřepł si před Reynarda. „A teď,

můj chlapče, budeš mít možnost rozloučit se s přáteli. Myslím, že bys to měl udělat co nejdříve.“

„I s Nantym?“ zeptal se Reynard třesoucím se hlasem.

„Ano, můj statečný chlapče, i s Nantym.“

„Chci mít své přátele napořád.“

„Budeš je mít. Dobré přátele nikdy neztratíš, chlapče. Ano, možná je nebudeš mít nablízku, ale neztratíš je. Pomohou ti, kdykoli je budeš potřebovat. A teď už běž a rozluč se s nimi.“ Sigimor vstal a chlapec odběhl za Nantym. Sigimor pohlédl na Jolenu. „Pojď, popovídáme si.“ Otočil se a vydal se k protějšímu okraji paseky.

„Je tak arogantní,“ zamumlala Jolena.

Roger se rozhlédl, vzal Jolenu pod paži a následoval Sigimora. Řekl: „Z toho, co jsi mi řekla o jeho životě, soudím, že takový být musí. Nebylo asi lehké stát se vůdcem velkého klanu v mladém věku. Většinu klanu tvořili chlapci. Muž nedokáže ukočírovat takovou smečku, je-li něžný, jemný a přívětivý.“ Pokývl směrem, kde si Nanty s Liamem vyměňovali ostré urážky s MacFingaly. „V Cameronech je divoký duch. Jsou to všechno dobří muži, tím jsem si jist, ale moc krotcí nejsou.“

Jolena zjistila, že bratranec je vnímavý muž. „Ne, nejsou krotcí, ale jsou zodpovědní a spolehliví.“ Zahleděla se na Sigimora, který stál a pozoroval je s pažemi zkříženými na hrudi. „Samozřejmě, někteří z nich by se dali vylepšit několika tvrdými údery do hlavy.“ Nevšímal si Rogerova tichého smíchu a provokativně probodávala Sigimora očima. Překřížila si také paže na hrudi a zamračila se stejně jako on.

„Začni tím, co ses dozvěděla od Harolda,“ pobídl ji Sigimor.

„Harold věděl, že je mu Roger v patách a že tuší, jakých zločinů se dopustil,“ řekla Jolena. „Zatímco mě držel v zajetí, poslal jednoho z mužů za Rogerem se vzkazem, že si přeje setkání.“

„Setkání?“ Sigimor pohlédl na Rogera. „Ty jsi pochyboval o jeho vině?“

„Ne,“ odpověděl Roger, „ale byl to můj pokrevný příbuzný. Považoval jsem za správné, aby uslyšel obvinění z mých úst a aby mu bylo dovoleno hájit se.“

„A on se pokusil zabít tebe i tvé muže.“

Roger přikývl. „Nikdy jsem mu nevěřil a byl jsem připraven na zradu. Až bych s ním skoncoval, chtěl jsem vyhledat tebe, protože starý Thomas mi řekl, s kým Jolena s Reynardem odjeli.“

„Ty ses nebál mocných spojenců, o nichž Harold mluvil?“

„Ne, protože já mám ještě významnější spojence. Harold mě nikdy nepovažoval za víc než nepatrného barona, poněvadž můj majetek není rozsáhlý a moje žena je dcerou rytíře. Nikdy nepátral v našem rodokmenu hlouběji, což byla chyba. Linie rodu mé ženy sahá až ke králi a Emmu všichni milují. Rodová linie mé matky je skoro stejně mocná, co se týče urozenosti i majetku.“

Proto jsem rychle získal od samotného krále právo stát se Reynardovým poručníkem. Požádal jsem o ně okamžitě, když jsem se od jednoho z Petrových sluhů dozvěděl, co se na Drumwichi stalo. Dostal jsem svolení pár hodin po Petrově smrti. Vydal jsem se na Drumwich, ale dorazil jsem tam den poté, co se Harold rozjel za vámi.“

„Těsně, samozřejmě. Kdybychom čekali na tvoji záchranu, houpali bychom se při tvém příjezdu v oprátkách.“ Sigimor uviděl, jak Jolena zbledla, a potěšen její reakcí pokývl hlavou. „Harold nevěděl, že jsi byl jmenován poručníkem, že?“

„Ne, a proto jsem si vzal potvrzovací listinu. Chtěl jsem, aby viděl, že už ztratil všechna práva na Drumwich a nesmí ubližovat Joleně nebo Reynardovi. Chtěl jsem ho zajmout a přivést ke dvoru, aby ho soudil král.“

„Způsobí to nějaké potíže, až se král dozví, že Harolda potkala spravedlnost tady?“

Roger zavrtěl hlavou. „Ne. Ačkoli pár lidí pochybuje o jeho vině, protože na jeho meči nebyla krev, jak se říká. Byl by souzen, ale proces by byl komplikovaný. Haroldovi přívrženci možná nejsou tak početní jako moji, ale jsou dost mocní, aby král musel zvolit velmi delikátní trest. Panovníkovi se určitě uleví, když bude této povinnosti zbaven. Někteří asi nebudou souhlasit a budou se ptát, jestli jsi měl právo ho zabít. Ohrožoval však tebe a tvoje příbuzné a vzal ti ženu. Jako Reynardův poručník jsem jediný, kdo může dosvědčit, proč jste sem Reynarda odvedli. Po mém příjezdu jsem poslal posla se

zprávou, že hoch je v pořádku. Neboj se, případ skončí tady a bez následků.“

Sigimor přikývl a pak se podíval na Jolenu. „Nepřišla jsi sem jen proto, abys světila chlapce do jeho rukou, že? Nevěděla jsi, že byl jmenován poručníkem, takže ses vyplížila od svého právoplatného manžela jako zbabělý zloděj. Nepomyslela jsi na to, že bych měl vědět, že přicházím o ženu?“

Jolena se v duchu zastyděla. Poznámka o zbabělosti ji bolestně píchla, ale přijala ji, protože Sigimor měl pravdu. Nechtěla mu všechno říct, nedokázala se mu svěřit s plány. Obávala se, že by ji přinutil zůstat, třebaže ji smysl pro povinnost nutil k odchodu, a zároveň se i bála, že by se možná nepokusil bránit jí. Částečně doufala, že ji bude pronásledovat, což udělal, ale nemyslela si, že kvůli tomu změní rozhodnutí. Najednou si však uvědomila, že ho opustit nemůže. Nebyla to ovšem záležitost, kterou by si přála probírat teď, navíc před tolika muži.

„Měla jsem v úmyslu poslat ti zprávu, jakmile dorazím na Drumwich,“ řekla.

„To je od tebe laskavé,“ zamručel. „Co jsi plánovala se mnou a s naším manželstvím? Jak mělo dopadnout naše naplněné a knězem posvěcené manželství?“

„No, protože jsem dcera anglického hraběte a ty jsi skotský zeman a protože jsme nezískali povolení k sňatku od žádného z mých příbuzných ani od krále...“

„Chceš naše manželství anulovat. Ano, už mnohokrát jsem slyšel, jak se to dělá. Copak jsi neuvážila, že možná už teď nosíš moje dítě? A že anulováním můžeš dosáhnout jen toho, že dítě se narodí jako bastard?“

Jolena o možném těhotenství nechtěla hovořit, dokud se o něm nezmíní sám Sigimor. „Počkala bych, až bych si byla jistá, že dítě nečekám. Teprve pak bych to provedla.“ Povzdechla si, protože se po jejích slovech zatvářil nešťastně.

Sigimor chtěl Jolenu popadnout a řádně s ní zatrást. Každé slovo, které vyslovila, ho zabořilo jako šlehnutí bičem. Nebyl si zcela jistý, co jí chce říct. Ani jednou mu nenaznačila, že změnila své rozhodnutí. Potřebovali si vážně promluvit, možná se dokonce

pohádat, aby se vzduch mezi nimi pročistil. Ale když se rozhlédl po všech mužích na pasece, věděl, že to není vhodné místo pro podobný rozhovor. Nejhorší bylo, že chtěl vědět, jak se rozhodla. Přetřel si bradu a pokoušel se vymyslet způsob, jak se Joleny zeptat, zda chce zůstat s ním, aniž by musel dát najevo svůj zmatek a silné city.

„Když jste přijeli, Jolena se s námi právě loučila,“ řekl Roger a nevšímal si Jolenina prudkého šťouchnutí do boku. „Král nebude potěšen, že anglická dědička je pro zemi ztracena sňatkem se skotským zemanem, ale budu přísahat, že sňatek byl schválen jejím bratrem, což věřím, že by se stalo. Koneckonců, zachránil jsi život jeho sestry a jediného dítěte, dědice. Já budu zatím spravovat její pozemky kromě jedné malé usedlosti ve Skotsku, která jí náleží po tetě z matčiny strany. Tu může Jolena právem požadovat.“ Roger se krátce usmál Sigimorovu neskrývanému překvapení. „Než se králi podaří zkonfiskovat její majetek, pošlu vám věno stejnou cestou, jakou jsem sem přišel – poputuje bezpečně od jednoho tvého přítele nebo příbuzného ke druhému. Nebo ho mohu poslat na Jolenino skotské sídlo a ty pověříš svoje muže, aby je převzali.“

Ačkoli Sigimor tušil, že Jolena bude mít velké věno, neočekával, že z něho něco dostane. Byla to velkorysá nabídka, kterou by odmítl jen blázen. Byl rád, že rozmluvou o věnu se mu podařilo vyhnout se rozhovoru s ní. Vrátil se s ním do Dubheidlandu. To pro tuto chvíli stačí.

„Sepíšeme smlouvu, než odjedeš,“ řekl Rogerovi a přivolał Liama. „Jestli dosáhneme úmluvy, kterou oba budeme moci podepsat, pak nám pomůže tady Liam, který je vynikající písař. Má úhledný a čitelný rukopis.“ Roger přikývl a Sigimor pohlédl na Jolenu. „A my si promluvíme po návratu do Dubheidlandu, pokud nechceš všechno projednávat přede všemi shromážděnými.“ Pokývl hlavou a připojil se k Liamovi a Rogerovi.

Jolena se dívala za třemi muži, kteří se sesedli na velkých kamenech na druhé straně paseky, aby sepsali úmluvu. Krátce zauvažovala nad tím, že zmínka o jejím věnu zaujala manželovu pozornost, ale pak se pokárala. Sigimorovo překvapení bylo upřímné. Možná si ji nevzal z lásky, ale určitě se s ní neoženil kvůli majetku. Dokáže správně využít bohatství, které mu přinese. Když se uměl

postarat o tolik příbuzných, poradí si s jejím věnem dobře. Jolena také věřila, že každé dítě, kterým budou požehnáni, bude dobře zaopatřeno. Nemohla by si přát lepší využití svého majetku. Harold, stejně jako většina ostatních mužů, by se obohatil sám.

Vrátila se v myšlenkách k tomu, o čem asi bude Sigimor hovořit, až se vrátí na Dubheidland. Zřejmě ji chce pokárat. Vzhledem k jeho oblíbě veřejně hovořit o jejich vášnivých chvilkách doufala, že vše proberou v soukromí. Bylo už dost ostudné, co si Roger o ní asi pomyslel, když Sigimor poprvé promluvil. Jolena netušila, o čem s ní bude Sigimor hovořit, a ani to vědět nechtěla. Bylo by snadné pošetile očekávat slova lásky. Kdyby se jich nedočkala, mohlo by jí to zlomit srdce a ze zklamání by mohla obviňovat jen sebe.

Všimla si, že Fergus s Reynardem krácejí k ní, a unikl jí těžký povzdech. Fergus se tvářil, jako by se na ni ještě zlobil, a s rozhořčeným výrazem ve tváři se ještě víc podobal Sigimorovi. Reynard vypadal opuštěně a smutně, což znovu probudilo její žal. Když k ní došli, chytila hoča do náruče a chvíli ho k sobě tiskla. Až odjede s Rogerem, uvidí ho zřídka, jestli vůbec. Při tom pomyšlení se jí srdce sevřelo bolestí.

Byla to těžká volba, ale Jolena věděla, že se rozhodla správně. Roger s Emmou dají Reynardovi veškerou lásku a poskytnou mu výchovu, kterou potřebuje. Bude v jejich moci udržet jeho dědictví, dokud nedosáhne věku, kdy za ně převezme zodpovědnost. Reynard a Drumwich potřebují muže, který by se o ně postaral, a jediný, kterého by chtěla ona, nemůže spravovat anglický majetek, i kdyby si to přál.

„Chci, abys šla se mnou domů,“ zamumlal Reynard, když se Jolena posadila na zem a stáhla si ho do klína.

„To nejde,“ řekl Fergus a posadil se k nim. „Ted’ je Sigimorova manželka. A manželky musí vždycky zůstat se svými manžely.“ Zamračil se na ni. „Jen na to na chvíli zapomněla.“

„Možná bych mohl zůstat tady,“ zkusil to Reynard.

„No, nám by to nevadilo, ale nemůžeš. Jsi hrabě. Musíš se vrátit na Drumwich.“

„Nechci být hrabětem.“

„O tom nemůžeš rozhodovat. Už ses jím narodil. Tvůj otec si přál, aby ses jím stal. Jsi dědic, to je velká zodpovědnost. Většina z nás dědici nejsme. Je to něco, na co musíš být hrdý.“

Reynard se podíval na Jolenu a ta přikývla. „Tvůj otec očekává, že uděláš to nejlepší a postaráš se o svoje panství a o lidi, kteří tam žijí. Roger s Emmou budou na Drumwichi s tebou. Budou tě milovat a naučí tě, jak se stát dobrým hrabětem.“

„A ty už mě nemáš ráda?“

Jolena ho políbila na tvář a pohladila po vlasech. „Vždycky tě budu mít ráda, jen prostě nemůžu být s tebou. Ale ty nikdy nezapomeň, že teta tě miluje nejvíc ze všech na světě a vždycky tě bude nosit ve svém srdci.“

„Nemohu ztratit tvoji lásku, stejně jako nikdy neztratím dobrého přítele. To říkal Sigimor.“

„Ano. Tak to je. A jestli mě někdy budeš potřebovat, budu vždy připravena ti pomoci.“ Jolena přitiskla synovce k sobě. Reynard vzdychl a otřel si slzy. Bylo velmi bolestné zadržovat vzlykot, ale Jolena to dokázala. Nevěděla, jak dalece jí Reynard rozumí, ale snažila se zůstat klidná a všechno mu vysvětlit. Pohlédla směrem k Liamovi, Rogerovi a Sigimorovi a doufala, že brzy skončí. Měla pocit, že až bude opouštět Reynarda, pukne jí srdce. A věděla, že slzy už dlouho neudrží.

„Postaráš se o toho chlapce?“ zeptal se Sigimor Rogera. Svinul jednu z manželských smluv, kterou oba podepsali, a podal ji Liamovi.

„Ano,“ odpověděl Roger. „Nemáme s Emmou děti, ačkoli bychom je opravdu hodně chtěli. Reynard bude naším dítětem. Moje žena je už na Drumwichi a čeká na něho. Jako rodilý Gerard mám povinnost dohlédnout na to, aby chlapec vyrostl ke cti našeho jména a postaral se o rodinný majetek.“

„A nebude nenávidět svoji tetu za to, že ho opustila?“ zeptal se Sigimor tiše, protože pozoroval Jolenu, jak objímá Reynarda.

„Nikdy mu nedovolíme, aby zapomněl na to, co pro něho udělala, že kvůli němu riskovala a milovala ho. A taky co pro něho udělali

Cameroni. Získáš kus anglické hranice, která nikdy nebude poskvrněna skotskou krví.“

„A budeš-li mít vlastní děti?“

„Jsme spolu se ženou už deset let. Brali jsme se, když jí bylo patnáct a mně sedmnáct, a moje sémě v ní nikdy nevzklíčilo. Byli jsme spokojeni, ale vím, že moje žena touží být chlapci matkou.“

„Jste oba mladí. Ještě můžete mít děti. Někdy je semeno slabé nebo má dívka v sobě jen jedno nebo dvě děti. Rodiče tam toho,“ kývl směrem k Liamovi, „spolu byli dvacet let, než se jim narodil. Můj otec za tu dobu zplodil patnáct potomků. Starý MacFingal, můj strýc, měl celou armádu dětí. Liamova matka byla jejich sestrou, ale porodila jen dvě děti, a to až po dvaceti letech manželství.“ Oba vstali. Sigimor poklepal Rogerovi po rameni. „Boží záměry nezná nikdo.“

„To je pravda. Myslím, že o tomhle rozhovoru své ženě nepovím. Bylo by kruté probouzet v ní naděje.“

„Ano. Je lepší, že se smířila s dosavadním osudem. Liamova matka velmi pomalu přijímala skutečnost, že nemá děti. Velmi pomalu.“

Roger se usmál a zeptal se: „Jak pomalu?“

„Trvalo jí dvacet let, než se přestala o dítě snažit.“ Přikývl, když se Rogerovi rozšířily oči. „Osud je nevyzpytatelný.“

„Zdá se, že ano. Ale o Reynarda se nestrachuj. Petra jsem miloval jako bratra.“ Roger se podíval na Reynarda. „Bude opravdu velmi snadné milovat jeho dítě a moje žena má velké a dobré srdce.“

Sigimor si těžce povzdychl a zase se podíval na Jolenu. „Stejně jako ona. To rozloučení ji určitě zlomí. Ano, musí vědět, že má pramalou naději, že chlapce ještě někdy uvidí.“

„Možná ne. Vždyť sídlo, které Jolena dostane, není daleko od hranice. Pokud nebudou naše země ve válce, můžeme se občas navštěvovat.“

„To je pravda. Nebudu jí to slibovat, dokud nepromyslíme, jak to provést. Bude lépe, když oba necháme, aby si zvykli na odloučení, protože žal by prožívali při každé návštěvě.“ Sigimor se podíval na Rogera. „Říkáš, že se sama rozhodla k návratu do Dubheidlandu?“

„Ano. Rozhodla se tak nedlouho poté, co sem přišla. Ale musím k tobě být upřímný. Pokoušel jsem se ji přemluvit, aby rozhodnutí změnila.“ Roger se usmál nad tím, jak se Sigimor zamračil. „Je cenná a král nebude rád, že ztratil možnost vybrat jí manžela. Já jsem byl pověřen poručnictvím Reynarda, ale král váhal svěřit Jolenu do mé péče. Rád odměňuje loajální muže osiřelými dědičkami jako nevěstami, a těch není příliš mnoho.“

„Jsi si *jistý*, že se tvůj král nebude hněvat a nepokusí se ji získat zpět?“

„Zcela jistý. I kdyby o tom začal uvažovat, řeknu mu, že vaše manželství bylo naplněno a že Jolena čeká dítě se svým zemanem z Vysočiny.“ Roger se na Sigimora omluvně usmál. „V tom případě už by ji žádný Angličan nechtěl.“

„Ano, určitě by nesnesl, aby byl v posteli srovnáván se Skotem.“ Sigimor přehlédl Rogerův uražený výraz a zamířil k Joleně. „Raději ji odvedu domů a začnu pracovat na dětech. Aby tě někdo nemohl nazvat lhářem.“

„Jak je to od tebe laskavé,“ zamumlal Roger, zamračil se na rozesmátého Liama a vydal se za Sigimorem.

Jolena viděla, že Sigimor s Rogerem míří k ní a Reynardovi. Postavila chlapce na zem a vstala. Překvapilo ji, že Fergus také vstal a zůstal jí po boku. Ráda by věděla, jestli si myslel, že ji bude muset chránit před Sigimorovým hněvem, nebo zda tím chtěl připomenout Rogerovi nárok Cameronů na ni. Asi od všeho trochu.

Rychlým pohledem na paseku zjistila, že ostatní Cameroni už nasedli na koně. Shromáždili se za ní a bedlivě sledovali Rogera a jeho muže. Několik Sigimorových příbuzných zachytilo její pohled, a buď se na ni usmáli nebo zamrkali. Považují ji za jednu z nich, uvědomila si. Tato ukázka sounáležitosti ji poněkud uklidnila. Nebyla si jistá, co přesně k ní manžel cítí, ale zřejmě ji už přijali za členku svého klanu, za součást rodiny.

Sigimor vzal tlumok a jejího koně a vyměnil si pár slov s Rogerem. Podepsal několik papírů, včetně toho, že Jolena ochotně souhlasila s bratrovou volbou manžela pro ni. Byla to lež, ale ona neváhala a podepsala listinu také. Nejenže se tím zjednodušily

záležitosti pro Rogera, zejména kdyby se král rozhněval kvůli jejímu sňatku, ale Jolena též cítila, že bratr by opravdu souhlasil.

Pak se rozloučila s Reynardem. Rty se mu třáslly a oči měl plné slz, ale nevzlykal ani nekřičel. Byla na něho pyšná. Petr by byl také, pomyslela si. Musela překonat náhlý záchvat drásavého žalu. Vtiskla synovci poslední polibek a předala ho Rogerovi.

V bratrancových očích uviděla sympatie, ale také náznak vlastnictví, jak uchopil Reynarda do náruče. Bude chlapce milovat a vychová z něho dobrého a čestného muže. V tom Jolena spatřovala útěchu.

Sigimor se rozloučil s Rogerem a chlapcem, pomohl jí na koně a pak se postavil do čela družiny, která se vydala zpět k Dubheidlandu. Jolena se ohlédla za nimi jen jednou a viděla, jak Roger utěšuje Reynarda. Rychle se zadívala na cestu před sebou, aby přemohla nutkání rozběhnout se k dítěti a uklidnit je. Musela loučení přijmout s důstojností, na niž by byli její předkové hrdí. Gerardové byli silní a čestní, pevní v srdci i v mysli a dovedli přijímat rány osudu a poprat se s nimi.

21. kapitola

Jolena plakala celou cestu domů. Sigimor ji nakonec posadil na svého koně, protože by určitě spadla ze sedla a rozbila by si hlavu. Než dojeli do Dubheidlandu, usnula. Museli ji uložit do postele jako dítě. Jen znechuceně zavržela sama nad sebou hlavou.

Sňala si chladný vlhký hadřík, který měla na očích, a zahleděla se na sebe do zrcadla. Už je neměla tak červené a opuchlé, jako když se poprvé probudila. Levandulová voda uklidnila pokožku kolem očí. Jolena byla zničená hlubokým žalem. Jediný klad, který jí přinesla ztráta sebeovládání, byl v tom, že se vyhnula rozmluvě se Sigimorem.

Věděla však, že se jí nevyhne. Všechno záleželo na tom, jak moc Sigimora rozhněvala. Na jeden krátký okamžik si řekla, že by to mohla svést na bolest hlavy a nezúčastnit se večere ve velké síni.

„Ne,“ řekla nahlas a vyšla z ložnice. „Už žádná zbabělost.“

Když kráčela do velké síně, napřímila se a připomněla si, že tohoto muže si vybrala. Kvůli němu se obrátila zády k rodině, k domovu a ke své zemi, bez jakékoli naděje, že ještě někdy v životě uvidí někoho z příbuzných. Jistěže to stačilo, aby uchlácholila jeho raněnou pýchu. Má sice právo zlobit se na ni kvůli riziku, které podstoupila, když se vydala na cestu sama, ale to bylo všechno.

Přede dveřmi síně se na chvíli zastavila. Přiznala si, že jeho zlost nad tím, že odešla, není pravou příčinou, proč před něho nechce předstoupit. Bála se, že nepochopil, co její volba znamená, a pokud ano, nedá to najevo. Co když se všechno vrátí do starých kolejí? Bude s ní zacházet s respektem a laskavostí, poskytne jí vášeň, ale to bude všechno. Ona po něm chtěla mnohem víc. Jen klamná naděje, že získá víc, ji přinutila zůstat s ním. Kdyby nepochopil její volbu nebo ji pochopit nechtěl, musela by si myslet, že si vybrala špatně. Někdo se dotkl její paže, a to ji polekalo a vytrhlo z myšlenek. Vzhledla a uviděla vedle sebe Ferguse. Měl v očích opravdovou starost a svíral ji pevně. Jolena si uvědomila, že se bojí, aby znovu neutekla. Pak pochopila, že Sigimor se také obává, že ho opustí.

Jestli ano, musí být jeho pýcha velmi těžce bičována pokaždé, když takové pochyby pocítí. Byl to následek, s nímž nepočítala.

„Vypadáš stále ještě zkormouceně,“ řekl Fergus.

„Cítím se tak, ale to se zlepší,“ odpověděla Jolena a dovolila mu, aby ji doprovodil k židli vedle Sigimora.

„Tvůj bratranec se o Reynarda postará velmi dobře. Malý bude mít rodinu a vrátí se zpět do místa, kde se narodil.“

„Ano, a budu-li ho smět vídat, nebudu tak truchlit. Ale chce to čas. Je lepší, že jsem ho dala z vlastní svobodné vůle muži, kterému důvěřuji a o němž vím, že ho bude milovat a starat se o něho, než aby mi ho vzal král a svěřil ho někomu, koho by vybral sám. Je velké štěstí, že Roger byl jak moje, tak králova volba.“

Sigimor se díval, jak jeho nejmladší bratr přivádí Jolenu k jejímu místu. Vypadala mnohem křehčí než kdy předtím. Říkal si, že její bezbřehý žal nezpůsobila jen ztráta chlapce, ale také bratra. Bylo možné, že ještě neoplakala Petra, protože musela prchat před Haroldem a potřebovala chránit Reynarda. Až si bude jistý, že z toho neonemocní, nechá ji jejímu žalu, ale to znamenalo, že nebude mít možnost zchladit si vztek. Stále ho měl v hrudi jako kámen. Když viděl, jak je zničená, pochyboval, že by se dokázala postavit jeho vzteku, a cítil, jak ho kámen v hrudi tíží.

Pátavý pohled, který Sigimor vrhl na příbuzné, ho ujistil, že by neschválili hrubé chování k Joleně. Všichni měli ve tvářích výraz sympatie a starosti, když se na ni dívali, a k němu vysílali varovné pohledy. Jolena zřejmě už měla svoje místo v jejich srdcích – vydobyla si je během několika posledních dní. Třebaže to bylo příjemné, fakt, že chtěli do jejich vztahu zasahovat, příjemný nebyl. Jejich zájem o Jolenino blaho také znamenal, že ať se mezi ním a jeho ženou stane cokoli, už to pravděpodobně nebude jejich soukromá věc.

Napil se piva a sledoval, jak Jolena jí. Potěšilo ho, když viděl, že chuť k jídlu ji neopustila, ale ztrápené pohledy, které k němu vysílala, ho varovaly, že svou zlost před ní pravděpodobně nedovede skrýt. Sigimor jen doufal, že na něm není znát alespoň nejistota, kterou cítí. Když viděl, že se v jejím výrazu začíná objevovat rozhořčení, oddechl si úlevou. To bylo něco, s čím se mohl utkat.

Rostoucí zlost jí přidala barvy do tváří a už nevypadala tak křehce a zranitelně.

„Budeš dlouho uražený?“ zeptala se nakonec Jolena, neschopná vydržet jeho pohledy.

„Já nejsem uražený,“ odpověděl klidně a viděl, že tím ji ještě více rozčílil.

„Jen tady sedíš, mlčíš a díváš se na mě. Pokud to není uraženost, pak je to vzdor.“

„Možná se jen obávám, že se pokusíš znovu utéci. Ach ne,“ dodal rychle, protože nechtěl nic slyšet, „ráda si to necháš až na chvíli, kdy zničíš moje ubohé tělo a necháš je zesláblé ve šťastné otupělosti.“

Sigimor se téměř usmál tomu, jak se začervenala. Lehce se na židli zakymácela, tak byla rozčilená. To bylo dobré. Na tohle dokáže reagovat snadno, dokonce i před příbuznými, z nichž někteří vypadali, jako by ho chtěli uškrtit. Ted' nemohl přestat, když se dostala tak pěkně do varu. Byla tady příležitost pročistit vzduch a on toho hodlal využít.

Vzal si z mísy další porci dušeného králíka. „Když tak o tom přemýšlím, raději se najím trochu víc. Pokud máš v hlavě další vychytralý plán, budu dnes večer potřebovat veškerou sílu. Alespoň budu schopen vzpamatovat se z tvé nenasytnosti dřív, než zajdeš příliš daleko.“ Oči se mu trochu rozšířily nad nadávkou, kterou mu vmetla do tváře, když vyskočila na nohy. Bude muset promluvit s příbuznými, aby si i oni před ní dávali pozor na jazyk. „Tak brzy odcházíš od stolu? Nemyslíš, že bys toho měla sníst víc? To, jak se snažíš ošálit muže, aby neuhodl, jakou boudu jsi na něho zase ušila, vyžaduje sílu.“

„Ty jsi ten nejnemožnější muž, jakého jsem kdy potkala. Arogantní, drzý...“

„Proč ses tedy vrátila, když mám tolik chyb?“

„Protože jsem šílená. Asi jsem ztratila rozum. Neexistuje žádné jiné vysvětlení, když miluji takového protivného a nemožného mizeru!“ Jolena si uvědomila, co právě vypustila z úst, a tlumeně vykřikla. Pak popadla mísu s dušeným králíčím masem, kterou si Sigimor zrovna postavil před sebe, a vylila mu její obsah na hlavu.

„Ach, proklínám tě! Ted' vidíš, k čemu jsi mě přinutil! Kdysi jsem bývala způsobná!“

Sigimor si vytřel z očí omáčku a hleděl za svou odcházející ženou. Byl rád, že se obrátila ke schodům, které vedly do ložnic, a ne k hlavnímu dveřím. Samozřejmě se může stát, že najdu dveře do ložnice pevně zamčené, pomyslel si, zatímco Nancy s Fergusem mu stírali omáčku z obličeje a z vlasů. Zamračil se na ně, ale stejně jim nezmizely úsměvy z tváří. Rozhodl se je ignorovat. Musel se rozhodnout, co udělá.

„Opravdu máš v úmyslu tu jen tak sedět?“ zeptal se Somerled a s námahou potlačoval smích.

„Bylo by to možná rozumné, a dokonce bezpečnější,“ odpověděl Sigimor a mávnutím odehnal Nancy a Fergus. „V mé ložnici je spousta ostrých zbraní.“ Náhle se usmál, protože slova, která Jolena vyslovila, mu uvízla v srdci i mysli. „Miluje mě.“

„Ano, a možná má pravdu, když se ptá po svém zdravém rozumu. Taky tě nazvala protivou a mizerou a mnozí z nás s ní možná budeme souhlasit, pokud za ní rychle nepůjdeš.“

„Změnili jste vztah k ní, že? Nejdřív jste nebyli mým sňatkem nadšeni, a není to tak dlouho.“

„Já nemám rád Angličany a štválo mě, že sis vzal právě Angličanku, i když se zdálo, že je to hodná dívka. Taky jsem nebyl nadšený důvodem, *proč* ses s ní oženil – kvůli tomu, abys ji chránil, a kvůli touze, kterou jsi cítil. Ale nedávno jsem přišel na to, že v tom bylo víc. Vy však nechcete vidět skutečnost pravdivě. Dobře, ted' se ukázalo, že jsem se nemýlil. Věděl jsem to jistě, když se s tebou vrátila. Vzdala se mnoha věcí, aby mohla zůstat s tebou.“

„Ano, vzdala,“ řekl Sigimor a vstal. Mírně si povzdychl, když z něho opadaly zbytky masa. „Musím se umýt a převléci. Nechci, aby v mé posteli a na mé paní byly kousky dušeného králíka.“ Nevšímal si rozjařených výkřiků členů své rodiny a zamířil ke dveřím.

„Měl by ses své ženě dvořit,“ zvolal Somerled.

„Řekni jí pár něžných slov,“ křikl Liam.

„Ano, ano,“ řekl Sigimor, mávl rukou a vyšel z velké síně. „A kam myslíš, že nás to dovede? Somerlede, půjčím si nějaké tvoje

šaty,“ zavolal přes rameno. Teprve když si byl jistý, že už ho nikdo nevidí, rozběhl se nahoru po schodech.

Jolena se dívala na Sigimora, jak vstupuje do ložnice, a ptala se sama sebe, proč nezajistila dveře závorou. Na chvíli ji mrzelo, že mu trvalo tak dlouho, než za ní přišel, ale pak si všimla, že si převlékl šaty a má vlhké vlasy. Uvědomila si, proč se musel nejdřív umýt a převléci, a zastyděla se. Otočila se k oknu, a doufala, že Sigimor si nevšimne jejích zarudlých tváří.

Ucítila, že došel k ní, a napjala se. Ve chvíli vzteku odhalila svoji duši nejen jemu, ale všem shromáždým ve velké síni. Byl to moment něžnosti, který si vždycky představovala? Šlo o výměnu tichých zamilovaných slůvek a přísahu oddanosti? Ne, křičela na něho a pak mu vylila na hlavu maso s omáčkou. Myslí jí prolétlo, jak dlouho se asi bude muset schovávat v ložnici, než se na tento ponižující incident zapomene. V duchu se ušklíbla, protože ji napadlo, že uslyší nárážky na dnešní den, i když už bude stará a šedivá. Přijmi to, Joleno, řekla si přísně, tohle bude asi první příběh, který si budou povídat na tvém pohřbu.

Sigimor přistoupil těsně k ní a položil ruce na její, opřené o kamennou římsu pod oknem. Zamračila se. Cítila, jak k ní sálá jeho teplo. Tělo jí zaplavila horká vlna a ona málem zaklela. Dokázal v ní probudit vášeň, dokonce i když soptila vzteky a měla chuť uhodit ho. Mohla jen doufat, že Sigimor neví, jak moc je opředena jeho kouzlem, navzdory jejímu zvláštnímu vyznání lásky.

Sigimor ji políbil na temeno a sám se sebou bojoval, aby něco řekl. Ke svému údivu se slyšel, jak říká: „Takže ty mě miluješ?“ Jako by v duchu slyšel členy rodiny zavrčet znechucením.

Jolena se chtěla otočit a uhodit milovaného manžela do hezkého nosu. Pak si vzdychla. Řekla mu to. Hlasitě a jasně. Nemělo smysl to popírat. Byla tam spousta svědků, kteří by to potvrdili.

„Ano, řekla jsem to,“ odpověděla. „Proto jsem tady, místo abych teď mířila na Drumwich s Reynardem a Rogerem.“

Překvapilo ho, že to připustila tak přímo, že se nesnažila vzít svá slova zpět. V hlase jí zazníval smutek, jako by si přála, aby to nebyla pravda. Sigimor jí rozuměl. Její láska k němu ji stála mnoho, a on jí

dal kromě vášně velmi málo zpět. Liam měl pravdu – Jolena měla dost rozumu, aby věděla, že mužská vášeň může být velmi povrchní, i když je vystavěná na něčem víc než na potřebě intimního styku. Byla také příliš nevinná na to, aby mohla poznat rozdíl mezi souloží z potřeby a vášní, kterou spolu sdíleli. Tohle jí však nemohl vysvětlit. Možná nebyl dvořanem s obratným jazykem jako Liam, ale věděl, že by nebylo moudré říkat ženě, že on zná rozdíl mezi opravdovou vášní a souloží z potřeby, protože toho druhého si užil až dost. Zejména to s ní nemohl rozebírat teď, když se mu právě svěřila, že ho miluje.

Věděl, že musí něco říct. Nemohl tady stát jako hlupák a kochat se faktem, že ho miluje. Sladká slůvka, řekl si a ušklíbl se. Ať hledal jak hledal, nacházel ve své mysli jen obyčejné a trapné lichotky. Musí se s ní pomilovat, rozhodl se. Až ho rozpálí vášeň, určitě najde pár sladkých slov lásky, která Jolena potřebuje slyšet. Vklouzl jí rukama pod ramena a otočil ji tváří k sobě.

„Proč jsi odešla, když mě miluješ?“ zeptal se a začal jí rozvazovat noční košili, potěšen, že nenarazil na žádný odpor kromě jejího zamračení.

Jolena sledovala, jak ji svléká. V hlavě měla spoustu vytáček, ale všechny je potlačila. Právě se otočila zády ke své rodině, k domovu a ke své zemi kvůli tomuto muži. Nastal čas pro pravdu. Možná, že kdyby přesně věděl, co se jí honí v mysli a v srdci, dal by jí najevo, co cítí. Alespoň by mohla konečně zjistit, jak těžké bude získat to, co tak zoufale potřebuje - jeho lásku.

„Myslela jsem, že to zvládnou, že budu moci dostat slibu, jež jsem dala Petrovi, a postarám se o Reynarda. Nechtěla jsem odejít. Ale až ve chvíli, kdy jsem musela volit, jsem si uvědomila, že od tebe *nemohu odejít*. Myslím, že teď mě chceš vzít do postele,“ řekla, když odhodil košili.

„Ano, chci,“ odpověděl a začal ze sebe strhávat šaty.

Pozorovala ho a cítila, že její touha stoupá s každou odhozenou součástí jeho oděvu. Vypadal skvěle – byl vysoký, silný a velmi, velmi mužný. Pomyslela si to, když odhodil poslední kus oblečení, který odhalil, že je víc než připraven potěšit ji omamnou vášní. Jolena si říkala, že by měla být ráda, že v něm dokáže vzbudit

takovou touhu, ale to jí nestačilo. Nebyla si jistá, jestli jí to bude stačit do konce života. Věděla, že by se mu neměla bránit, ale bolelo ji kvůli němu srdce. Vlastně se obávala, že ta úžasná vášeň by se mohla začít rozměšňovat, kdyby spolu nebyli svázáni jiným, hlubším způsobem. Pouhé pomyšlení na to způsobilo, že když ji odnášel do postele, přimkla se k němu.

„Ach ženo, jsi tak krásná,“ zamumlal proti jejím ústům a pak ji políbil.

Jolena ho objala pažemi kolem krku a oddala se jeho polibku. Cítila, jak se jeho tělo tiskne k jejímu. Nedokáže už dál skrývat své pocity. Bude ho milovat tolik, až se Sigimor jednoho dne probudí a zjistí, že ji miluje také. Bylo to možná bláhové, ale teď tomu věřila.

„Nebyl jsem moc šťastný, když jsem se probudil a zjistil, že jsi mě tady nechala samotného,“ řekl Sigimor a políbil ji na ňadra. „Měl jsem v úmyslu pronásledovat tě celou cestu až k branám Drumwiche, kdyby to bylo nutné, abych získal zpět, co jsi mi ukradla.“

Olízl jí tuhé bradavky a Jolena tiše zaúpěla a pak ochraptěle řekla: „Nic jsem ti neukradla.“

„Ale ano, ukradla.“ Jemněji sál každou bradavku a po chvíli zvedl hlavu a spokojeně pozoroval výsledek. „Vzala jsi mi tahle bílá ňadra, odešla jsi s těmi růžovými bradavkami, které mi poskytly tolik slasti.“

„Je mi moc líto, že jsem ti je nemohla nechat pod polštářem, aby ses s nimi mohl těšit ve volném čase.“ Jolena doufala, že ochraptělost zastřela ironii jejích slov.

Sigimor se krátce usmál a líbal ji dál, až postoupil k hladkému napjatému břichu. Ostrý jazyk, ten na ní miloval, ale nechtěl to dát najevo. Položil jí ruku na břicho a v duchu už v něm viděl své dítě.

„A také to krásné bílé břicho, v němž už možná vzklíčilo moje semeno.“ Políbil ji na ně a pocítil, jak se zachvěla. „Asi budu mít hezky dlouho děsivé sny o tom, že se jeden z Cameronů málem narodil v Anglii.“ Posadil se, pohládl Jolenu po noze. „A ukradla jsi mi tyhle krásné nožky – štíhlé a silné jako nohy mladého hochy, ale přitom ženské tvarem a měkkostí.“

Několik minut strávil obdivováním jejích štíhlých stehů, která líbal a laskal jazykem. Jolenino tiché sténání mu znělo jako rajska

hudba. S ní se vždycky cítil jako nejlepší milenec všech dob. Když Jolena mimoděk nadzvedla boky v němém pozvání, vložil jí ruku mezi stehna, jemně ji laskal a pozoroval ji. Byla teplá a vlhká a Sigimor začal ztrácet sebeovládání. Tuhle hru nebude moci hrát dlouho.

„Ale nejvíc jsem postrádal tuhle krásnou štěrbinku.“

Jolena vykřikla potěšením i ohromením, když nahradil laskající prsty ústy. Pocítila obrovskou slast, kterou by si nejraději užívala co nejdéle, ale věděla, že už je ztracena. Zkušený dvořan by možná jeho slova považoval za příliš obyčejná, ne-li drsná, ale jejím uším zněla jako nejsladší hudba.

Když cítila, že se blíží její vyvrcholení, vykřikla jeho jméno, ale on ji umlčel polibkem a poslal ji do slastné propasti. Jolena se ještě chvěla uvolněním a Sigimor jí zlíbal celé tělo. Když pomalu spojil jejich těla, poznala, že se v ní opět vzmáhá touha. Zavřela oči. Jak to, že se s ním takto cítí, jak by si s ní mohl hrát tak něžně, kdyby ji skutečně nemiloval? Měla otázky, na něž nechtěla myslet, aby se neoddávala falešným nadějím.

Uvědomila si, že Sigimor se nepohybuje, a otevřela oči. Podpíral se na loktech nad jejím tělem a díval se na ni. Jeho pohled v ní probudil tak silný cit, až se zachvěla.

„Sigimore,“ zašeptala a sjela mu rukama podél štíhlých boků. „Tohle jsi mi také chtěla ukrást,“ řekl a začal se v ní pohybovat pomalu a skoro lenivě. „Vůbec tě nenapadlo, jak mi bude chybět tvoje hebké teplo.“ Položil si čelo na její, očarován změnou barvy jejích očí do šedi bouře z Vysočiny, když ji ovládla vášeň. „Leda že jsi chtěla nechat ubohého manžela chladného, prokletého nekonečnou bolestí a touhou po tomto blahu. Ano, nechat ho v mukách toužit noc co noc po tomto žáru s vědomím, že už ho nikdy nezakusí.“

Neustále se v ní pohyboval a Jolena nemohla jasně myslet, ale snažila se soustředit na jeho slova. „Ale já jsem se vrátila...“

„Ano, vrátila ses.“ Sigimor věděl, že ho sebeovládání opouští a že Jolenin vrchol se rychle blíží, a proto zrychlil tempo. „To je dobře. Protože když jsem se probudil a zjistil, že jsi mě opustila, věděl jsem,

že kromě jmenovaných pokladů jsi mě připravila o něco, bez čeho nemůže žít žádný muž.“

„O co?“ Divila se, že může teď hovořit, ale zároveň se modlila, aby nepřestal.

„O srdce a duši, má milá. Ano, opustila jsi mě s mým srdcem a duší.“ Jemně se dotkl rty jejích a zašeptal: „Ano, protože tě miluji, moje Jo, má žena a spřízněná duše.“

Jolena se zachvěla. Obemkla ho ještě pevněji a přitiskla se k němu celým tělem. Sigimor vykřikl její jméno a dosáhl vyvrcholení. Až po delší době se vzpamatovala z malátnosti způsobené intenzivním milováním a z opojení vyvolaného jeho slovy a zkušenými doteky. Teprve až Sigimor otřel ji i sebe vlhkým ručníkem a lehl si k ní, mohla Jolena opět promluvit. Pohládl ji a ona se na něho překulila a těšila se z jeho silného a velkého těla. Políbila ho na nos a usmála se na něj.

„Takže ty mě miluješ, ano?“ Téměř se rozesmála nad tím, jak si vzdychl a převrátil oči v sloup.

„Zdá se, že o tom chceš mluvit.“

„Jen chvilku. Od kdy to víš?“

„A od kdy jsi to věděla ty?“ zaútočil.

„Brzy po sňatku, ale nechtěla jsem si to připouštět.“

„Kvůli Reynardovi a přísaze, kterou jsi dala svému bratrovi?“

Jolena přikývla a bezmyšlenkovitě prstem sledovala vzorec, který měl vytetovaný na silné paži. „Pro mě bylo velmi důležité splnit slib. Cítila jsem, že Reynardovy potřeby jsou prvořadé, protože je malý. Utekla jsem s ním, protože jsem se bála, že bys mě příliš snadno odvrátil od toho, co jsem považovala za svoji nejdůležitější povinnost. Teprve až jsem předstoupila před Rogera, uvědomila jsem si, co všechno by můj odchod znamenal. Rozhodla jsem se, že od tebe neodejdu, dokonce i přesto, že mě trápila bolestná nejistota, co ke mně asi cítíš. Věděla jsem, že tím, že svěřuji Reynarda do Rogerovy prvotřídní péče, plním svůj slib. Odchod už nebyl více záležitostí cti, ale aktem zbabělosti, únikem od možnosti být zraněna tím, že jsem nezískala tvé srdce.“

„Získala jsi ho ve chvíli, kdy jsi přistoupila k tyčím naší cely v Drumwichi. Jen jsem to nevěděl jistě. Nemohl jsem utišit hlas v

hlavě, který mi stále říkal *moje*. Byla jsi Angličanka, a k tomu tmavovláška a já jsem byl strachy bez sebe, že bych tě rozdrtil, kdybys se s tebou miloval. Ale nic z toho mi nezabránilo myslet si, že ty jsi žena, na kterou jsem celý život čekal. Moje spřízněná duše.“

Za to ho musela políbit. Pak ho objala pažemi i nohama. „Přála bych si, abys tehdy něco řekl. Mohlo nám to oběma ušetřit mnoho bolesti.“

„Znělo to bláznivě. Neříkal jsem ti slova lásky, protože jsem si nemyslel, že je to třeba... Dokud jsem tě neztratil, dokud jsi mě neopustila. Je pravda, že vědomí, že tě miluji, se ve mně usídlilo, když tě zaja Harold a já o tebe málem přišel, ale ty jsi uklouzla, než jsem si to dokázal připustit.“ Sjel rukama dolů po jejích štíhlých zádech a polechtal ji na zadečku. „A teď jsem ti pověděl ta sladká slůvka, která prý dívky potřebují slyšet, a ty jsi mi je řekla také. Takže je všechno v pořádku, ano?“

Vypadal tak uvolněně, že se téměř rozesmála. Tohle není muž, který jí bude stále lichotit a říkat zamilovaná slůvka, ale nevadilo jí to. Teď, když se jí vyznal ze své lásky, věděla, že pozná lásku v každém jeho činu, bude ji cítit v každém polibku. Bylo to tady od začátku, ale beze slov, a ona nevěřila vlastnímu soudu. Možná že mezi jeho vyznáními uplyne vždycky dlouhá doba, ale věděla, že teď uslyší láskyplná slova pokaždé, když ji bude plísnit za neopatrnost, anebo se s ní bude milovat. Samozřejmě mu tohle říkat nemusí.

„Ano, ale dívka může čas od času cítit nejistotu, někdy potřebuje ujištění,“ zamumlala.

Sigimor uchopil její tvář do dlaní, políbil ji na nos a pak se jí zadíval do očí. „Dej na mě, má chytrá anglická ženo. Jsi moje spřízněná duše. Miluji tě. Tak, už jsem ti to řekl dvakrát. Jsi moje lepší polovina. Jsi můj klid, má radost, moje pýcha, můj důvod čelit každému dni a zabývat se během života. Nikdy nepochybuji o své důležitosti pro mě, jinak tě budu muset plesknout po tvém zadečku.“

„Ach, Sigimore, miluji tě také, ty můj sladce hovořící ďáble.“

„Navždycky,“ řekl tichým a vážným hlasem. „Zapomněla jsi říct, že navždycky.“

„Ano, můj statečný hochu, navždycky. Dokud slunce nezapomene ráno vyjít,“ zašeptala a jeho polibek jí byl odpovědí.

Epilog

Skotská hranice – o tři roky později

Jolena se usmívala na dítě, které jí sedělo na klíně, a pak zvedla zrak k bratranci Rogerovi. „Je to krásné dítě, Rogere. Boubelaté, zdravé a šťastné.“ Pohlédla na Emmu, jež seděla na zemi před krbem a smála se šaškovinám Reynarda, jeho nevlastních sourozenců a bratranců. „Emma září radostí.“

Roger zvedl svého syna do výše. „Oba vidíme v malém Petrovi zázrak. Je to stejně tak překvapující jako to, že jsi dala Sigimorovi dvě dcery najednou.“ Mrkl na ni. „Černovlasé dcery.“

„Bylo to velké překvapení, když se narodily. Ale bojím se, že tolik strýčků je rozmazlí.“ Jolena si pohladila rukou mírně zakulacené břicho. „Tohle bude chlapec.“

„Myslíš, že byl tvůj manžel zklamán, že zatím nemá dědice?“

Jolena pohlédla na Sigimora, který seděl u krbu a nechal po sobě šplhat dceru Bridii, a pak se podívala na Rogera. „Vypadá zklamaně?“ zeptala se a Roger se zasmál. „Ne. Jak říká, má už více dědiců, než muž potřebuje. A ty jsi rád, že máš dědice, ale myslím, že bys byl stejně rád, kdybys měl dcerku.“

„Ano.“ Roger políbil spícího synka na temeno. „Tvůj manžel tohle předvídal, víš?“ Přikývl jejímu překvapenému pohledu a svěřil se jí s tím, co mu Sigimor pověděl na pasece tehdy před třemi lety. „Myslel jsem, že je to všechno nesmysl, ale když jsem přivedl Emmě Reynarda, vzala ho do náruče a rázem byla šťastná. Takže jsme si osvojili i Petrovy další děti. Pak zemřela Emmina sestra i s manželem a její dvě děti přišly také k nám. Emma má domácnost plnou dětí a myslím, že je šťastná.“

„Má děti, o které se může starat a jež může milovat.“

„Ano. Smutek, který jsem z ní vždy cítil, vyvanul. Najednou získala rodinu, po níž tolik toužila.“

„A pak přišel malý Petr.“

„Ano, ten nádherný dar od Boha.“

Jolena se podívala na Reynarda. Bylo mu teď skoro šest. Dlouho trvalo, než se podařilo zajistit povolení pro chlapce, aby mohl navštívit skotské panství, jež teď velmi dobře spravoval Somerled. Jolenino těhotenství a pak Emmino způsobilo další prodlevu. Jolena viděla, že její řešení bylo nejlepší. Reynard byl šťastný, že ji vidí, ale nic víc. Trvalo jen chvíli a poznala, že Emma se opravdu stala jeho matkou v srdci i mysli a Roger jeho otcem. Navíc měl kolem sebe kupu dětí, s nimiž si mohl hrát. Ačkoli jí bylo trochu líto, když viděla, že už pro něho není tak důležitá a že i Petr je pro něho milou, ale blednoucí vzpomínkou, věděla, že tak je to nejlepší.

„Emma ho miluje,“ řekl Roger tiše, „a já také.“

„Já vím. Je to vidět. Je šťastný, jak jen může být dítě, které ví, že je milováno. Poděkovala jsem ti už, že jsi pojmenoval svého chlapce po mém bratrovi? Bylo od tebe hezké, že jsi ho takto uctil.“

„Emma na tom trvala. Když už jsme si byli jistí, že čeká dítě, řekl jsem jí, co mi pověděl tvůj manžel. Emma byla ohromena.“ Roger si vyměnil s Jolenou krátký úsměv. „Petrova smutná a tragická smrt nám přinesla štěstí a radost. Emma se za to chtěla Petrovi odvděčit... Ale, někomu se něco stalo!“

Jolena se podívala na druhou dceru Allason, schovanou v bezpečí otcovy náruče. Allasoniny velké zelené oči byly plné slz a ústa měla tvar rohlíčku. Sigimor se snažil ze všech sil, aby se nesmál. Byl výborný otec, milující a přísný zároveň, ale v darebačinách svých dcer nacházel pobavení.

„Mami, mám bolístku,“ řekla Allason, natáhla paži a ukázala Joleně načervenalou skvrnu.

Jolena skvrnu políbila a zeptala se: „Jak se ti to stalo, miláčku?“

„Spadla jsem, když jsem chtěla zvednout stoličku. Byla těžká.“

„A proč jsi zvedala stoličku?“

„Chtěla jsem uhodit Reynarda do hlavy, protože mě neposlouchal.“

Jolena si nevšímalá Rogerova smíchu a okamžitě poučila dcerku o tom, že má ovládat špatnou náladu a nesmí útočit na ostatní děti. Pak následovala krátká výměna názorů s Allason o tom, že by se měla Reynardovi omluvit. Allason považovala omluvu za zbytečnou, když přece Reynarda neuhodila. Po chvíli si mučednický vzdychla a

šla se Reynardovi omluvit. Jolena se zamračila na Rogera a Sigimora, kteří se tvářili pobaveně. Chtěla poučit o správném chování i oba muže, ale krátký pohled na děti jí prozradil, že nastane další potíž. Reynard vypadal příliš nafoukaně, Allason se tvářila rozzuřeně. Bridie stála vedle sestry a tvářila se stejně a na Emmě bylo vidět, že se bojí, aby se nerozesmála nahlas. Jolena na tom byla podobně. Smích ve špatnou dobu bylo nebezpečí, jemuž byli rodiče vystaveni stále.

„Tenhle výraz jsem už kdysi viděl,“ zamumlal Roger a usmál se na Sigimora. „Velmi se podobá tomu, který jsi měl ve tváři před třemi lety, když sis přijel do mého tábora pro ženu. Vypadal jsi jako rozzuřený býk. Tento výraz na hezkých a milých tvářičkách tvých děvčátek je zvláštní, ale je stejný.“

Sigimor se usmál, políbil Jolenu na tvář a šel k dětem. „Odpočiň si, ženo. Dohlédnu na ně.“

Jolena se dívala, jak si Sigimor dřepel vedle svých dcer a každou objal jednou paží. Obě začaly mluvit najednou, jak bylo jejich zvykem. Jolenu vždy udivilo, že Sigimor rozumí jejich žvatlání. Pouhý pohled na Sigimora s dcerami přivodil Joleně hřejivý pocit a zároveň měla blízko k slzám. Otočila se k Rogerovi a zjistila, že se na ni usmívá.

„Jsi šťastná a velmi zamilovaná, řekl bych,“ usmál se.

„Ano, hodně.“

„A tvůj manžel tě taky miluje, stejně jako ty d'áblíky s andělskými tvářemi.“

„Ano, přestože je trochu drsnější a nikdy neuměl dobře vyznávat lásku vřelými slovy, vím, že mě miluje. Víš, jak pro mě bylo těžké volit mezi dvěma milovanými bytostmi, mezi dítětem a mužem, ale nelituji. Jen ve mně stále zůstávala obava o Reynarda. Bála jsem se, jak ho moje volba ovlivnila, ale teď už se nemusím strachovat. Oba jsme přesně tam, kde jsme měli být.“ Roger přikývl. „No, raději bych měl malého dát chůvě.“ Roger odešel a vedle Joleny usedl Sigimor a objal ji kolem ramen. Jolena se usmála a přitulila se k němu.

„Nastal smír,“ oznámil jí a pohladil ji po paži. „Allason se domnívala, že Reynard omluvu nepřijme, ale Bridie se za ni přimluvila.“ Usmál se, když se zajíkla smíchem.

„Je dobře, že jsme tady. Nemohla jsem tu návštěvu déle odkládat, Sigimore. Třebaže jsme si vyměnili pár dopisů, neustále jsem se o Reynarda bála. Musela jsem vidět, že je šťastný. Moje volba tenkrát byla pro něho stejně důležitá jako pro mě.“

„A cítíš, že jsi udělala správně?“ zeptal se tiše.

Jolena se na něho usmála a lehce ho pohladila po tváři. „Mluvím sice o volbě, ale toho dne, kdy jsem tě měla opustit, jsem věděla, že se nemohu rozhodnout jinak. Chtěla jsem zůstat s tebou. Bolelo mě, že jsem se musela odloučit od Reynarda, tato návštěva mě však zcela zbavila starostí. Jen jsem potřebovala vědět, jestli jsem nepochybila. Vidím, že ne.“

Vtiskl jí na čelo polibek. „A ty jsi byla správná volba pro mě.“

„Ano, Sigimore, ty pro mě vždycky budeš jediným.“

„Věděl jsem to ve chvíli, kdy jsem tě uviděl. Vždyť jsem se pustil do boje, abych tě dobyl.“

„Zvítězil jsi...“

Přikývl. „Dobře. Rád vítězím.“

Sigimor radostně naslouchal jejímu smíchu. Měl svoji spřízněnou duši. Měl dvě dcery, díky nimž mu možná předčasně zešediví vlasy, a další dítě bylo na cestě. Život byl krásný. Přitiskl k sobě svoji ženu, tu spřízněnou duši, na niž tak dlouho čekal. „Navždy, moje ženo,“ řekl.

„Navždy, můj muži.“

Přikývl. Život je opravdu velmi krásný.

nakladatelství OLDAG

Hannah Howell

Dobyvatel z Vysočiny

Z anglického originálu HIGHLAND CONQUEROR, vydaného nakladatelstvím ZEBRA BOOKS, New York 2005, přeložila Irena Palová.

První vydání.

Edice Orchidej, svazek 60.

Obálku navrhl a zpracoval Marek Šebesta.

Redakce Věra Slaninová.

Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 2009, jako svou 232. publikaci.

Vytiskl FINIDR, spol. s r. o., Český Těšín.

ISBN 978-80-7411-021-4